C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_57-Krev_carodejnice_I.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_57-Krev_ca
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JEAN-PIERRE GAREN
MARK STONE
KREV ČARODĚJNICE I
Křišťál poroby

1
Torken se zájmem sledoval dav, který se tlačil kolem stupínku. Stál na něm ve společnosti dalších dvou mladíků a z toho rozruchu se mu točila hlava. Byl poprvé mimo rodnou chýši, která stála v lese, kde se jeho táta živil jako dřevorubec a uhlíř. Náměstí obklopovaly kamenné budovy - a některé měly dokonce dvě patra!
Všechno začalo předevčírem. K jejich chýši dojel vůz s tlustým obchodníkem Klutem a dvěma svalnatými pomocníky. Obchodník dlouho s otcem debatoval, potom mu vsunul do dlaně několik mincí. Hned nato se na Torkena vrhli svalnatci, spoutali mu ruce za zády a hodili ho na vůz. Teprve v té chvíli pochopil, že byl prodán do otroctví.
"Tati, tati!" křičel, ale otec tam stál se svěšenou hlavou. Když se vůz rozjížděl, zahlédl ještě matku s malým bratříčkem v náruči. Po vrásčité tváři jí stékaly slzy, ale vzepřít se manželově vůli se neodvažovala.
Cestou do města zastavili ještě ve dvou vesnicích a naložili další dva nešťastníky. Do města dojeli až večer a všechny tři zavřeli do jakési kůlny, kde našli na stole chléb, maso a dokonce džbán vína. Pán chtěl, aby na trhu vypadali co nejlépe.
Nazítří je dal Klut vyvést na dvůr, kde stála kamenná kašna.
"Umyjte se!" nařídil jim. "Prodávám jen prvotřídní zboží. Pak si vezměte tyhle čisté haleny a sandály."

Na náměstí bylo teď tolik lidí, že je Torken ani nedokázal spočítat. Po pravdě řečeno počítat uměl pouze do deseti. O jeho vzdělání se nikdo nestaral. Jakmile unesl sekeru, otec ho s ní naučil zacházet a Torken pak už jen rubal dřevo.
"To je všechno, co jsi sehnal?" zeptal se Kluta jakýsi červenolící muž.
"Zboží začíná být málo. Hodně rodin radši zajde hlady, než by prodaly syna. Tihle jsou ale skvělí a určitě si z nich vyberete."
"Jsou to chcípáci. Potřebuju chlapa, aby nosil prkna, trámy a fošny, když dělám střechy."
Klut ukázal na Torkena. "Pak by se vám mohl hodit tenhle. Je mu osmnáct a umí dělat se sekerou. Jen se podívejte na ten hrudník a na ty svaly."
Zájemce váhal a obchodník s otroky dodal: "Jste stálý zákazník, proto vám ho přenechám za dvacet dukátů. Nikde nenajdete tak prvotřídní zboží za tak směšnou cenu..." Nyní mělo začít smlouvání.
"Dám pětadvacet," ozval se panovačný ženský hlas. Zájemce se mrzutě zašklebil a odešel. Klut se klaněl až k zemi. "Paní hraběnka! Jaká to čest!"
Hraběnce mohlo být tak třicet. Měla docela půvabný obličej, plavé vlasy, ale začínala už trochu přibírat. Dlouhé modré šaty obepínal široký opasek.
"Jen se podívejte na toho otroka, paní hraběnko! Na venkovana má celkem příjemnou tvář. Jen ty černé pačesy by chtěly trochu upravit."
"Není krapět hubený?"
"To se vám jen zdá, protože je vysoký. A i kdyby, stačí, aby pár týdnů pořádně jedl, a máte ho takového, jakého ho chcete." Poodhrnul Torkenovi rty. "Jen si prohlédněte jeho zuby!"
Hraběnka pokývala hlavou a vytáhla slušně naditý váček. "Tak dobře, Klute, beru ho. Vezměte si těch pětadvacet." Obchodník si pomalu odpočítával mince a litoval, že neřekl víc. Potom dal znamení pochopům a ti srazili Torkena do kolen. Když si peníze uložil, vytáhl z vaku černou hůlku, dlouhou asi čtyřicet centimetrů a silnou jako palec. Na konci měla dva třpytící se kameny.
"Zde je vaše ovládací hůlka, paní hraběnko. Laskavě ji pevně držte a já ho zatím označkuju."
Vydloubl z hůlky jeden kámen, popadl Torkena za vlasy, strhl mu hlavu dolů a vtlačil mu kámen na šíji těsně pod týlní kost. Mladík cítil silné pálení, jak mu kámen vnikal zvolna pod kůži. Zvláštní bylo, že se kůže hned zajizvila a rána už téměř nepálila.
Pochopové ho opět postavili na nohy a odstoupili.
"Byla byste tak laskavá, paní hraběnko, a hůlku vyzkoušela?"
Hraběnka na Torkena namířila. Kámen na konci hůlky zajiskřil a Torken okamžitě pocítil nesnesitelnou bolest v šíji, která se šířila do hlavy, ramen, po pažích, po páteři, do břicha a nohou. Zařval jako zvíře. Utrpení skončilo stejně rychle, jako začalo. Torken ležel na zemi a pomalu se vzpamatovával.
Pochopové ho opět zvedli a museli ho chvíli podpírat.
"Zkouška proběhla v pořádku, paní hraběnko. Po téhle zkušenosti si už nedovolí vás neposlechnout," řekl Klut a obrátil se k Torkenovi. "Pamatuj si to. Kdybys chtěl náhodou utéct, tahle hůlka tě všude dostihne. A nebude to už jen takový špás jako dneska, ale pomalá a velice nepříjemná smrt."
Hraběnka sešla ze stupínku a za ní se potácel Torken. Přidali se k ní dva strážci. Byli to statní chlapi v pevných kabátcích, se širokými meči a ostrými tesáky zastrčenými za opasky. V rukou třímali píky. Vzali Torkena mezi sebe a následovali svou paní.
Vešli do dlouhé ulice plné řemeslnických dílen a krámků. Torken byl ještě celý roztřesený z přetrpěné bolesti a stěží se držel na nohou. Ulice ústila na prostranství, kde se tyčil hrad s vysokými hradbami, cimbuřím a čtyřmi rohovými věžemi.
Jedna z nich byla mnohem vyšší než ostatní. Kolem hradeb se táhl příkop a do hradu se vcházelo po padacím mostě.
Hraběnka zabočila do užší ulice. Ušla asi pět set metrů a zastavila se před elegantním dvoupatrovým domem, jehož dveře se okamžitě otevřely. Vešli do pěkného dvora s fontánkou a rozkvetlými keři. Strážci se uklonili a vzdálili se a Torkenovi hraběnka naznačila, aby ji následoval. Vstoupili do místnosti s velkými okny do dvora a hraběnka se posadila do křesla. Torken zůstal stát na prahu.
Vzápětí se v dalších dveřích objevila vysoká, vyzáblá, vráskitá žena v dlouhých šedých šatech. Za opaskem měla důtky. Za ní do místnosti nakukovaly dvě dívky, hnědovláska s jiskrnýma očima a

usměvavá světlovláska. Babizna si Torkena pozorně prohlédla a pak zabručela:
"Co to je za nápad, tahat sem takového divocha?"
"Nebruč, Marvo. Už jsem se pár dní nudila a chtěla jsem si dopřát trošku kratochvíle."
Marva jen znechuceně potřásla hlavou.
"Postarej se o něj. Nakrm ho a pak ho připrav. Myslím, že to bude chtít pořádnou koupel a nůžky," poručila hraběnka. Zasmála se a pohlédla na Torkena. "Tomuto domu vládne paní Marva a ty ji budeš poslouchat jako mě. Dávej si pozor, neodpustí ti jedinou chybu a důtky ovládá velice dobře."
Za deset minut už byl v kuchyni. Statná červenolící žena mu podala hliněnou misku s krajíci chleba a velkými plátky masa. Torken se hned pustil do jídla.
"Mám ráda lidi, co jedí s chutí a nehnípají se v jídle. Určitě mi budeš pomáhat s těžšími břemeny. A já ti dám za to zase najíst."
"Něco takového bych rád jedl častěji," vyhrkl s plnými ústy. "Jste královna všech kuchařek!"
Tlustá žena se usmála, ale hned protáhla tvář.
"Pozor, už jde."
Marva rázně vkročila do kuchyně a velitelsky Torkenovi pokynula, aby ji následoval.
Zavedla ho do místnosti, kde na šňůrách viselo prádlo a uprostřed stála velká káď s vodou. Obě dívky z něj za přísného Marvina dozoru strhaly hadry. Strčily ho do kádě a začaly ho třít houbou. Občas se pobaveně zachichotaly.
"Podívej, je to pěkný kluk. Určitě s ním nebude nuda, já sama bych si dala... Au!"
Další slova přerušil úder důtek.
"Nebuďte tak hlučné, slečny, a svou práci vykonávejte bez komentářů. Xanio, zbavte ho toho houští na hlavě."
Dívka se světlejšími vlasy se chopila hřebenu a obrovských nůžek.
"Můžu se zeptat, co je to za krásný dům? Ještě nikdy jsem takový neviděl," osmělil se Torken.
"To bych řekla," prohlásila nepříjemným hlasem Marva. "Je to dům hraběnky Sanky z Kerverenu a ty jsi její otrok." Pak se obrátila k dívkám: "Pokračujte, dojdu zatím pro oblečení."
Jakmile se za ní zavřely dveře, tmavovláska se ušklíbla:
"Dneska večer si užiješ. Paní hraběnka má ráda silné mladíky. Hlavně ji nezklam, jestli chceš vydržet. Není to tady tak špatné a pořád to máš lepší než u nějakého surovce."
"Ale co pan hrabě?"
Xania se tiše zasmála a potřásla světlými kadeřemi.
"Ten zemřel před třemi roky. Když si hraběnku bral, byl už v letech. Nestačil na její nároky a za pět let po svatbě zemřel. Dalo by se říct, že měl krásnou smrt, takovou by si přál leckterý muž."
Zmlkla, protože se vracela hospodyně. Ta hodila tmavovlásce tuniku se slovy:
"Sevro, ať vyleze z té vody a obleč ho. A dej si pozor, sleduju tě!"
Sevra Torkena osušila, natřela mu tělo vonným olejem a navlékla mu bílou tuniku se zlacenými vzory.
"A teď pojď, zavedu tě do komnat paní hraběnky," poručila Marva. Hlas měla ještě kyselejší než jindy, s hraběnčinými pokyny zřejmě nesouhlasila.
Prošli několika místnostmi a zastavili se před velkými dveřmi. Marva je otevřela a řekla suše:
"Zde je váš otrok, paní hraběnko."
Hraběnka právě končila s večeří. "Pusť ho dál a můžeš jít, Marvo."
Torken udělal několik kroků a zastavil se. Mlčky hleděl na mladou ženu, která mezi palcem a ukazovákem držela stehýnko a okusovala je. Když dojedla, vstala a přistoupila k širokému loži pokrytému bílým prostěradlem. Měla na sobě jen dlouhou košili z tenounké modré tkaniny, jíž prosvítaly ladné křivky jejího těla.
"Jestli máš ještě hlad, klidně se najez."
Torken se nedal dvakrát pobízet. Už se chystal hrábnout do jídla, ale pak si vzpomněl, jak jedla hraběnka. Zvolna uchopil stehno a pomalu jedl.
Hraběnka na něj pohlédla s lehkým údivem.
"Kolik máš sourozenců?"
Pomalu počítal na prstech a mračil se přitom. "Tak šest, myslím."

"Dej si také trochu vína, ať se ti rozproudí krev."
Torken si nalil a hraběnka si rozvázala pentličku, která uzavírala košili u krku. Košile tiše sklouzla na dlaždice. Stála před ním zcela nahá s kulatými, vysokými, pevnými prsy, oblými stehny a širokými hýžděmi. Torken na ni civěl rozpaky celý rudý.
"Co civíš?" řekla tiše. "To vidíš poprvé nahou ženu?"
Torken jen přikývl.
Sanka z Kerverenu se zvonivě rozesmála. "Ale to je skvělé, takže já tě zasvětím! No tak, pojď na první lekci!
***
Torken zamžoural. Marva jím divoce cloumala. Do své světničky se vrátil až pozdě v noci a ve snu znovu prožíval netušené slastné pocity, které díky hraběnce objevil.
"Vstávej, lenošit mi tady nebudeš! Kuchařka Kira potřebuje dřevo."
Zavedla ho na dvorek plný špalků.
"Tohle naštípáš. Dneska se peče chleba. Hybaj!"
Marva se ještě stavila v kuchyni a potom zašla za hraběnkou, která si ještě hověla v posteli.
"Polož ten podnos na stůl, Marvo," řekla a slastně se protáhla.
"Předpokládám, že jsi měla hezkou noc."
"Vynikající! Neumíš si představit, jak..."
"Buď tak hodná a nevyprávěj mi to. Pojď se radši najíst."
Marva si mohla dovolit mluvit s hraběnkou tímto tónem, protože ji vychovávala od nejútlejšího dětství. Sanka byla druhá dcera nepříliš zámožného šlechtice a musela souhlasit se sňatkem, který jí otec dojednal. Hrabě z Kerverenu byl již v letech a chtěl se znovu oženit, takže přijal Sanku i bez věna. A tak se Sanka za pár dní ocitla v loži skoro šedesátiletého muže.
"Nesuď o mně špatně, Marvo," vzdychla si hraběnka. "Ty to nechápeš, protože se tě nikdy nedotkl muž. Vím, že je ti to líto. Radši ses obětovala pro mě a já ti za to jsem neskonale vděčná. Jsi má nejlepší přítelkyně, nahradila jsi mi matku." Vzala chůvinu ruku a přitiskla si ji na tvář.
"Dej se do té polévky," zavrčela babizna a hrdlo se jí stáhlo dojetím.
"Ještě jsem tě chtěla o něco požádat, Marvo. Nebuď na Torkena příliš přísná. Je báječný."
"To se ještě uvidí," zavrčela Marva. "Brzy zjistíš, že je stejný jako ostatní."
Když se pak šla podívat, jak je Torken daleko, překvapilo ji, kolik už naštípal dříví.
"To není špatné," zabručela. "Nanos to do kuchyně a Kira ti dá najíst."
Poprvé na něj promluvila o poznání vlídněji.
2
Hrabě Alexis z Almerenu sledoval, jak temný hvozd ubíhá pod létavcovými křídly. Člověk si divoké létavce už dávno ochočil. Měli válcovité tělo, krátký vějířovitý ocas, dlouhý a pevný krk a hranatou hlavu s párem kulatých očí a širokou tlamou plnou zubů. Hlavně však měli blanitá křídla - široká, dlouhá a silná. Hrabě seděl v sedle těsně před křídly, tam, kde začínal krk. Hlavu svírala ohlávka a od ní vedly otěže.
Za hrabětem letěl oddaný sluha Pratz. V dáli už bylo vidět hlavní město Atlanky Okinartu. To byl jejich cíl a hrabě byl zvědavý, zda jeho poslání bude úspěšné.
Les pomalu řídl, už bylo vidět oceán, na jehož pobřeží Okinarta ležela, a létavec se zvolna snášel k volnému prostranství, určenému pro přistávání. Když přistál, Alexis sklouzl ze sedla a zvědavě se rozhlédl. Na okraji přistávací plochy stála dlouhá řada stájí s létavci. Bylo jich tolik, že by se s nimi dalo vystrojit mocné vojsko!
Doběhlo k nim pět mužů s píkami a obstoupilo je.
"Sem nikdo nesmí! Jste zatčen!" vykřikl velitel stráže.
"Jsem hrabě z Almerenu, vyslanec krále Olesky. Mám poselství pro princeznu Natirazu."
Zbrojnoš zaváhal. Měl zabít každého, kdo se přiblíží ke stájím, ale teď si nebyl jist, zda se rozkaz vztahuje i na vyslance.
"Pojďte se mnou na strážnici," zavrčel nakonec.
Důstojník za stolem se očividně nudil.

"Posaďte se, hrabě," řekl. "Dáme vám něco na osvěžení a já zatím zpravím o vašem nečekaném příletu vévodu z Kalatoku."
Uplynula hodina a Alexis se začínal nudit podobně jako onen důstojník, zvláště když víno bylo stěží průměrné. Konečně se dostavil vyšší hubený muž s úzkým obličejem a dlouhým špičatým nosem. Byl ve fialovém, bohatě zdobeném kabátci.
"Jsem vévoda z Kalatoku," vydechl jako někdo, kdo hodně spěchal. "Jakmile mě uvědomili o vašem příletu, hned jsem vyrazil. Dal jsem vám narychlo připravit ubytování, abyste si mohl odpočinout po jistě únavném letu. Naše milostivá panovnice vás přijme zítra ráno."
Vyvedl Alexise ze strážnice.
"Půjdeme pěšky, není to daleko. O létavce se vám postarají."
Zanedlouho došli k vilce obklopené zahradou. Alexis si uvědomil, že jsou dost daleko od města.
"To je venkovská rezidence, do níž se princezna uchyluje, když nastanou vedra."
Přijala je postarší hospodyně a dvě mladé otrokyně.
"Paní Ganta se o vás postará a tyhle dvě jsou vám plně k službám. Můžete si s nimi dělat, co se vám zlíbí."
Po vynikající večeři hrabě a jeho sluha osaměli.
"Sice nás přijali srdečně, ale vítáni tady nejsme. Ten Kalatok svou nelibost jen stěží skrýval."
"Všiml jste si těch stájí?" prohodil Pratz. "Mají v nich několik set létavců. Takové množství jsem v životě neviděl."
"Z těch by vystrojili pěkné vojsko...," vzdychl si Alexis.
Do dveří nahlédla otrokyně.
"Mohu vás připravit na noc, pane?"
Hrabě přikývl a dívka jej zavedla do ložnice. Hned mu začala pomáhat se svlékáním. Když byl jen v košili, odestlala a naznačila mu, aby si lehl. Neodcházela však. Jako by na něco čekala.
"Můžeš jít. Už tě nepotřebuji," řekl Alexis z Almerenu.
Dívka se zatvářila nespokojeně.
"Prosím, pane," řekla tiše, "nechte si mě na noc, jinak si paní bude myslet, že jsem se vám nelíbila, a dá mě zbičovat."
Alexis se zasmál. Bylo mu ostatně pětadvacet a byl v plné síle. Před důležitým rozhovorem si přece může dovolit menší rozptýlení.
"Tak dobře, ale nejdřív mi pořádně namasíruješ záda."
***
Princezna udílela audience ve velké síni v prvním patře hlavní věže. Seděla na vyřezávaném trůnu potaženém šarlatovým sametem. Na sobě měla dlouhé šaty z bílého hedvábí zdobené perlami a v černých vlasech těžký diadém.
Tři metry před trůnem byl na bílé dlažbě vyznačen červený oblouk. Byla to hranice, kterou žádný muž nesměl pod trestem smrti překročit. Pět metrů od červené čáry se táhla čára modrá. Do tohoto prostoru směli vkročit pouze generál Morsik a vévoda z Kalatoku.
Hraběte Alexise z Almerenu uvedla do síně dvě pážata. Zastavil se u modré čáry a uklonil se. Pak pohlédl na generála. Byl to skoro dvoumetrový obr s mohutným hrudníkem. Hlavu měl neúměrně velkou, rysy hrubé, jakoby vysekané dlátem, a krátké hnědé vlasy. Nad bleděmodrýma očima se klenulo husté obočí.
"Posloucháme vás, hrabě," řekla princezna lhostejným hlasem.
"Můj pán, král Oleska, mě pověřil, abych vám tlumočil jeho pozdravy. Rád by s Vaším Veličenstvem podepsal smlouvu o míru a přátelství, jež by ukončila dlouhé sváry mezi královstvími Norvikenem a Atlankou. Hustý les mezi našimi zeměmi sice zamezuje střetům, zato naše lodě se často utkávají. Piráti této situace využívají a napadají obchodní lodě. Když podepíšeme smlouvu a potřeme piráty, naše království budou moci svobodně obchodovat. Potřebujeme různé zboží, třeba vaše skvělé sukno. Vy byste zase získali nerosty, kterých máte nedostatek."
Princezna znuděně pokývala hlavou.
"To je návrh, nad kterým je třeba se zamyslet. Poradím se. Odpovím vám do dvou dnů. Vévoda z

Kalatoku se o vás zatím postará."
Mávla lehce rukou a ukončila audienci. Alexis odešel a princezna osaměla s generálem a vévodou.
"Tak co si o tom myslíte?"
"Návrh přichází velice nevhod," zabručel generál Morsik. "Jsme už prakticky připraveni. Zaútočit můžeme nejpozději do pěti dnů."
"Tak mu řekneme, že se smlouvou souhlasíme, ale že potřebujeme týden na její sepsání. Pak s ní pošlu někoho k nim do Sapreny. To uspí jejich nedůvěru a o to víc budou překvapeni," navrhla princezna.
"Nesmíme ho nechat odletět," nesouhlasil vévoda. "Při příletu si musel všimnout toho množství létavců. Jistě v něm vzbudili podezření."
"V tom případě musí co nejdříve zmizet. Dám ho podříznout," pravil Morsik.
"To by vzbudilo podezření a Oleska by hned zburcoval vojsko," namítla princezna. "Musíme to zařídit jinak."
"Postarám se o to," nabídl se Kalatok. "Nejlepší bude pomalu účinkující jed. Můžeme říct, že zemřel na nějakou zhoubnou horečku. Požádám hraběnku z Kerverenu, aby na zítřejší večer uspořádala hostinu..."
3
Odpoledne trávila Sanka z Kerverenu ve společnosti dvou přítelkyň. Byly skoro stejně staré jako ona, veselé, řečné, a hlavně znaly všechny dvorské drby. Jedna měla velice tvrdý výraz v obličeji, který nedokázal zmírnit ani ustavičný úsměv. Druhá byla menší a tvářila se prostopášně. Právě ta Šance řekla:
"Prý sis koupila nového otroka a prý je to pěkný kluk."
"Lidi toho napovídají," zamumlala hraběnka.
"Nepůjčila bys nám ho na chvíli?" nedala se ta s vilným pohledem. "Taky bychom se rády pobavily. Určitě je velice zdatný."
Sanka nakonec nerada ustoupila.
"A taky nám půjč hůlku, kdyby byl náhodou neposlušný."
I v tom jim vyhověla.
Krátce nato vstoupil do místnosti Torken. Zastavil se před dvěma ženami, které na něj hleděly se zářícíma očima.
"Skutečně vypadá dobře," řekly. "Vyzkoušíme si toho hřebce?"
Ta větší rozšířila svůj věčný úsměv a prohlásila: "Nemám chuť být po vůli nějakému samci. Napadlo mě něco lepšího. Sanka si pořídila pěknou hračku. Co kdybychom jí hračku rozbily?"
Namířila na Torkena hůlkou. Kámen krátce zajiskřil. Torkena okamžitě zachvátila prudká bolest, zařval a sesunul se na kolena.
"A teď já," řekla ta vilná a chopila se hůlky.
Další vlna bolesti a Torken se svalil na zem. Viděl jen rudou mlhu připomínající požár, který se ho chystal pohltit. Ve chvíli, kdy už upadal v milosrdnou nicotu, bolest jako by polevila. Postupně se mu navracelo vědomí.
Hraběnka poděšená jeho výkřiky vpadla do místnosti, kde se jí naskytl hrozný pohled. Torken ležel na dlažbě, obličej měl zkroucený bolestí, na rtech růžovou pěnu, bílou tuniku propocenou a pokálenou.
Prudce vyrvala přítelkyni hůlku a odstrčila ji.
"Co to děláte?"
"No tak se nehněvej, jen jsme se chtěly pobavit."
"Jděte okamžitě pryč!"
"Přece nebudeš vyvádět kvůli jednomu otrokovi! Můžeš si koupit desítky jiných."
"Zmizte a už se nevracejte."
"Nezapomeň, že jsme dávné přítelkyně," připomněla jí ta s vilným pohledem.
"Jděte, nebo vás dám vyhodit!"
Nakonec odešly jako dvě uražené bohyně.
Jakmile se za nimi zavřely dveře, Sanka poklekla k Torkenovi a něžně ho pohladila po upocené tváři.
"Přísahám, že tohle jsem netušila. Promiň."
Mladík nebyl mocen slova, pouze zamžikal. Sanka zavolala Marvu.
"Ať ho Sevra a Xania odnesou do postele. Ať mu dají víno s vodou. Až se trochu vzpamatuje, umyjte

ho, dejte mu najíst a nechte ho do zítřka odpočívat."
Než Torken usnul, uvědomil si jednu věc: muka ustala krátce před hraběnčiným příchodem.
***
Torken se probudil. Někdo ho hladil po čele. Otevřel oči a spatřil nad sebou usmívající se hnědovlasou Sevru.
"Marva odešla za paní hraběnkou a nařídila mi, abych tě vzbudila. Čeká nás před hostinou hodně práce." Vypadal tak unaveně, že se rozesmála. "Řekla bych, že sis v noci moc neodpočal. Jsi ještě cítit hraběnčiným parfémem. Jistě tě hodně naučila, nechceš, abych se přiučila?"
Přitiskla se k němu a políbila ho na krk. Torkenovi to bylo nemilé, snažil se vymanit. Vtom ve dveřích někdo vyštěkl. Stála tam Marva s důtkami v rukou.
"Přistihla jsem vás! Čeká vás trest. Otočte se."
Třikrát udeřila Torkena do zad a dívku s očividným potěšením šestkrát přes zadek.
"To by bylo!" pravila. "Sevro, jdi uklidit velkou síň. A ty, Torkene, běž za Kirou. A pohyb!"
Torken byl u hraběnky už dvě neděle. Každý večer si ho zavolala k sobě, až na onen večer, kdy ho ty dvě málem zabily. Musel si přiznat, že mu to není nepříjemné.
Nicméně musel neustále myslet na událost, která se mu stala před čtyřmi dny. Ten večer ho hraběnka nechala čekat ve své ložnici, protože měla hosty. Neměl co dělat, a tak si všiml jakéhosi rukopisu na stole. Něco takového v životě neviděl. Ze zvědavosti knihu otevřel. Viděl řadu znaků napsaných černým inkoustem. Znaky byly pravidelné, ale přesto tajuplné. Utkvěly mu však v paměti. Když usínal, měl pocit, že jim postupně začíná rozumět. Byl to jistě jen pocit. Ale včera se vkradl do oné místnosti, aby se na knihu podíval znovu. Tentokrát si byl jist, že význam řady znaků pochopil. Hraběnka ho přistihla, ale nehněvala se. Pouze řekla, že otrok nemusí umět číst.
***
Večírek se chýlil ke konci. Alexis z Almerenu se loučil s hraběnkou Sankou, které to ten večer náramně slušelo.
"Bylo to báječné, ale musím již bohužel jít, protože zítra mě přijme princezna. Rád bych si předtím pořádně odpočal."
Opodál stál vévoda z Kalatoku a nařídil Sevře, aby mu nalila pořádný pohár vína. Převzal jej od ní, chvíli jej podržel a potom kývl na Torkena.
"Sežeň hraběte z Almerenu a řekni mu, že bych si s ním rád připil na přátelství mezi našimi zeměmi."
Hrabě už vycházel z domu. Torken ho dohnal, podal mu pohár a vyřídil Kalatokův vzkaz. Ani nevěděl, co to do něj vjelo, a tiše dodal: "Nevím, jestli byste to měl pít. Mám takový pocit, že jsem vévodu viděl, jak do poháru nalévá cosi z lahvičky..."
Alexis z Almerenu pouze zamžikal. Vzal pohár, zvedl ho směrem ke Kalatokovi jako na přípitek a nesl ke rtům. Když Kalatok viděl, jak se hraběti pohybuje ohryzek, spokojeně se usmál. Hrabě si otřel rty hřbetem ruky a podal pohár Torkenovi. Ten s údivem zjistil, že je ještě plný.
Ustoupil stranou, a když míjel nádrž, rychle do ní pohár vylil. Potom se klidně vrátil k Sevře. Hrabě z Almerenu už odešel a na slavnosti zbylo jen pár hostů. Někteří měli co dělat, aby udrželi rovnováhu. Kalatok přistoupil k Sance.
"Ten váš otrok se mi moc líbí. Dejte mi ho, prosím."
Sanka už chtěla zavrtět hlavou, ale vévoda dodal: "Pozůstalost po hraběti z Kerverenu není ještě vyřízena. Máme tu stále onu vzdálenou příbuznou. A já mám možnost celou záležitost rychle uzavřít ve váš prospěch..."
Sanka si sice Torkenových nočních výkonů nesmírně považovala, avšak city neovlivnily zdravý úsudek. Trochu nuceně se usmála a předala Kalatokovi ovládací hůlku.
"Půjdeš s panem vévodou," řekla pak Torkenovi. "Od této chvíle patříš jemu."
Mladík se zachvěl a sevřelo se mu hrdlo. Vyčítavě na Sanku pohlédl. Zradili ho podruhé, nejdřív otec a teď ona. Sanka uhnula očima.
Vévoda už mířil k východu a Torken ho následoval. Za deset minut došli k velké vile obehnané zdí. Kalatok sice měl apartmá v královském paláci, ale raději bydlel ve svém domě, kde se mohl nerušené oddávat svým libůstkám.

Pěstí zabušil do masivních dveří. Po chvíli otevřel rozespalý vrátný. Přešli zahrádku a vešli přímo do vévodova pokoje.
"Svlékni se," řekl vévoda suše.
Mladík uposlechl. Vévoda se na něj se zalíbením podíval, potom sňal ze zdi důtky.
"Otoč se a předkloň se. Nejdřív ti trošku prokrvím zadek." Po první ráně sebou Torken trhl. "Nehýbej se!" zařval vévoda vzrušeně.
Avšak při druhém úderu se Torken otočil. Zmocnil se ho nesmírný vztek. Když se vévoda rozmachoval k třetímu úderu, vyrval mu důtky a odhodil je. Vévoda vytáhl ovládací hůlku.
"Takže ty se vzpouzíš... Teď si užiješ něco, proti čemu jsou důtky jen pohlazením."
Zašklebil se a namířil hůlku na Torkena. Mladík ztuhl, očekával strašlivou bolest, ale místo ní vnímal jen lehké šimrání v zátylku. Vévoda ani neměl čas se divit, protože Torken se na něj vrhl a vrazil mu pěst do břicha. Vévoda se zlomil v pase a další ránu dostal do obličeje. Skácel se k zemi a z úst a z nosu mu tekla krev. Zděšený Torken chvíli jen tak stál. Potom se sklonil k omráčenému vévodovi. Ten dýchal ztěžka a v koutcích úst měl růžové bubliny.
Mladík si uvědomil, že musí co nejrychleji pryč. Sehnul se pro svou tuniku, ale pak se zarazil. Každý by poznal, že je otrok. V koutě si všiml velké truhly. Byla plná ošacení. Ve spěchu je vyházel na podlahu. Vybral si bílou košili a jemný kožený kabátec, který mu byl stejně jako košile poněkud těsný. Nikde neviděl boty. Nakonec byl nucen zout vévodu. Ty mu naštěstí padly. Ještě vévodovi odepnul opasek s dýkou. Nad váčkem s penězi chvíli váhal, není přece zloděj, ale nakonec usoudil, že nějak přežít musí. Rázně vyšel z pokoje na zahradu. Nejdřív se chtěl hnát k domovním dveřím, ale včas si vzpomněl na vrátného, který určitě není sám. Kradl se tedy při zdi. Náhle se mu rozbušilo srdce. Dům se opravoval a zedníci zde nechali lešení. Zakrátko seskočil do úzké uličky.
Zprvu se chtěl vrátit k hraběnce, ale potom pošetilý nápad zavrhl. Když ho zradila jednou, zradí ho i podruhé. Možná že v přístavu najde loď, která by ho odvezla hodně daleko...
Prošel několika ulicemi, v tuto pozdní noční hodinu byly liduprázdné. Zanedlouho ucítil slaný svěží vzduch, který mu zvěstoval, že přístav je už nedaleko. A pak už spatřil několik zakotvených lodí, zdánlivě prázdných. Jak procházel po nábřeží, z jednoho domu uslyšel zvuky. Ten dům měl vývěsní štít ve tvaru sudu.
Strčil lehce do dveří a ty se otevřely. Spatřil velkou místnost s nízkým stropem. Na konci stála za pultem statná žena. Vypadalo to, jako by si o výčep podpírala mohutné poprsí.
"Co si dáš?" zeptala se.
"Pohár vína," odpověděl váhavě a rozhlédl se.
Krčmářka nalila do cínového poháru. "Tady se platí předem. Ukaž, že na to máš."
Hmátl do váčku a podal jí zlatou minci. Krčmářka si ji nedůvěřivě prohlížela, dokonce do ní kousla. Potom hodila na pult několik měďáků. "Tady je nazpátek."
Víno bylo podstatně horší než u hraběnky a Torken se zašklebil. Vedle něj se o pult opřela jakási dívka. Podle štíhlé postavy se zdálo, že bude mladá, ale rysy měla ztrhané a oči vypadaly unaveně.
"Objednáš mi něco, šviháku?"
Torken kývl na krčmářku, ta přinesla další pohár a odebrala pár z mincí na pultě. Dívka se napila.
"Jestli chceš, můžeme se pobavit. V patře mám světničku," nabídla se.
Torken to celkem uvítal. Potřeboval si odpočinout a na ulici přespávat nemohl, co kdyby na něj narazila noční stráž? Dívka nespouštěla oči z mincí na pultě.
"Klidně si je vezmi," řekl.
Zřejmě to bylo víc než dost, protože se nedala dvakrát pobízet a rychle je shrábla.
"Nevíš o nějakém kapitánovi, co shání posádku?" zeptal se.
"Dneska večer tady žádný nebyl. Ale je to zvláštní. Povídá se, že si je svolal generál Morsik. Tak už pojď, moc se na tebe těším."
Moc přesvědčivě to neznělo, zřejmě tuto větu říkala až příliš často. Když odcházeli od výčepu, kdosi ji popadl za loket.
Byl to ohromný neholeny chlap s nízkým čelem a páchnoucím dechem.
"Nech toho chcípáka a pojď se mnou, Dino." Dívka se mu prudce vytrhla. "Nic takovýho, Harku. Minule

to moc bolelo a ještě jsi mi nezaplatil."
Hark jí dal políček. Když se chystal k druhému, Torken ho odstrčil. Harkovi se nenávistně zablýskalo v černých očkách.
"Teď něco zažiješ, kamaráde," procedil mezi zkaženými zuby.
Vrhl se na Torkena jako rozzuřený býk, ale ten mrštně uhnul a udeřil ho pěstí do obličeje.
Krčma ztichla, ani nedutala. Hark byl pověstný nejen silou, ale i podlostí. Neměl zde jediného přítele.
Narazil do pultu, odrazil se a zaútočil znovu, sklidil však další ránu pěstí. Vyplivl krvavou slinu a zase se hnal do útoku. Tentokrát se mu podařilo sevřít Torkena kolem pasu.
Mladík napnul svaly a rovněž ho stiskl. Několik minut tak stáli a zápolili. Torkenovi námahou bušila krev ve spáncích, ale nepovoloval. Představa, že by znovu padl Kalatokovi do rukou, mu vlévala sílu do svalů.
Nakonec Hark povolil, zvadl a sesul se k zemi. Zavládlo ohromené ticho a potom krčma zajásala.
"Ven s ním!" přehlušila je krčmářka.
Harka se ujali dva lodníci a vyvlekli ho před podnik. Na prahu se ještě otočil a zahrozil pěstí.
"Nevím, odkud jsi," řekla krčmářka Torkenovi, "ale někoho jako ty bych tady potřebovala." Nalila mu velký pohár vína. "Na, pij, to je na mne."
Torken pomalu upíjel a marně se snažil pochopit, jak se mu podařilo porazit takovou horu masa a kostí.
Dina se na něj usmívala. Její tvář jako by omládla. Vzala ho za ruku a chtěla ho odtáhnout do komůrky, ale vtom se rozletěly dveře.
Do krčmy vpadli čtyři biřici a za nimi Hark. Ukázal na Torkena prstem:
"To je on!"
Biřici se na nic neptali a hnali se k Torkenovi, který byl příliš překvapený, než aby se bránil. Vzápětí už ho vlekli ke dveřím. Strážmistr mu ještě stačil vytrhnout váček s penězi. Vzal z něj dva zlaťáky a hodil je Harkovi.
"Dík za spolupráci."
Pak si váček strčil do kapsy.
Jakmile biřici s Torkenem odešli, Hark vítězoslavně zvolal: "Platím rundu."
Takové zvolání zpravidla vyvolalo nadšený jásot, ale tentokrát se rozhostilo tíživé ticho.
"Tak nic," ušklíbl se Hark. "Klidně budu pít sám. Matko, dej mi to svý nejlepší, a pořádnej džbán!"
"Lituju, víno došlo."
Užuž se nadechoval k odpovědi, ale obstoupili ho tři muži. Dva ho vzali za ruce a třetí se postavil za něj.
"Pojď s náma na vzduch."
Chtěl se bránit, ale cítil, jak ho cosi píchá do ledvin. Podvolil se, kráčel s muži ke dveřím a čelo se mu orosilo studeným potem.
Když šli po nábřeží, poněkud rozechvělým hlasem se zeptal: "Co mi chcete? Vždyť to byla sranda! Jenom jsem si to vyříkal s tím neznámým hajzlíkem."
"O to by nešlo," řekl muž s dýkou, "ale nelíbí se nám, jak si tykáš s biřici."
"Vy jako myslíte, že..."
"Jsi práskač."
"Já vám to vysvětlím! Uch..."
Muž mu prudce vrazil dýku do ledvin. Vytáhl ji a otřel si ji o něj. Druzí dva hodili tělo do vody.
4
Torkena odvedli do žaláře nedaleko hradu.
Ve vratech stál obr s holou lebkou.
"Koho nám to dneska vedeš, Skule?"
"Hospodská rvačka. Nandal to jednomu kamarádovi. Zavři ho, Orsani, než půjde k soudci, pokud si na něj soudce vůbec najde čas."
Obr si vzdychl a sebral obrovský svazek klíčů.
"Pojď hezky za mnou a žádný voloviny," řekl Torkenovi.
Sešli po vlhkých schodech do sklepem', které bylo přepaženo mříží. Orsani mříž otevřel, strčil Torkena dovnitř, upoutal ho dlouhými řetězy ke zdi a zase mříž zavřel. Ponechal mu tam jen pochodeň.
Torken se rozhlédl. Žádná pryčna, nic, jen v koutě trochu vlhké slámy. Posadil se na ni, opřel se o zeď a

nějak se mu podařilo usnout.
***
Hrabě z Almerenu se dostavil do audienční síně. Ramena měl pokleslá, kráčel pomalu a nejistě. Když došel před princeznu, uklonil se a řekl:
"Omlouvám se, Veličenstvo. Mám horečku a necítím se dobře. Rád bych se vrátil do vlasti."
"Jak si přejete, hrabě. Zítra vám předám poselství pro krále Olesku a můžete okamžitě vyrazit. Je mi líto, že vám není dobře. Pošlu za vámi našeho lékárníka. Umí připravit lektvary na všelijaké choroby."
Hrabě se potácel k východu a Morsik pošeptal Kalatokovi:
"Nebylo to tak účinné, jak bych očekával. Normálně by přece ani nevstal. Jestli se to do zítřka nezhorší, dokáže nasednout na létavce. A jestli se dostane do Sapreny, bude to katastrofa."
"Dohodnu se s lékárníkem Kurlovem. Ten ho dorazí," zabručel vévoda.
Když se hrabě Alexis vrátil do domu, řekl slabým hlasem:
"Paní Ganto, rád bych si lehl a prosím, aby mě nikdo nerušil. Dejte najíst mému sluhovi. Já jíst nebudu."
Pratz mu pomohl do postele.
Odpoledne mu Ganta ohlásila lékárníka. Byl to malý hubený mužík s vrásčitou tváří a sněhobílými vlasy. Na noční stolek postavil dřevěný kufřík, černýma očima se zapíchl do pacienta a suše prohlásil:
"Už dlouho jsem neviděl případ tak zlé horečky. Naštěstí znám spolehlivý lék."
Otevřel kufřík a vytáhl z něj lahvičky s tekutinami různých barev a cínový pohárek. Z každé lahvičky trošku odlil, pracoval pomalu a pečlivě, dokonce odpočítával kapky. Směs důkladně zamíchal postříbřenou tyčinkou.
"Vypijte to naráz," nařídil hraběti.
Alexis roztřesenou rukou uchopil pohár. Než si jej přiložil ke rtům, poručil Pratzovi:
"Sáhni mi do kabátce a dej mistru Kurlovovi deset dukátů. Budu mít radost, když přijme skromný projev mé vděčnosti."
Když dukáty zacinkaly, Kurlov se otočil. Přesně na to hrabě čekal. Vylil medicínu pod pokrývku, podal lékárníkovi prázdný pohár a skomírajícím hlasem pravil: "Bylo to hnusné."
"Ale velmi účinné, pane. Zanedlouho pocítíte účinky. Možná se vám bude chtít spát. Neznepokojujte se. Tělo si chce odpočinout a nabrat síly."
Hrabě zvrátil hlavu na polštář a zavřel oči. Kurlov ho chvíli pozoroval. Když odcházel, nařídil Pratzovi:
"Dávej na něj pozor. Kdyby se jeho stav změnil, dej mi okamžitě vědět."
***
Maličkým otvorem pod stropem vnikalo do cely trochu světla. Torken se protáhl a udělal několik dřepů. Kručelo mu v žaludku a žalářník nikde. Snad nejsem v hladomorně, pomyslel si.
Přecházel po cele. Konečně se ukázal obr Orsani. Pod paží nesl cosi zabalené v plátně. Strčil to Torkenovi skrz mříže.
"Měls tu návštěvu. Takovou tlustou babu a jednu mladší ženskou. Tohle ti posílaj. Jak vidíš, mám v podstatě dobrý srdce." Pomlčel však o tom, že za to dostal od krčmářky dukát.
Torken hned plátno rozbalil. Byl v něm pořádný kus chleba a plátky uzeného napíchnuté na deseticentimetrové železné tyčince s tupými konci. A k tomu malý měch s vínem.
Zhltl chleba a uzené a zapil to vínem. Potom se zahleděl na železnou tyčinku. Byla pevná a nešla ohnout. Zamyslel se a pak ho něco napadlo. Vsunul ji do levého zámku svých okovů a štoural v něm. Hrál si s tím bezvýsledně asi hodinu a už se chtěl vzdát, když to uvnitř cvaklo a pouto se otevřelo. Pustil se hned do pravého, to otevřel za pouhou půlhodinu.
Potom si prohlédl zámek mříže. Ne, ten byl příliš masivní, tady nemá šanci. Musí tedy počkat, až se Orsani zase objeví. Znovu si nasadil pouta, ale nezacvakl je. Nyní se musí ozbrojit trpělivostí.
***
Přišla noc a slabě svítil měsíc.
"Něco nového s hrabětem?" zeptal se Kalatok Ganty.
"Je na tom pořád stejně. Ten jeho sluha si přišel dvakrát pro jídlo. Ale netvářil se znepokojeně."
Vévoda se snažil skrýt své zklamání. Nechápal, že ani jeden jed nezabral.
"A vzal si ten lék?"

"Lékárník tvrdil, že ho vypil přímo před jeho očima."
Kalatok propadl chmurným myšlenkám. Jestli ten zatracený hrabě do zítřka nezemře, bude chtít odletět. Před svědky ho zavraždit nemůže, nebylo by to moudré. Jednoho dne bude mír a na některé zločiny se nezapomene. A on chce hrát v budoucnosti význačnou roli. Chce se stát místokrálem Norvikenu...
"Dávejte na něj dál pozor," zabručel. V hlavě se mu zrodil plán.
***
Velitel věznice přikázal Orsanimu: "Dneska večer máš službu sám. Stráže přivedou vězně a zavřeš ho dolů do klece. Za svítání si ho zas vyzvednou. Mezitím bude mít návštěvu."
"Koho?"
"To nevím, ale třikrát zabuší."
"Proč takový tajnosti?"
"Nevím, nezajímám se, poslouchám rozkazy. Často je lepší se neptat."
***
Do pokoje hraběte z Almerenu vstoupili dva strážní.
"Pane, chce vás vidět princezna, předá vám poselství. Mohl byste letět už ráno. Uvědomuje si, že vám není dobře, a proto pro vás poslala kočár."
Alexis vstal a s Pratzovou pomocí se oblékl.
"Jsem připraven, pánové."
Nastoupil do kočáru a vedle něj usedl jeden strážný. Druhý si sedl na kozlík a rozjeli se.
Za deset minut zastavili.
"Co to znamená? Tohle přece není palác?" podivil se Alexis.
Muži ho popadli a vlekli ke dveřím, které se hned otevřely.
"Tady je, Orsani. Vyzvednem si ho před svítáním."
Obrovitý žalářník protestujícího hraběte popadl a odtáhl ho k Torkenovi.
Torken se zvedl a čekal na příležitost, avšak Orsani za mříže vůbec nevstoupil. Pouze hraběte strčil dovnitř a zase zamkl.
Alexis z Almerenu dopadl tvrdě na zem, ale Torken mu pomohl na nohy.
"Díky," poděkoval hrabě a podíval se na něj. "Mám pocit, že jsme se už někde viděli..."
"Jsem ten otrok, který vám řekl, abyste nepil z poháru..."
"Už vím. Zřejmě ti to nepřineslo štěstí. Jak ses sem dostal?"
"Hraběnka mě dala vévodovi Kalatokovi a ten mě začal bičovat. Vzepřel jsem se, omráčil ho a utekl. Ale za pár hodin mě sebrali biřici."
"Kde to vlastně jsme?
"Kde asi? V žaláři."
"Jsou tu i jiní vězňové?"
"Nevím," ušklíbl se Torken. "Nepoznal jsem víc než tuhle celu. Spát budete muset na zemi. S jídlem nepočítejte. Kdyby mi jedna známá neposlala balíček, zůstal bych o hladu."
Hrabě se neradostně zasmál.
"Vidím, že tě to nezkrušilo. Jestli se odtud dostanu, postarám se o tebe. Jak dlouho jsi už otrokem?"
"Myslím, že necelý měsíc."
"Já se domníval, že ty hůlky fungují i na značnou vzdálenost."
"Ta Kalatokova byla asi porouchaná, protože jsem nic necítil."
Hrabě z Almerenu neměl stání a přecházel po cele sem a tam. Torken seděl a opíral se o zeď. Po nějakém čase se ozvaly kroky. Objevil se Orsani s novou pochodní a za ním vévoda z Kalatoku. Torken si nikoli bez uspokojení všiml, že má napuchlý nos a rty.
Oba vešli za mříže a Orsani si svazek klíčů zavěsil k opasku. Potom přistoupil k Almerenovi, sevřel mu ruce za zády a otočil ho čelem k vévodovi.
"Co znamená tahle komedie? Zapomněli jste, že jsem vyslanec krále Olesky?" protestoval hrabě.
Vévoda vytáhl z kapsy lahvičku a zatřepal jí. "Zjišťuji, že se váš stav podstatně zlepšil, hrabě."
"Za to vděčím jedině vašemu lékárníkovi," poznamenal uštěpačně hrabě z Almerenu.
"Nevím, jestli máte takové štěstí anebo jste takový nezmar. Teď to vyřešíme. Vy tu lahvičku vypijete

naráz. A jestliže zemřete, v což doufám, stráže vás přenesou do vaší ložnice a lékaři budou ráno konstatovat úmrtí na zlou horečku. Posel donese smutnou novinu vašemu králi a princezna mu vyjádří hlubokou soustrast."
"A proč jste mě tahali sem? Tohle jste mohli udělat i ve vile."
Kalatok se ušklíbl. "Rád jednám diskrétně. Nikdo se nedozví, že jsem tady byl."
"Můj sluha řekne, že jsem byl unesen a že jsem nezemřel přirozenou smrtí."
Vévoda lítostivě potřásl hlavou. "Obávám se, že onen nešťastný hoch zatoužil navštívit přístavní krčmu. Tyhle podniky mají velice špatnou pověst, člověk tam snadno přijde k úhoně a ráno se pak v přístavu najde tělo."
Hrabě z Almerenu se chtěl na vévodu vrhnout, ale Orsani ho držel pevně.
"Vědí to přece i jiní. Tenhle mladík a tady ten pochop."
Kalatok se teprve teď podíval na Torkena a zasvítily mu oči.
"O toho se postarám zítra. Rozšvihám mu kůži na cáry. Až skončím, už ani necekne. A pokud jde o Orsaniho, tomu zcela důvěřuji. Vím toho o jeho minulosti tolik, že ho ani nenapadne, aby mě podrazil. Ale teď už se do toho dáme. Kdyby jed náhodou selhal, mám ještě dýku. Nebylo by to však nejelegantnější řešení..."
Odzátkoval lahvičku a přiložil ji Alexisovi ke rtům. Hrabě zoufale zmítal hlavou.
"Přidrž mi ho," přikázal vévoda Orsanimu.
Orsani popadl hraběte za krk. Torkena si nikdo nevšímal. Vymanil se z pout, roztočil řetěz a udeřil Kalatoka do spánku. Vévoda zařval bolestí a chtěl se otočit. Druhá rána ho zasáhla do brady a on se v bezvědomí skácel na dlažbu.
Orsani zaryčel jako zvíře. Odhodil hraběte stranou a vrhl se na Torkena. Popadl ho a svíral tak silně, že Torkenovi ochabovaly síly. Nemohl se ani nadechnout. Točila se mu hlava a viděl rudě.
Vtom stisk povolil. Torken se nadechl a zjistil, že obr leží na zemi. Hrabě z Almerenu stačil totiž sebrat Kalatokovi dýku a vrazil ji Orsanimu do ledvin.
"Děkuji, pane," vydechl Torken. "Už jsem si myslel, že je se mnou konec."
"Jsme si kvit. A teď honem pryč."
"Moment," řekl ještě Torken.
Sebral pouta a klíče. Připoutal Orsaniho ke Kalatokovi a pečlivě zamkl celu.
Hrabě už běžel po schodech nahoru. K jejich nesmírnému překvapení bylo přízemí naprosto prázdné.
"Tohle utajení poněkud přehnali," poznamenal hrabě.
Zakrátko byli na ulici. Alexis z Almerenu zaváhal.
"Já bych šel do přístavu a pokusil se nalodit," nadhodil Torken.
"Brzy vyhlásí poplach a přístav bude první místo, kde nás začnou hledat," namítl hrabě. "Zkus to, jestli chceš, ale já se radši pokusím zmocnit svého létavce."
"Rád bych šel s vámi, pane. Zachránil jste mi život."
"Tak pojď, ale nevím, jestli je to moudré rozhodnutí."
Rychle spěchali hlavní ulicí. V jednu chvíli Torken popadl hraběte za loket a strhl jej do temného zákoutí.
"Biřici," šeptl.
Ozbrojení muži zakrátko vyšli z jedné uličky. Zastavili se, rozhlédli se a pokračovali v obchůzce. Když kroky dozněly, uprchlíci pokračovali v cestě.
Konečně se dostali do blízkosti stájí. Hrabě se pátravě zahleděl do tmy a už se chystal vyrazit, ale Torken ukázal na hlavní bránu.
"Stráž."
"Musíme se jí zbavit."
"Půjčte mi dýku, pane."
Torken splynul s tmou. Uběhlo několik minut. Hrabě byl stále neklidnější. Když se vedle něj vynořil stín, polekal se.
"Cesta je volná. Ještě jsem se ujistil, že tu žádné další stráže nejsou." Torken podal hraběti meč. "Tenhle mu patřil. Jistě s ním umíte zacházet lépe než já."
Alexis z Almerenu opatrně nahlédl do jedné stáje. Ve svitu olejové lampy spatřil množství létavců. Dva u

vchodu byli naštěstí ještě osedlaní. S úžasem zjistil, že to jsou ti jeho. Vzal je za uzdu, létavci ho poznali a poslušně ho následovali. Pomohl Torkenovi do sedla.
"Asi jsi ještě nikdy neletěl. Dělej všechno podle mě, a hlavně netahej za otěže. Poletí za svým kamarádem. Drž se stehny."
Alexisův létavec se rozběhl a za ním i Torkenův. Když létavec roztáhl křídla a vznesl se, bývalý otrok radši zavřel oči.
***
Kalatok pěnil vzteky. Ke stájím doběhl těsně před úsvitem, ještě si ani nestačil smýt krev z obličeje. Dvě hodiny před svítáním si strážci přišli pro vězně a divili se, že je otevřeno. Sešli do podzemí a nalezli vévodu, který se zrovna probíral. Museli vzbudit barona, který velel věznici, aby jim otevřel mříž.
Kalatok pak hned poslal stráže pročesat přístav a sám se rozběhl ke stájím.
Málem ho ranila mrtvice, když mu oznámili, že dva létavci chybějí. Poněkud se uklidnil, když mu důstojník hlásil:
"Okamžitě jsem za nimi poslal hlídku. Kdyby kladli odpor, dal jsem příkaz, aby je zabili."
"Skvělé! Myslíš, že je dostanou, ještě než doletí do Sapreny?"
"Určitě. Mají ty nejlepší létavce, ty, co vyhráli už četné dostihy."
"Tohle ti nezapomenu. Dej mi vědět, až se vrátí. Když se to podaří, slibuji, že se ti bohatě odměním."
5
Torken s úzkostí sledoval, jak několik metrů pod ním ubíhá les. Hrabě totiž nevedl létavce do výšky, ale letěl těsně nad vrcholky těch nejvyšších stromů. Takhle se hnali už dobré dvě hodiny a Alexis už téměř doufal, že se ve zdraví dostanou domů.
Vtom Torken vykřikl a hrabě se ohlédl. Mladík ukazoval k vycházejícímu slunci.
Alexis přimhouřil oči a nejasně rozeznával rychle se blížící hejno létavců.
"Brzy nás dostanou!" vykřikl.
Za deset minut už bylo vidět jednotlivé jezdce. V rukou drželi kuše, jež měly dostřel na více než třicet metrů. Pronásledovatelé už dohánělí Torkena, který se marně snažil přimět létavce k větší rychlosti. Vtom dostal zásah do pravice, leknutím pustil otěže a na poslední chvíli se zachytil létavcova krku. Zvíře se zazmítalo a prudce zamířilo dolů. Prorazilo stromy, Torken se rychle pustil a zachytil se větve, zatímco létavec s praskotem dopadl na zem.
Torken objímal strom a nemohl uvěřit tomu, že je ještě naživu. Navzdory palčivé bolesti v ruce, slézal po větvích dolů. Když byl v důvěrně známém lesním prostředí, nabyl sebedůvěry. Seskočil na zem. Otřel si pot z čela, sedl si do mechu a opřel se o strom.
Alexis z Almerenu se první střele hbitě uhnul, nebohý létavec však dostal dva zásahy. Hrabě se ho snažil navést na malý palouček, ale zvíře dostalo další zásah a nezadržitelně padalo k zemi.
Přistání bylo velice tvrdé. Alexis se ještě dovlekl do houští, tam ztratil vědomí.
Torken si prohlížel zraněnou ruku. Střela mu uvízla ve svalu. Přemýšlel, jak ji vyndat. Potom dostal nápad. Popadl dýku, střelu odřízl těsně pod hrotem a prudce vytrhl. Svlékl si kabátec, utrhl rukáv košile a obvázal si ránu.
Přemýšlel, co podnikne dál. Vrátit se nemohl, zbývala jen cesta vpřed - do Norvikenu. Uvědomil si, že ho ruka již tolik nebolí. Podíval se na slunce, které nyní putovalo nad vrcholky stromů. Aby šel správným směrem, musí je mít po pravici.
Za hodinu se dostal na palouček, kde ke svému překvapení nalezl mrtvého létavce. Prohledal okolí a nakonec objevil hraběte. Sklonil se k němu a zjistil, že je ještě naživu. Zatřásl jím.
Alexis z Almerenu po chvíli otevřel oči a zasténal.
"Vidím, že jsi přežil," řekl skomírajícím hlasem.
"Jen taktak. Dostal jsem to do ruky," řekl Torken.
"Ten první let se ti moc nepovedl, co?" vzdychl si hrabě. "Osud nám nějak nepřeje. Brzy tu zhebneme. V tomhle lese nikdo nepřežije déle než dva dny. Všichni, kteří se jím pokoušeli projít, zahynuli."
Torken se však takovému pesimismu nepoddával.
"V lese se tak trošku vyznám. Myslím, že nám se to podaří."
Hrabě se s námahou posadil. "Připadám si, jako by mě někdo ztřískal holí."

"Jen odpočívejte, pane," řekl Torken. "Nepůjčil byste mi na chvíli meč?"
Hrabě mu zbraň poněkud překvapeně podal a mladík se vzdálil do lesa. Ozvalo se několik úderů a za chvíli se vrátil s dvoumetrovým stromkem. Na jednom konci nechal vidlici a druhý konec zahrotil. Potěžkal novou zbraň v ruce a vrátil meč hraběti.
"Můžeme jít."
"Počkej chvíli," řekl Alexis. "Vzpomínám si, že v tomhle lese je jedna osada. Zásobovat se dá jen z létavců, ale král ji udržuje, protože je tam povrchové ložisko drahokamů, zvláště smaragdů. Těsně před napadením jsem měl pocit, že ji vidím. Nemůže to být dál než dva dny cesty. Jestli se tam dostaneme, jsme zachráněni. A teď mi předveď, jak se dá přežít v tomhle zeleném pekle."
***
Princezna Natiraza si měřila muže, kteří stáli před červeným obloukem. Černé vlasy si pevně stáhla dozadu, ani vlásek netrčel ven. Seděla zpříma na trůně a její zelené oči metaly blesky.
Vévoda z Kalatoku se sklopenou hlavou právě líčil, co se udalo v noci. Generál Morsik byl zarudlejší než jindy.
"Jste si aspoň jist, že uprchlíci už nejsou naživu?"
"Kapitán tvrdil, že oba létavci byli sestřeleni nad lesem. Tím jsem se ovšem nespokojil a vyslechl jsem jednotlivě každého muže. Všechna svědectví souhlasí do nejmenších podrobností. Pokud nejsou mrtví, brzy budou."
Princezna lehce pokývala hlavou a řekla mrazivým hlasem: "Dejme tomu, že jsme se ho zbavili. Jak jeho zmizení vysvětlíme?"
"Připravil jsem list," vyhrkl vévoda, "v němž sdělujete, že vyslanec, třebaže nemocen, trval na odletu. Doufáte, že šťastně doletěl a přejete mu brzké uzdravení. Král Norvikenu nám tedy nemůže nic vyčítat..."
"Ani nebude mít příležitost," uchechtl se Morsik. "Když Vaše Veličenstvo dovolí, vyrazíme zítra do útoku."
Princezna přikývla, vstala a opustila síň. Kalatok se narovnal a otřel si čelo. Už dlouho nezažil tak nepříjemnou chvíli. Kdyby tak toho zatraceného otroka dostal do rukou...
***
Sanka z Kerverenu se udiveně rozhlížela po místnosti, do které ji uvedla otrokyně. Před hodinou si ji naléhavě zavolal Kalatok. Chce s ní zase mluvit o manželově pozůstalosti?
Uplynula půlhodina. Otrokyně přinesla velký šestiramenný svícen, postavila jej na stůl a opět zmizela. Na hraběnčiny dotazy neodpovídala. Sance bušilo srdce. Tajně doufala, že třeba spatří Torkena. Jak to asi u vévody snáší? Vrzly dveře a otočila se. Ani se nestačila podivit, proč je Kalatok tak bledý, protože hned spustil.
"Hraběnko, děláte mi vážné potíže. Včera jste mi dala otroka a hned první večer se mi vzepřel. Dokonce mě udeřil! Hůlka nebyla k ničemu!"
"To není možné!" vyhrkla Sanka. "Nedávno ji dvě přítelkyně na něm zkoušely a málem zemřel bolestí."
Vévoda mávl rukou. "A tak se ptám: chtěla jste mě prostřednictvím toho lotra zavraždit?"
Sanka sebou prudce trhla a zbledla. "To je směšné," řekla přiškrceným hlasem.
"Myslím, že soud, před který předstoupíte zítra, si bude myslet něco jiného. Na mučidlech z vás dostanou přiznání."
Hraběnka padla na kolena a sepjala ruce.
"Přísahám, že jsem nevinná. Přece mě nevydáte katovým pacholkům!"
Kalatok dlouho mlčel.
"Ušetřím-li vás muk, musím vás potrestat jinak."
"Ano, ano, pane, cokoli chcete, jenom ne kata!"
"Dobrá. V tom případě se svlékněte."
Poslechla ho a vévoda se vilně zahleděl na půvabné tělo.
"Otočte se ke mně zády, položte ruce na opěradlo křesla a předkloňte se. Správně, a teď hezky vystrčte zadek."
Popadl důtky a rozmáchl se. Když dopadly, Sanka zasténala. Vévoda ji bil pomalu a metodicky, od ramen po stehna, ale soustředil se především na hýždě. Nakonec důtky odhodil, přikročil k hraběnce a

surově se jí zmocnil.
***
Bylo dusné odpoledne. Alexis z Almerenu a Torken šli už několik hodin. K večeru se mladík náhle zastavil. Naznačil hraběti, aby byl zticha. Opatrně zvedl hůl a potom ji vidlicí přirazil k zemi. Teprve teď hrabě spatřil hada, který se svíjel ve vidlici. Torken vytáhl dýku a odřízl mu hlavu.
"Pěkný rabak," řekl. "Musíme si na ně dávat pozor, schovávají se pod suchým listím."
"Je jedovatý?"
"Jejich uštknutí je jistá smrt, pane," odpověděl Torken a rychle stahoval z hada kůži. Potom hada nasekal na kousky, ty napíchl na čtyři větvičky a šel nasbírat suché listí, dřívka a suché větve.
"Nemáte křesadlo, pane?"
Hrabě mu je podal, Torken rychle vykřesal jiskry a podařilo se mu listí zapálit. Když křesadlo vracel, hrabě mu řekl:
"Nech si ho. Umíš s ním lépe zacházet než já."
Větve brzy vzplály. Když byl dostatek žhavých uhlíků, Torken je vyhrabal stranou a na ně položil klacíky s napíchaným masem hada. Občas je otáčel. Nakonec jeden zvedl a podal hraběti, který pohoršené odmítl.
"Přece nebudeme jíst něco tak hnusného!"
Torken jen pokrčil rameny a zahryzl se do hadí pečínky.
"Mám hlad," řekl. "Není to špatné maso, chutí připomíná rybu. Doma jsme často hladověli, a když jsem chytil hada, šli jsme spát s plným žaludkem..."
Dojedl a sáhl po druhém klacíku. "Vážně neochutnáte?"
Alexis z Almerenu chvíli váhal a nakonec si rozen vzal. Opatrně kousl. Chutnalo to lépe, než čekal. Když dojedl, zasmál se.
"Jestli se někdy dostaneme do Sapreny, uspořádám ti hostinu. Jenže teď mám pro změnu žízeň..."
Torken vstal a prohlížel si pozorně okolní stromy. Po chvíli se usmál a k jednomu přistoupil. Hrabě s údivem hleděl, jak pracně řeže dýkou do tvrdého dřeva. A pak najednou, jako by prorazil sud, začal ze stromu vytékat pramínek vody. Torken ucpal otvor palcem.
"Chcete-li se napít, pane..."
Byla to vlažná nahořklá tekutina, ale pít se dala. Když se napili oba, Torken ucpal díru kamínkem a hlínou.
"To jsou vodní stromy," vysvětloval udivenému hraběti. "V období dešťů shromažďují vodu v kmeni, aby přečkaly období sucha."
"Vidím, že se vyznáš. Začínám doufat, že se z toho přece jen dostaneme."
Natáhli se pod stromem. Torken se podrbal na zátylku. Nahmatal malou bulku. Zatlačil a brzy mu do ruky vklouzl kamínek. Byl našedlý a matný.
"To je tvůj křišťál poroby?" zeptal se hrabě.
"Asi ano, ale tenkrát se leskl..."
Alexis z Almerenu kamínek vzal a prohlížel si jej. Potom ho lehce stiskl a kámen se rozpadl na prach.
"Zvláštní vynález," prohodil. "Odkdy ty hůlky v Atlance máte?"
"To já nevím, pane. Otrokyně Sevra slouží hraběnce už pět let a křišťál nemá. Řekl bych, že se dávají tak tři nebo čtyři roky, od té doby, co přišel generál Morsik."
Hrabě přivřel oči, jako by přemýšlel, ale brzy únavou usnul.
***
Hned za svítání se vydali na cestu. Asi za hodinu se Torken zastavil.
"Co se děje?" zeptal se hrabě.
Mladík neodpověděl, jen ukázal na vlákna, jež visela z jednoho stromu. Sebral suchou větev a hodil ji do nich. Z větví vylezli tři ohromní oranžoví pavouci a vrhli se na větev. Když zjistili, že není k snědku, opět se schovali.
"Vadizové," vysvětloval Torken. "Vstříknou obětem jed, který je znehybní, a potom je zaživa sežerou."
Alexis z Almerenu si otřel zpocené čelo. "Tenhle les skutečně není procházka růžovým sadem. Můžeme jít dál?"

"Musíme je nějak obejít, bývá jich na jednom místě víc pohromadě."
Pokračovali v cestě a pozorně si prohlíželi každý strom. Když se slunce chýlilo k západu, dopřáli si přestávku. Půda teď byla vlhčí a podrost hustší. Les se změnil.
Torken se ještě nikdy neodvážil tak hluboko do lesa a nebyl si zde už tak jistý.
"Myslím, že ten důl už nebude nedaleko," poznamenal hrabě. Po dvou hodinách Torken ucítil kouř a za půl hodiny už spatřili prostranství s několika chýšemi. Jedna hořela, ale osadníkům to bylo zřejmě jedno, protože nikdo nehasil. Záhada se brzy vysvětlila. Mezi chýšemi ležela těla. Všechna měla čerstvé rány. Byly tam mrtvoly mužů, žen i dětí. Někdo celou osadu pobil.
Došli k mrtvým a hrdla se jim svírala hrůzou. Vtom někdo za nimi vykřikl, a když se otočili, spatřili dva muže v uniformě princezniny gardy.
"Vidíš to?" poznamenal jeden. "Ta chamraď je snad nezničitelná."
Vrhl se na Torkena s mečem, zatímco druhý nasedl na létavce a hnal se s kopím na hraběte.
Alexis však hbitě uskočil a zasáhl létavce mečem. Zvíře se skácelo a přitom shodilo jezdce. Ten ani nestačil vstát a měl hrot meče v hrudi.
I Torkenovi se dařilo. Než ho gardista stačil seknout, vrazil mu hrot oštěpu do krku.
Mladík pak prohledal všechny domy, ale žádné další gardisty už nenašel. Jen mrtvoly.
"Zdá se, že Atlanka zahájila válku," pronesl chmurně. "Proč ale vyvraždili tuhle vesnici?"
"Myslím, že jsem pochopil," vzdychl si hrabě. "Morsik chce zaútočit na Saprenu ze vzduchu. Cesta z Okinarty je však dlouhá a létavci se rychle unaví. Zřejmě je tady nechá odpočinout a ráno zaútočí. Musím krále co nejrychleji varovat."
Podíval se na umírajícího létavce a zaklel. Torken se vzdálil a za chvíli se vrátil s druhým létavcem.
"Byli tu dva muži, takže museli mít dva. Tenhle byl kus dál, zrovna ožíral jedno tělo."
Alexis z Almerenu váhal. Nechtělo se mu opustit Torkena, ale létavec unese jen jednoho. Musel co nejrychleji do Sapreny. Závisel na tom osud království...
"Leťte, pane," uhodl Torken jeho myšlenky. "Je to vaše povinnost."
"Díky, příteli. Pokračuj pořád k severu. Je to nejméně dvacet mil. Dávej pozor nejen na zvěř. Prý zde žijí divoké kmeny. V Sapreně se na mě ptej na hradě. Odvděčím se ti."
Nasedl na létavce a za chvíli zmizel. Torken sebral zabitému gardistovi kopí a šel si hledat něco k snědku.
6
Alexis z Almerenu dorazil do hradu až večer. Hned se rozběhl ke královským komnatám, ale stráže mu zastoupily cestu. Dohadoval se s nimi tak dlouho, až se ukázal královský komoří.
"Hrabě, sice vás poznávám, ale takhle ke králi rozhodně nemůžete. Vy jste se snad několik dní ani nemyl!"
"To máte pravdu, ale musím neprodleně mluvit s Veličenstvem."
"Že byste se aspoň převlékl? Král nemá rád, když..."
"Ne, přísahám, že je to velice naléhavé."
Komoří dlouho váhal.
"Počkejte tady," řekl nakonec. Po nějaké chvíli se vrátil a kysele hraběti oznámil: "Jeho Veličenstvo vás přijme."
Král, čtyřicetiletý muž v plné síle, měl statnou postavu, energické rysy a hnědé vlasy. Zrovna se chystal večeřet s královnou, půvabnou plavovláskou kyprých tvarů. Hrabě se uklonil a král se rozesmál.
"Jen dál, Alexisi. Jak se na tebe dívám, zažil jsi asi něco strašného. Přisedni si a pojez."
Alexis z Almerenu se nejdříve napil a pak začal vyprávět. Krále brzy přešla chuť k jídlu.
***
Marva přikládala hraběnce obklady na záda a na hýždě.
"Ten Kalatok je učiněné zvíře, co si nezaslouží žít," bručela. "Jak někoho může bavit mučit tak krásnou ženu, jako jsi ty?"
"A když mě propouštěl, ještě mi cynicky řekl, že se mu to moc líbilo a že si mě příští týden zavolá znovu, pokud mu to dovolí povinnosti u dvora. A že se mi to časem určitě taky zalíbí."
"Mizera," řekla babizna. "A za to všechno může ten Torken. Toho měl ztřískat místo tebe. Jestli na něj někdy narazím, zmlátím ho sama."

"O tom silně pochybuji. Vévoda tvrdil, že se pokusil o útěk a že byl nad lesem zabit."
"Dobře mu tak."
"Mně je ho spíš líto," vzdychla si Sanka. "Bylo to s ním hezké."
"Že na to můžeš ještě myslet. Radši spi."
***
Torken se vydal na cestu ještě za šera. Usoudil, že mrtví už zásoby nebudou potřebovat, a tak si nabral na cestu jídla, kolik unesl.
Po hodině se terén změnil v bažinu. Šlo se mu mnohem hůře. Rostly zde vysoké pokroucené stromy, jaké ještě nikdy neviděl.
Vtom se země zachvěla, stromy se kácely a objevil se podivný netvor. Vysoký byl šest metrů a dlouhý deset. Tělo měl pokryté černými šelestícími šupinami. Na krátkém krku seděla veliká hranatá hlava s dlouhými ostrými zuby a rozeklaným jazykem. Mlátil dlouhým ocasem a všechno kolem sebe likvidoval. Netvor nasál vzduch, zaryčel a zamířil přímo na mladíka, který fascinovaně zíral do jeho rudých očí. Torken chtěl utéct, ale ochromila jej podivná ztuhlost. Konečně se mu podařilo aspoň sklopit oči. A hned jako by se mu energie vrátila. Ve chvíli, kdy se chtěl rozběhnout, ho jakási nesmírná síla odhodila stranou. Když zvedl hlavu, viděl, jak se kolem něj sune mohutné tělo. Přitiskl se k zemi, aby ho nezasáhl ocas. Tvor pokračoval v cestě.
Když zmizel z dohledu, Torken vstal. Možná je to jen býložravec, pomyslel si a vyrazil dál k severu. Odpoledne došel k jakési říčce a dál šel podél ní. Tytéž pokroucené stromy sahaly až ke břehu. Rozhodl se, že se zde utáboří. Shodil vak a přistoupil k vodě, aby se osvěžil. Zrovna chtěl odložit kopí, když se za ním ozvalo vrčení. Ze stromu se na něj vrhla jakási šelma.
Zareagoval okamžitě. Zarazil kopí do země a rychle uskočil. Šelma se na něj v letu napíchla. Byl to takový náraz, že Torken upadl. Hned ale vyskočil s dýkou v ruce. Jedno seknutí a šelma s modrou srstí vydechla naposledy.
Vytrhl z mrtvého zvířete kopí a umyl je v řece. Když se vracel k vaku, všiml si, že se z lesa blíží asi dvacet bytostí. Vypadaly jako lidé, ale měřily jen půldruhého metru, měly tmavozelenou pleť, ploché obličeje se žlutýma očima a černé vlasy. Oblečeny byly jen v rákosových suknicích. Torkena poněkud znepokojovalo, že všichni měli napnuté luky. Tomu, který kráčel v čele, visel kolem krku náhrdelník z mušlí. Mužík se zastavil a střídavě se díval na Torkena a na modrou šelmu.
Torken popadl zvíře za zadní nohy a odtáhl je k divochovi. Několika posunky mu naznačil, že mu je dává.
Náčelník zřejmě pochopil, jednou nohou si na šelmu stoupl a v úsměvu odhalil černé zuby. Čtyři muži na jeho pokyn zvíře odnesli. Potom se obrátil k Torkenovi a řekl:
"Veliký lovec... Ritox zlý... Jít s námi."
Doufám, že mi dají najíst a že to nebudu já, koho upečou, pomyslel si Torken a vykročil za ním.
Vesnice se skládala z několika chýší obehnaných palisádou ze zahrocených kůlů.
Z chatrčí s křikem vybíhaly ženy a děti. Každý chtěl vidět čtvrcení ritoxe. Když nadšení polevilo, rozdělali oheň a začali opékat tvora připomínajícího kance.
Náčelník usadil Torkena po své pravici. Vrásčitá stařena se splasklými prsy jim přinesla dřevěné poháry s jakousi mléčnou tekutinou. Náčelník upil a vybídl Torkena, aby ochutnal. Bylo to svěží, chutné a žíznivý Torken nápoj vděčně přijal.
Nastala noc. Byla tmavá, jediné světlo dával oheň. Vesnicí se linula vůně pečeného masa. Znovu se ukázala stařena a na prkýnku přinášela plátky masa. Nabídla náčelníkovi, ten jeden sebral, podal jej Torkenovi a potom si vzal sám. Maso bylo trochu vláknité, tučné, ale chutnalo skvěle.
Vtom se ozvalo bušení a palisáda se prolomila. Náčelník vyskočil a zařval:
"Minkawa! Čarodějnice! Rychle pryč!"
A vzal nohy na ramena. Ve svitu ohně bylo vidět asi čtyřmetrovou bytost s mohutným hrudníkem, z něhož se zdvíhaly dvě polokoule, jež vzdáleně připomínaly prsa. Na krátkém krku seděla neúměrně velká hlava. Dvě očka blízko sebe lehce fosforeskovala. Nestvůra měla plochý nos s dvěma otvory, obrovskou tlamu od ucha k uchu a dvě řady šavlovitých zubů.
Čarodějnice učinila dva rychlé kroky a dlouhýma rukama popadla jednoho divocha, který na útěku

zakopl. Přiložila si jej k tlamě, s křupnutím mu ukousla hlavu a nakonec ho zhltla celého.
Torken ztuhl hrůzou. Pevně svíral kopí. Směšná zbraň na takového netvora! Ve chvíli, kdy se chtěl dát na útěk, čarodějnice ho popadla a zvedla do výšky. Pokoušel se ji bodnout do hrudi, ale hnědou kůži neprorazil. Tlama se užuž otvírala, Torken se zalykal smrdutým dechem. Zoufale bodal kolem sebe, až kopí konečně zabodl. Stačil je pustit přesně ve chvíli, kdy mohutné čelisti zacvakly.
Ozval se příšerný řev a jeho zaplavil silný proud krve. Tvrdě dopadl na zem. Když zvedl hlavu, viděl, jak se čarodějnice snaží kopí vytrhnout. Škytla a opět ho zaplavil gejzír krve.
Znovu zařvala, už slaběji, ale proud krve neustával. Udělala dva krůčky a skácela se do ohně. Rozprskly se jiskry a zapálily jednu chatrč. Obrovské tělo se pokusilo ještě jednou vstát, ale marně, opět dopadlo do ohně.
Torken chvíli stál jako zkamenělý, s hrůzou hleděl na obrovské nehybné tělo a vnímal pach spáleného masa. Nakonec se odvážil blíž, aby se ujistil, že ta nestvůra je skutečně mrtvá.
Zamířil k řece, aby ze sebe smyl krev. Svlékl se a vešel do vody. Nedaleko břehu si sedl a začal se oplachovat. Vzpomněl si na koupel u hraběnky a na to, jak ho Sevra omývala. To všechno bylo už tak dávno... Vtom cítil, jak se cosi dotklo jeho palce. Vytáhl ruku. Visely na ní dvě ryby, které se ho pokoušely kousnout. Měly velkou hlavu a širokou zubatou tlamu. Malé ostré zoubky však nedokázaly kůži prokousnout. Zatřepal rukou a zbavil se jich. Když vyšel na břeh, zjistil, že jiná ryba se mu zachytila za patu.
Seděl na břehu, čekal, až trochu oschne, a střídavě se díval na palec a na nohu, kde byla patrná malá ranka. A něco ho napadlo. Nohy chráněné botami byly jediné místo na jeho těle, kam neprosákla krev čarodějnice. Co když...
Sebral košili nasáklou krví a třel si jí nohy. Potom vzal oděv a vrátil se k řece, aby jej vypral. Trvalo to dlouho, ale výsledek byl uspokojivý. Nahý se vrátil do opuštěné vesnice a mokré věci rozložil poblíž dohořívající chýše.
S uspokojením si všiml, že i když je bos, kamínky ho nepíchají do chodidel. Chtěl vejít do jedné chýše, aby v ní přespal, ale odradil ho silný zápach. Dal tedy přednost noci pod širými nebem.
Vzbudily ho paprsky vycházejícího slunce. První, co spatřil, byl udivený náčelníkův obličej. Muž se díval na ohořelou čarodějnici a netroufal si přistoupit k ní blíž.
Vrátili se i ostatní vesničané a brzy zazněl jásot. Někteří si do čarodějnice dokonce kopli, aby se ujistili, že je skutečně mrtvá.
Když k nim Torken došel, padli před ním na kolena.
"Velký bůh! Silnější než Minkawa. Díky!"
Ti statečnější se ho dokonce uctivě dotkli. Potom se o něj začaly třít ženy. Z jejich pohledů vyčetl, že by neměly nic proti tomu, kdyby jim ten bůh byl příznivě nakloněn.
Torken znovu zamířil k řece, že se umyje, ale náčelník se ho snažil zadržet:
"Pozor! Nary! Nebezpečí!" volal.
"Já je znám," odpověděl Torken, "ale mně nic neudělají."
Brzy se vrátil a vlasy měl ještě mokré.
"Měli byste to tělo spálit," řekl náčelníkovi. "Jinak vám zamoří vesnici."
"Uto postaví jinde. Vy s námi, chránit vesnici Uta."
"Musím odejít. Daleko, předaleko," odpověděl Torken. Sklopil oči, protože náčelník dával najevo upřímný smutek. Sebral si věci a vydal se na cestu.

7

Maršál Vlassak se radil s králem a hrabětem z Almerenu.
"Ten nápad s útokem ze vzduchu mi připadá směšný," řekl statný padesátník. "To by muselo zaútočit nejméně dvě stě mužů. A kdo by měl tolik létavců..."
"Ale já je viděl na vlastní oči," přesvědčoval ho hrabě.
Maršál si vzdychl. "Překvapivý útok před polednem by mohl mít šanci na úspěch," připustil nakonec.
"Musíme se připravit, i kdyby k tomu nakrásně nedošlo," rozhodl král Oleska. "Co navrhujete, maršále?"
Vlassak se krátce zamyslel. "Myslím, že bych nápad měl, ale musíme svolat celou posádku," prohlásil.
"Jak myslíte," odpověděl král. "I kdyby k útoku nedošlo, cvičení jim neuškodí." Zvedl se a rozložil na stůl

plán hradu a nejbližšího okolí.
"Létavci mohou přistát jedině na hlavním nádvoří nebo na prostranství před hradem," prohlásil maršál. "Ale také se na nich dá lítat nad hradem a střílet shora. Vím, že v Atlance mají velice přesné kuše. Sám jsem se o tom přesvědčil," poznamenal hrabě z Almarenu.
"Co tedy navrhujete, maršále?" zeptal se král.
Vlassak chvíli hleděl na plán a pak řekl: "Představuji si to takto..."
***
Generál Morsik se vznesl výš, aby si udělal celkovou představu o hradu. Na ochozu přecházelo jen několik stráží a padací most byl spuštěn. Netuší nic, pomyslel si radostně.
Přiletěl se čtyřmi letkami po padesáti mužích. První letka měla zlikvidovat stráže na hradbách a krýt druhou, která obsadí nádvoří a zajistí bránu. Ostatní dosednou na prostranství před branou a rovnou zaútočí.
Zbývala poslední minuta. První letka byla už jen třicet metrů od hradeb. Vtom se k obloze vzneslo mračno oštěpů vystřelených z ukrytých balist. Salva na sevřenou formaci měla katastrofální následky. Hned nato vstali lučištníci a zadrnčely tětivy. Pouze dvanáct útočníků stačilo vystřelit z kuší a ještě s nevalným výsledkem.
Druhá letka se mezitím chystala přistát na nádvoří. Než muži stačili seskočit z létavců, zasypaly je kameny a šípy z oken. Útočníci se rozběhli všemi směry a nevěděli, kde se ukrýt. Ustoupit nemohli, protože byla spuštěna mříž.
Morsik neměl o dramatu na nádvoří ani tušení. Sledoval, jak zbývající dvě letky přistávají před hradem. Ale i odtud brzy zazněly zděšené výkřiky. Na prostranství byly totiž zamaskované jámy s trny. Létavci do nich padali, zraňovali se, shazovali jezdce a někteří se na ně dokonce vrhali.
Morsik vše zděšeně sledoval. Sám se ani nesnažil o přistání, radši zůstal ve vzduchu. Slabou naději v něm vzbudilo, že důstojníci sehnali dohromady padesát mužů a zaútočili na mříž, která však odolávala, protože neměli beranidlo.
Na jedné věži někdo mávl rudobílým praporkem, ale útočníci si toho nevšimli. Krátce nato se na obloze ukázalo třicet královských létavců. Muži se snesli nad prostranství a vzápětí už zaútočili oštěpy. Útočníci se dali na útěk, hrozby důstojníků nepomáhaly. Někteří stačili doběhnout k létavcům a uletět.
Generál Morsik zuřil. Rozhodl se, že rovněž odletí. Ale náhle se za ním rozletěli tři královští. Jeho létavec, unavený dlouhým letem, jim nestačil unikat. Morsik se otočil a namířil ukazovákem na nejbližší dva. Z ukazováku vyšlehl záblesk a létavci i s jezdci vzplál a zřítili se. Poslední ještě včas otočil. Další záblesk ho minul. Letěl pryč a byl rád, že žije.
***
Do královy pracovny vešli maršál s Almerenem.
Král Oleska je vybídl, aby si nalili víno.
"Jak to vypadá?" zeptal se.
"Máme jen devět padlých a osm raněných. Nepřítel přišel o sto čtyřicet tři muže a třicet šest jsme zajali."
"A Morsik?"
"Tomu se podařilo uniknout. Jeden voják, který jej pronásledoval, tvrdí, že jakýmsi kouzlem poslal plameny, které zabily dva muže."
"Gratuluji k vítězství, maršále," řekl král. "Nyní můžeme doufat v delší příměří a opět zahájit jednání s princeznou."
Vlassak živě souhlasil, ale hrabě z Almerenu zavrtěl hlavou.
"Obávám se, že tomu tak nebude. Torken mi říkal, že ten večer, co ho zatkli, si Morsik svolal všechny kapitány lodí. Můžeme očekávat ještě útok z moře."
"Navzdory této porážce?"
"Jinak ji přece neodčiní," prohlásil hrabě. "Navíc si jistě myslí, že po vítězství už nebudeme tak obezřelí."
"Můžeme věřit slovům nějakého uprchlého otroka?" zapochyboval maršál.
"Určitě," prohlásil hrabě.
Král se napil a zamyslel se.
"Nerad bych spoléhal na nějakou náhodu," řekl nakonec. "Maršále, jakmile si vaši muži trochu

odpočinou, připravte se na útok od moře."
***
Generál Morsik, ještě celý zpocený, se vztekle vřítil do trůnního sálu.
"To je naprostá katastrofa!" zuřil. "Přišel jsem skoro o všechny muže!"
Princezně se ve tváři nehnul ani sval, ale oči metaly blesky.
"A za všechno můžete vy, vévodo," pokračoval Morsik. "Oleska byl varován a my padli do léčky. A kdo jiný ho mohl varovat než ten údajně mrtvý hrabě? Nějak se dostal do Sapreny. Měl jsem do něj rovnou vrazit dýku a nespoléhat se na ty vaše pikle."
Vévoda z Kalatoku se chtěl hájit, ale princezna ho zarazila, aby byl zticha.
"Co navrhujete, generále?" zeptala se.
"Ještě před odletem jsem dal loďstvu příkaz, aby se připravilo. Vyrazíme co nejdříve a pomstíme se. Pak vám Oleskovu hlavu přitluču na bránu."
"Pokud se vám to podaří, nemine vás bohatá odměna."
Princezna vstala a muži se nenávistně měřili. Vévoda raději odešel, neboť usoudil, že takhle vzteklý generál je schopen naprosto všeho.
***
Torken postupoval pomalým, ale pravidelným tempem. Bylo horko a po zádech mu stékal pot. Měl hlad, naposled jedl krátce předtím, než se ukázala čarodějnice. Ani na hada nikde nenarazil.
Znenadání mu na záda dopadl obrovský oranžový pavouk. Zařval hrůzou. Zvíře rovnou zaútočilo a zahryzlo se mu jedovými zuby do šíje. Torken očekával bolest, ale ta nepřišla. Když nic necítil, překonal odpor, strhl si pavouka ze zad a mrštil jím o zem. Pavouk dopadl na nohy a chystal se k dalšímu útoku. Torken byl však rychlejší a připíchl ho kopím k zemi. Zvíře se chvíli zmítalo a nakonec znehybnělo.
Torken se vydal znovu na cestu, ale tentokrát byl už ostražitější.
Zakrátko vyšel z lesa. Před ním se rozprostírala zvlněná pláň. Asi půl míle před sebou spatřil statek a přidal do kroku.
Když vcházel na dvůr, z domu vyšel snědý chlap s vidlemi.
"Co tady chceš?"
"Jen se trochu napít," řekl Torken a ukázal na studnu.
Muž chvíli váhal a pak zabručel: "No tak se napij."
Torken přistoupil ke studni a chlap zatím zašel do domu. Vrátil se s bochníkem chleba a podal ho Torkenovi.
"Na. Je na tobě vidět, že jsi už nějakou dobu nejed."
"Mockrát děkuju. Je do Sapreny ještě daleko?"
"Když půjdeš tudy a přidáš do kroku, jsi tam do večera."
Torken seskočil z roubení studně. "Najím se cestou. A ještě jednou děkuju."
Když se slunce sklánělo k obzoru, spatřil konečně hradby. Městská brána byla ještě otevřená a u ní spali dva strážní, kteří na něj jen lhostejně pohlédli. Širokou ulicí vyšel na prostranství před hradem, kde muži zrovna zasypávali nějaké jámy.
Přešel padací most, ale před zvednutou mříží ho zastavili dva zbrojnoši.
"Táhni, žebroto," řekl jeden.
"Jdu za hrabětem z Almerenu."
"A proč ne rovnou za králem?" rozesmál se druhý.
"Protože hrabě mě očekává," pravil sebejistě Torken.
Strážný se na chvíli zamyslel, což byla činnost, na kterou nebyl příliš zvyklý.
"Pojď se mnou za velitelem stráže."
Velitel stráže byl mrňavý tlouštík. Když mu Torken přednesl svou žádost, dlouho uvažoval a potom si vzdychl:
"Dám hraběti vědět, ale jestli tě odmítne přijmout, dostaneš na hřbet. Koho že mám ohlásit?"
"Spoluvězně. Byli jsme nějaký čas v jedné cele."
Voják měl pocit, že se přeslechl.
Za dvacet minut se dveře strážnice rozletěly, dovnitř vpadl hrabě z Almerenu a objal se s Torkenem.

"Příteli! Ani nevíš, jakou mám radost, že tě zase vidím."
Velitel stráže si vydechl úlevou. Ještě že to individuum neodehnal...
"Zrovna jsem se chystal večeřet," řekl hrabě. "Takže pojď se mnou, najíme se spolu."
Alexis z Almerenu bydlel ve druhém patře jedné věže. Torken se plaše rozhlížel po místnosti. Uprostřed stál stůl, svíčky rozlévaly příjemné světlo, na jedné stěně visely zbraně, meče, řemdichy, palcáty, sekery a štíty. Ostatní stěny pokrývaly koberce.
Sluha přinesl mísu s pečení a chléb. Torken se cpal masem a hrabě Alexis mu líčil, jak Morsik zaútočil a byl poražen.
Potom zase vyprávěl Torken o své cestě. Pouze se nezmínil o účinku krve na svou kůži, připadalo mu to příliš neuvěřitelné.
"To je úžasné," prohlásil s obdivem hrabě. "Jsi zřejmě jediný člověk, kterému se podařilo projít ten proklatý les. Beru tě do svých služeb. Ale máš smůlu, určitě budeme muset ještě bojovat s Morsikem, který tentokrát zaútočí od moře." Nalil víno a požádal Torkena: "A teď mi vyprávěj o svém dětství."
"Ono není dohromady co vyprávět, pane," zavrtěl hlavou Torken.
Zmínil se o chatrči, práci v lese, o tom, jak ho otec za pár dukátů prodal a jak ho nakonec koupila hraběnka. O nočních hrátkách ze studu pomlčel.
"Nestal se ti někdy nějaký, třebas jen bezvýznamný úraz?"
"Nevím. Dřel jsem od slunka do slunka, jak to otec vyžadoval. Pouze si vzpomínám, že jednou jsem byl tak utahaný, že jsem usnul v poledne. Když jsem usínal, připadalo mi, že vidím jakousi zelenou mlhu, jak se mi snáší na hlavu. Pak mě otec vzbudil řevem a kopanci. A pár dní nato mě prodal."
Torken vstal, přistoupil ke stěně a se zájmem si prohlížel velký pergamen plný kreseb a znaků.
"To je mapa království Norvikenu," vysvětloval mu hrabě.
"Vím, je to tam napsáno."
"Ty umíš číst?"
"Nevím, pane. Dvakrát jsem u hraběnky nahlížel do jedné knihy a připadalo mi, že jsem uhodl význam některých slov."
"Jsi skutečně zvláštní člověk. Mám menší knihovnu, ukážu ti ji. Můžeš se zdokonalovat."
Položil Torkenovi důvěrně ruku na rameno a ukázal na mapu.
"Tady je moře. Jak vidíš, pobřeží je samý útes. Morsik tedy může zaútočit jedině na přístav, jedině tam může vylodit vojsko. A tam si na něj taky počkáme."
Torken chvíli hleděl na mapu a pak ukázal na jedno místo, vzdálené čtyři míle od hlavního města.
"Co je to?"
"Obyčejný, nezajímavý rybářský přístav. To městečko se jmenuje Azera. Pojď, dáme si ještě číši a půjdeme spát."
Připili si a Torken zabručel: "Morsik je prohnaný. Ví, že jeho útok očekáváte a že přístav bude opevněn. Myslíte si, že vběhne do takové pasti?"
"Třeba si myslí, že po vítězství polevíme v opatrnosti."
"Pokud nehodlá zaútočit na Azeru. Jaká je tam posádka?" "Tak deset chlapů."
"S nimi si hravě poradí a pohodlně se vylodí. No a pak zaútočí na Saprenu od severu."
Hrabě na něj zmateně pohlédl. Odmlčel se, upřel pohled na mapu a pak si vzdychl:
"Musím o tom ještě přemýšlet..."
Zazvonil a vešla půvabná hnědovláska.
"Hanika ti ukáže tvůj pokoj a pomůže ti." Tiše dodal: "Pozor, v našem království nemáme otroky, takže služkám se nesmí nijak ubližovat nebo je znásilňovat." S úsměvem dodal: "Ale slyšel jsem, že když je jim někdo milý, tak prý nejsou upejpavé."
Torken následoval Haniku do chodby a se zájmem pozoroval její kulatý pohupující se zadeček. Otevřela jedny dveře:
"Tady je to."
Místnost byla malá, postel, tři stoličky a stůl se dvěma hořícími svíčkami.
"Posaďte se, pomohu vám."
Zula ho a potom z něj stáhla kabátec a kalhoty. Stál před ní jen v košili. Hanika si všimla, že mu chybí

jeden rukáv.
"Co jste dělal?"
"Ale taková smůla," ušklíbl se. "Jednu střelu napadlo, že se mi uhnízdí v ruce, a když jsem ji vytáhl, potřeboval jsem obvaz."
Potřásla hlavou, očividně mu nevěřila. Štítivě svršky sebrala. "Nevím, jestli se mi to podaří vyprat. Radši bych to vyhodila. Ten kabátec je vám tak jako tak malý."
"Bůh vás chraň! Je to můj jediný majetek. Ukradl jsem je jednomu vévodovi, když jsem ho omráčil."
Hanika se pobaveně zasmála, považovala to za žert.
"Pojďte vedle, připravila jsem vám koupel."
Zakrátko seděl v kádi a dívka mu třela žínkou záda. Zavřel oči a vzpomínal na svůj příchod k hraběnce. Koupel trvala dlouho a připadalo mu, že Hanika prodlévá delší dobu na jeho ramenou a hrudi a občas sjíždí rukou až na břicho. Konečně mu dala znamení, aby vstal, hodila na něj osušku a opět ho zavedla do pokoje.
"Přejete si ještě něco pane?"
Oči jí podivně zasvítily. Torken předstíral, že uvažuje, a řekl:
"Docela by mi přišla vhod masáž zad..."
"To máte pravdu, připadalo mi, že je máte ztuhlá. Lehněte si na břicho."
Ruce se jí hbitě rozjely po svalnatých zádech. Aby se jí masírovalo pohodlněji, obkročmo si mu sedla na zadek. Mladík se teď začal potit. Obrátil se a spatřil usmívající se dívku.
"Jistě tě to dost unavilo," řekl zdánlivě vážně. "Určitě už máš křeče. Nechceš taky namasírovat?"
Chvíli jako by váhala a pak šeptla: "Docela ano."
"Ale šaty budou překážet."
Seskočila z postele a rychle si je stáhla. Torken si ji něžně přitáhl k sobě a hladil ji od břicha až po ňadra, kterých se dotýkal jen lehce, jak mu radila hraběnka. Hanika se rozechvěla a on se k ní přitiskl.
"Och! Pane! Nezlobte!" zasténala, ale byl to spíš souhlas než odmítnutí.
"Nechci nijak zlobit."
Když zdolal poslední překážku, slastně vzdychla.
***
Do pokoje vpadl hrabě z Almerenu a Torken se prudce posadil. Protřel si oči a zjistil, že slunce již dávno vyšlo. Alexis se podíval na zválenou postel a pousmál se.
"Příteli, honem vstávej. Posnídáme spolu. Dal jsem ti přinést šaty. Hanika povídala, že ty tvé už nejsou k ničemu."
Ustoupil a vešla Hanika s plnýma rukama.
"Měly by vám být," řekla. "Pomáhala jsem je panu hraběti vybírat. Říkal, že vám je daruje."
Pomohla mu s oblékáním a občas se ho dráždivě dotkla. Když ji chtěl políbit na krk, hbitě se mu vymanila.
"Ne, pan hrabě tě očekává." Do ucha mu pošeptala: "Myslím, že večer budu zase potřebovat masáž. Jsem celá rozlámaná. Včera jsi mi dal co proto."
"A tobě to vadí?"
"Ne... Tak dobře mi ještě nebylo," šeptla a vyběhla z místnosti.
Torken se odebral do stejné místnosti jako včera. Hrabě ho už očekával u plného stolu.
"Nabídni si," pozval ho.
Mladík se pustil nejdříve do paštiky. Hrabě ho chvíli s potěšením pozoroval a pak se zasmál:
"Dnes ráno, zatímco jsi ještě vyspával po noční dřině, jsem byl u krále."
Torken zrudl a svěsil hlavu.
"Přiznávám, že..."
"Nic nechci vědět," přerušil ho hrabě. "Ale příště buď opatrnější. Hanika tak výskala, že málem vzbudila celý hrad. Obávám se však, že teď pár dní nebudeš mít na tyhle věci čas. Předložil jsem králi a veliteli tvou domněnku, že Morsik zaútočí na Azeru. Maršál Vlassak ji považuje za málo pravděpodobnou a odmítá vyčlenit muže. Nicméně král rozhodl takto."
Zhluboka se nadechl.

"Jeho Veličenstvo tě jmenuje kapitánem. Dostaneš dvacet mužů. S nimi odjedeš do Azery a tam převezmeš velení a zorganizuješ obranu. V případě útoku budeš okamžitě krále informovat."
Torken ztuhl, zbledl, nevěřil vlastním uším. Hrabě se rozesmál.
"No tak, pane kapitáne, vzpamatujte se! Jděte na to, muži vás už čekají."
"To není možné! Co to krále napadlo?"
"Navrhl jsem mu to. Nějak se ti přece odměnit musíme, ne? Nejenže jsi zachránil život mně, ale zachránil jsi i království, protože jsem se díky tobě dostal včas do Sapreny. Obávám se však, že jsme ti moc neposloužili. Protože pokud Morsik skutečně zaútočí na Azeru, máš se na co těšit."
"Chci být hoden cti, které se mi dostalo. Před pár dny jsem byl jen obyčejný otrok."
"Nemysli na minulost, ale na budoucnost." Hrabě se znovu zasmál. "A teď tě musíme nějak vybavit."
Vstal a otevřel velkou truhlu. Vytáhl z ní krunýř.
"Měl by ti být. Je po dědečkovi, ten měl podobnou postavu jako ty."
Dále vytáhl přilbu, přistoupil ke zdi a sňal z ní jeden štít.
"Je pevný a celkem lehký. A teď nějaký meč. Doporučoval bych ti tenhle."
Pomohl Torkenovi obléknout se, ještě mu podal široký opasek.
"Škoda, že ti nemůžu dát pár lekcí šermu, ale ty si jistě poradíš."
Torken nemohl spustit oči ze sekery na zdi. Ukázal na ni. "Můžu si ji vzít taky?"
"Klidně. Mám ji po pradědečkovi, ale nikdo ji od té doby nepoužíval, protože je moc těžká."
Mladík po ní sáhl a vyzkoušel ji. Hrabě radši ustoupil.
"To je nádhera!" jásal Torken. "Není o moc těžší než otcova sekera."
"Je tvoje."
"Mockrát děkuji, pane. Udělal jste mi vážně radost."
Sešli na nádvoří, kde se už shromáždili muži v červené a modré barvě královského vojska. Každý s kulatým štítem, krátkým mečem a kopím. Někteří měli navíc luk a toulec se šípy. Na rozkaz je měl plavovlasý kaprál s bystrýma očima. Postavil se do pozoru a hlásil se:
"Kaprál Daxia, pane."
"Dobře. Tohle je kapitán Torken, který vám bude velet."
Torken se naklonil k hraběti. "Rád bych králi poděkoval..."
"Vyřídím mu to. Teď je nejdůležitější co nejrychleji vyrazit. Musíte pěšky, protože maršál odmítl dát k dispozici létavce i koně."
"To nevadí. Po pěti dnech v lese jsou čtyři míle po cestě příjemnou procházkou."
8
To, čemu obyvatelé Azery pyšně říkali hrad, byl ve skutečnosti obyčejný dvoupatrový kamenný dům. Úzká okna a cimbuří na zdech a těžká okovaná vrata mohla vzdáleně vzbuzovat iluzi tvrze.
Hrad, říkejme mu tak, stál kousek od přístavu, což bylo také přehnané, protože ve skutečnosti šlo o krátkou pláž s jemným pískem a padesátimetrovým molem, u něhož bylo několik bárek. Od hradu k přístavu se svažovala úzká ulička.
V prvním patře hradu se v křesle rozvaloval kaprál Kalak. Bylo mu už čtyřicet, v Azeře sloužil tři roky a nečinností bytněl. Nežilo se mu tady špatně. Na klíně mu seděla kyprá plavovláska s rozevřeným živůtkem, odhalujícím víc než kyprá ňadra.
Ve chvíli, kdy si sedla kaprálovi na klín, rozletěly se dveře a v nich stál voják.
"Pane kaprále, máte návštěvu."
"Dej pokoj, vidíš, že mám práci. Ať přijde zítra."
"Ale je to kapitán..."
Víc říct nestačil, protože ho někdo prudce vstrčil do místnosti. Dveře vyplnila postava v krunýři a přilbě. Za Torkenem vešel Daxia a jen zíral na kaprála a rozepnutou děvu.
Kalak prudce vstal a milenka sletěla na zem. Vyjekla a chvatně se začala upravovat.
"Kdo... kdo jste? A co tady děláte?" blekotal Kalak a natahoval si kalhoty.
"Kapitán Torken," pravil Daxia suše, "přejímá na králův rozkaz velení nad Azerou."
"Ale..."
"Dost," uťal jej Torken. "Mám s sebou dvacet mužů. Laskavě je ubytujete. Dejte jim napít a najíst. A

uvědomte si, že král mi dal plnou moc. V případě, že mě neuposlechnete, smím vás i pověsit."
Výhrůžka probudila kaprála z letargie. Obořil se na svého vojáka:
"Slyšel jsi, blbe! Vyřiď to kuchaři a řekni chlapům, ať se o ně postarají."
Voják okamžitě vyběhl ven, usoudil zřejmě, že nový velitel bude přísnější než kaprál.
"A taky připravte nocleh pro kaprála a pro mě. Večeři ať nám přinesou sem."
Kalak ukázal na křeslo, které tak chvatně opustil. "Račte se posadit, pane kapitáne, tohle je nejpohodlnější." Obrátil se k plavovlásce. "Tino, skoč pro víno a pak nám udělej něco k jídlu."
Dívka se zanedlouho vrátila, nalila do tří pohárů a zase odešla. Torken si odložil přilbu na stůl.
Zas nějaké princátko, co si hraje na vojáka, pomyslel si Kalak, když viděl jeho mladou zpocenou tvář.
"Na zdraví, pane kapitáne," pravil a zvedl číši. Když ji vypil, vzdychl si. "Čemu vděčím za vaši návštěvu? Já myslel, že král už na nás úplně zapomněl."
"To v žádném případě. Je dost možné, že se tady za pár dní vylodí loďstvo z Atlanky. A my jim v tom musíme zabránit."
Kalak sebou trhl a potom se rozesmál. "A vy si myslíte, že s tou hrstkou jim v tom zabráníte? Lepší bude rovnou se vzdát. Aspoň vyvázneme se zdravou kůží."
"To si nemyslím," opáčil suše Torken. "Král mi dal úkol a já jej splním."
"Mrtvý hrdina bývá království zpravidla k ničemu."
"Mluvíte jako zbabělec! My ten úkol splníme a vy se zúčastníte, pokud nedáte přednost svislé poloze na pěkné větvi. A poznáte, oč těžší je zadek než hlava."
Kalak se nuceně zasmál. "To byly jen takový řeči. Samozřejmě jsem vám plně k službám."
Tina prostřela a hned se vrátila s jídlem.
Torken poděkoval a zeptal se, zda dostali najíst i jeho muži.
"Ovšem, pane," odpověděla.
Torken se rychle najedl a vstal od stolu.
"Kde jsou naše světnice?"
"Tina vás tam odvede. Kdybyste se chtěl trochu pobavit, jistě vám ráda vyhoví. Je velice dobrá. Víte, jak to myslím."
"Děkuji za nabídku, ale zítra budeme potřebovat všechny síly. Sejdeme se tady hned po východu slunce."
Daxia následoval velitele, ale nespouštěl oči z oblých hýždí pohupujících se před nimi.
***
Za svítání se Daxia a Kalak sešli v hlavní místnosti. Kalak hleděl na mladého kaprála se záští. Včera večer čekal, že za ním přijde Tina, ale marně. Ráno mu přinesla snídani, mlčky ji postavila na stůl a odešla. Rysy měla ztrhané a kruhy pod očima. Tohle si s ní vyřídí.
Jeho úvahy přerušil Torkenův příchod.
Nový velitel se dostavil již v krunýři, ale přilbu si nesl v ruce. Mlčky si sedl ke stolu a dal se do jídla.
"Byl jsem se projít po přístavu," řekl. "Udělal jsem si jakoustakous představu. Za půl hodiny svolejte nástup celé posádky."
"Opatření by neměla být zas tak složitá," namítl Kalak. "Jestli na nás zaútočí silná přesila, nezbývá nám nic jiného než se zavřít v hradu a čekat, až nám král přijde na pomoc. Nařídím zásobit hrad, abychom vydrželi obléhání."
"To nebude zas tak dlouhé," řekl Torken. "Prohlédl jsem si vaši bránu. Stačí pár ran beranidlem a jsou uvnitř. Hradby rovněž nejsou příliš vysoké, to zařídí pár žebříků."
Kalak bezmocně pokrčil rameny a Torken si přejel rukou po čele. O válečnickém umění přece vůbec nic neví. A všechny ty nápady dostal při ranní procházce. Kde se to v něm bere?
"Co zamýšlíte, pane?" zeptal se Daxia.
"Jestli budeme čekat, až se nepřítel vylodí, snadno nás smete. Musíme tedy bojovat v přístavu, hned jak se ukáže. Pojďte se mnou, vysvětlím vám to."
Vyrazil ze dveří a oba kaprálové za ním. Kalak jim stěží stačil. Daxia dohnal Torkena a Torken mu pošeptal:
"Nevypadáte zrovna nejlíp. Buď jste špatně spal, anebo jste měl naopak velice příjemnou noc."
Mladý kaprál zrudl. "Nač lhát, pane. Tina mi nabídla své vnady a byla značně náročná..."

Torken se zasmál. "To stačí, dál mi nic neříkejte, ale pozor na Kalaka, třeba bude žárlit. Dnes večer si to odpusťte, protože podle mého názoru nepřítel zaútočí už zítra."
Kalak je dohonil až v přístavu. Nábřeží vévodil jediný dvoupatrový dům.
"Na střechu dáte pět lučištníků," přikázal Torken. "Budou mít zápalné šípy."
Došli k nábřeží, kde kotvily dvě bárky. Rybáři na palubě spravovali sítě.
"Bárky vám jménem krále zabavujeme," oznámil jim Torken suše. Rybáři ani neprotestovali, věděli, že by se tak jako tak museli podřídit. "Večer je naložíte slámou a suchým dřevem. Kdyby se nepřátelské lodě přiblížily k nábřeží, zapálíte je."
"Vy si myslíte, že na nás zaútočí?" osmělil se nejstarší rybář.
"Je to velice pravděpodobné. Jistě si uvědomujete, co se stane, když dobudou město."
Muži svěsili hlavy.
"A nikomu ani muk," přikázal jim Torken, "jinak vám dám vytrhnout jazyk."
Ukázal na přízemní barák kousek od nábřeží.
"Kdo tam bydlí?"
"Nikdo, pane. Dáváme tam sítě a podobně, když je mizerný počasí."
"Dobrá. Daxio, po večeři se tam s chlapy nastěhujete. Spát budou oblečeni a zbraně budou mít po ruce. V případě útoku přijdu za vámi."
Večeře probíhala v napjatém ovzduší očekávané bitvy. Tina sklízela ze stolu a co chvíli pohlédla na mladého kaprála.
"Pane kapitáne, musím už jít," řekl Daxia a Tina se zachmuřila. "Muži jsou připraveni."
"Jděte," odpověděl Torken. "Já půjdu na hradby."
Jakmile odešli, Kalak si k sobě Tinu přitáhl.
"Pojď se mnou, máme si co vysvětlovat."
Kalakova ložnice se nacházela v druhém patře, byla to největší místnost v hradu a měla výhled na moře. Odstrčil Tinu k posteli.
"Kde jsi byla v noci? Proč jsi nepřišla?"
"Musela jsem uklízet po těch nových."
"Nelži, nebo uvidíš!"
Tina se najednou rozpálila. "Můžeš si za to sám! Kdyby sis mě byl vzal, jak pořád slibuješ, nebyla bych ti nevěrná."
Kalak si odkašlal. "Znovu ti to slibuju, ale potrestám tě."
"Ale jen trošku, jen abychom se dostali do nálady, ano?"
***
Obloha byla ještě černá, ale nad mořem se už rýsoval růžový proužek. Torken stál na hradbách a s přimhouřenýma očima pozoroval hladinu. V dálce spatřil množství plachet. Lodě se rychle blížily. Napočítal jich čtyřicet a potom to vzdal. Rychle vyhlásil poplach. Na nádvoří narazil na kaprála Kalaka, který vyběhl se škorněmi v rukou a nemotorně se pokoušel obout.
Torken si přivolal posla. "Naskoč na létavce a uháněj do Sapreny. Řekni králi, že se blíží nejméně čtyřicet lodí."
Sehnat létavce dalo práci. Jediný létavec v Azeře patřil bohatému kupci, který se ho nechtěl vzdát. Torken to vyřešil tak, že mu slíbil, že za něj zaplatí, ale pokud bude i nadále odmítat, dá ho pověsit. Taková nabídka se neodmítá.
"Čtyři muži se mnou," přikázal Torken. "Kaprále, vy za námi zavřete bránu. Lučištníci nastoupí na hradby a budou střílet, jakmile bude nepřítel na dostřel."
Zanedlouho dorazil do domku u přístavu. První loď byla od mola už jen pár set metrů.
"Muže nechte ještě uvnitř," přikázal Daxiovi. "Využijeme přítmí."
Uplynulo několik minut a Torken byl stále nervóznější. Neudělal chybu, že nenechal vojáky za hradbami?
"Kaprál s vámi nešel," konstatoval Daxia.
"Radši jsem ho tam nechal. V boji by nám byl nejspíš k ničemu a ještě by demoralizoval ostatní."
První loď tiše vplouvala do přístavu a už začala skasávat plachty. Druhá loď ji rychle napodobila. Ve chvíli, kdy vyhodili můstek, dal Torken povel k útoku. Zatroubil na trubku. Vzduchem proletělo pět

hořících šípů a zasáhly první loď.
Současně vyběhl na nábřeží rybář s dvěma pochodněmi, které hodil na bárky. Ještě je stihl odpoutat a hořící bárky se pomalu sunuly k první lodi.
Z lodi stačilo vyběhnout jen deset vojáků a už vzplála. Torken se na ně vrhl první. Rozmáchl se sekerou a zaťal ji jednomu hluboko do krku. Vytryskl proud krve. Hned nato píkou probodl druhého.
Netrvalo dlouho a všichni, kdo se vylodili, byli zneškodněni. Posádka hořící lodi naskákala do moře. Většina se jich utopila, protože měla těžkou zbroj. Obránci se však nemohli těšit z vítězství příliš dlouho. Druhé lodi se totiž podařilo přirazit a posádka uhasila oba šípy, které ji zasáhly.
Vojáci se vyřítili na nábřeží. Rozpoutala se nelítostná bitva. Torken se ohánět sekerou jako nikdy v životě a královští se rovněž dobře drželi.
Slunce se zvolna nořilo z moře, bylo rudé jako krev. Útočníci začali konečně pomalu ustupovat a navíc se podařilo zapálit další loď.
Bohužel přirazila jiná na místě první, která se mezitím potopila. A další. Rozpoutala se ještě krvavější bitva. Navzdory Torkenovu nezměrnému úsilí se obránci museli dát na ústup. Nepřítel byl v přesile. Lučištníků bylo příliš málo, než aby zadrželi nepřátelský nápor. Muži z Atlanky šlapali po mrtvolách svých druhů a postupovali dál.
"Pane, dvě lodě najely na mělčinu u pláže a rovněž se vyloďují!" vykřikl Daxia. "Brzy nás obklíčí!"
Torken se podíval tím směrem. Hnalo se k nim aspoň sto mužů.
"Ustupte do uličky. Je úzká a tam vás neobklíčí," rozhodl. "Budu vás krýt."
Překvapilo ho, jak dovede velet, i když to v životě nedělal. Neměl však čas nad tím uvažovat, protože se na něj hnali další dva. Jednomu uťal ruku a druhému pro změnu rozsekl lebku.
Doběhl však třetí, a než stačil Torken zareagovat, sekl ho do hrudi. Krunýř odolal, ale i tak to byla pořádná rána. Torken ustoupil o krok. Protivníka překvapilo, že ještě stojí, a hnal se na něj. Seknout však už nestačil, protože mu uletěla hlava.
Mezitím Torkenovi muži doběhli k uličce. Bylo jich bohužel jen patnáct a řada z nich raněná. Rychle se k nim přidal.
9
Morsik nervózně přecházel po kapitánském můstku vlajkové lodi. Dým, který se zvedal z přístavu, mu zabraňoval ve výhledu.
"Co se děje?" zuřil. "Všichni už přece musí být na břehu!"
"Zdá se, že narazili na nečekaný odpor," odpověděl opatrně admirál. "Dvě lodě shořely a dvě musely najet na mělčinu, aby mohly vylodit nezbytné posily."
"To je směšné! Vždyť v tomhle mrňavém přístavu byla jen chabá posádka. Zvěd mi to aspoň tvrdil. Jestli lhal, má se na co těšit! Vydejte rozkaz, ať se do toho opřou pořádně. Ještě večer chci být před Saprenou."
"Uděláme, co se dá, pane," slíbil nejistě admirál. "Ale i tak to potrvá nejméně dvě hodiny. Je to malý přístav a současně mohou přistát jen dvě lodě... Budeme se muset vyloďovat v člunech."
"Udělejte to, jak chcete, ale chci výsledky, rozumíte?"
***
Sekera vážila stále víc, Torken pro pot a cizí krev už skoro neviděl. Zmocňovala se ho únava. Po boku mu zbývalo pouhých osm mužů. Zvolna ustupovali před setrvalým náporem nepřítele. Za pár minut narazí na hradbu. Z hradeb už lučištníci zahájili střelbu, ale bylo jich příliš málo na desítky útočníků. Torken se začínal bát, že brzy podlehnou.
"Pane! Přišla nám pomoc!" vykřikl Daxia.
Skutečně! K bojišti se hnalo asi třicet létavců a jezdci stříleli z kuší. Útočníky nenadálá posila tak překvapila, že přerušili boj a vzhlédli k obloze. Létavci se prudce otočili a už se zase vraceli. Tentokrát letěli podstatně níž, aby jezdci mohli vrhat oštěpy.
Když se vrátili potřetí, přistáli na prostranství asi tři sta metrů od hradu. Jezdci seskočili a přidali se k boji.
Těch pár minut odpočinku pomohlo Torkenovi nabrat dech a střízlivě posoudit situaci. Už měl posledních šest mužů. Nicméně se vrhl na nepřítele.

Brzy se k němu přidal hrabě z Almerenu, který vedl posily. Muži z Atlanky byli nuceni ustoupit. Ustup se postupně měnil v útěk do přístavu, což vyvolalo značný zmatek, protože se srazili s vojáky, kteří se právě vylodili.
Situace se však brzy stabilizovala a stateční obránci byli opět nuceni ustupovat.
***
Vlajková loď vjížděla konečně do přístavu.
"Co se zase děje?" vykřikl Morsik.
"Nevím, pane generále. Byla tam příliš silná posádka. Váš zvěd lhal. Jinak to není možné."
"Kdybyste se vyloďovali rychleji, nestalo by se to," opáčil Morsik. "Jen se podívejte! Vylodila se stěží polovina!"
Admirál si uvědomil, že se Morsik snaží svalit všechnu vinu na něj, a protestoval:
"Rychleji to nešlo, to molo je příliš krátké. Já jsem vám to říkal. Co teď? Moment překvapení už pominul. Máme ustoupit?"
"To ať vás ani nenapadne! Jen se podívejte pořádně. Tolik jich zas není! Třicet chudáků a kdoví jestli! Urychlete vyloďování. I kdyby měla polovička mužů padnout, chci se téhle díry zmocnit a pochodovat na Saprenu. Už tak jsme ztratili dost času."
***
Na nábřeží už prakticky nezbyl jediný nepřítel. Jen několik mužů ještě bojovalo na vyloďovacím můstku.
"Zdá se, že to skončí dobře, což?" zasmál se Alexis z Almerenu.
"Obávám se, že ještě ne, pane," vzdychl si Torken. "Vyloďují se další..."
Bitva se znovu rozhořela. Torken začínal pochybovat, že to vůbec někdy skončí.
Hrabě z Almerenu bojoval jako ďábel a šel příkladem svým lidem. Přesto byl nucen ustoupit, protože útočníci skákali z lodí přímo na nábřeží. Torken ho musel krátce nato následovat.
A pak náhle protivník polevil. Řada bojovníků se z neznámých důvodů ohlížela.
***
Morsik se rozchechtal. "Tak to vidíte, měl jsem pravdu. Už ustupují. Kdybyste se vylodili dřív a pořádně, mohlo už být po boji."
Vtom se ozval výkřik z koše. Hlídka ukazovala na moře. Na obzoru se objevilo množství plachet. Vítr byl příznivý a lodě se rychle přibližovaly.
"To je norvikenské loďstvo!" vykřikl admirál. "Do hodiny na nás zaútočí. Musíme honem pryč, tady jsme v pasti. Rychle plujte na volné moře, ať se můžeme bránit."
Morsik se podíval tím směrem. "Jsou ještě daleko. Do té doby jsme na břehu."
"Když se vojáci vylodí, moji námořníci se Norvikenským neubrání. Musíme nalodit co nejvíce mužů!" křičel zoufale admirál.
Morsik admirála několikrát titulovat jmény těch nejodpornějších zvířat. Admirál zbledl a dokonce sjel rukou k meči, nakonec se však přece jen ovládl.
"A co z toho, když je necháte na pevnině?" vyjednával. "I kdyby se té díry nakrásně zmocnili, budou odříznuti a bez přísunu zásob. Překvapení už pominulo a s tak oslabenou jednotkou stejně nemůžete na Saprenu zaútočit."
Morsik zrudl jako krocan a začal dupat nohama.
"Když se nám podaří porazit jejich loďstvo," pokračoval admirál, "můžeme zaútočit znovu na zemi. Navíc budete mít jistotu, že jste se zbavil větší části saprenské posádky..."
Ta myšlenka se Morsikovi zřejmě zalíbila, protože chvíli mlčel a potom zabručel:
"Svolejte je nazpátek a dělejte, jak myslíte, ale chci rychlé a hlavně naprosté vítězství."
Admirál vyštěkl rozkazy a lodníci dali různobarevnými vlajkami signál kapitánům ostatních lodí.
Reakce na zemi byla pomalejší, vojáci nechápali, proč se mají nalodit, když je předtím z lodí vyháněli. Vyvolalo to jistý zmatek a pouze polovina mužstva se vrátila. Dobrá stovka bojovala dál.
Vlajková loď zvedla kotvu a napnula plachty. Morsikovým váháním však ztratili příliš času. Vstříc blížícímu se loďstvu vyplula pouze polovina lodí.
A tu se stalo něco zvláštního. Asi desítka lodí se od konvoje odpoutala a plula podél pobřeží. Byli to civilní kapitáni, které Morsik povolal do loďstva. S námořními šarvátkami nějaké zkušenosti už měli,

protože mnozí z nich sem tam provozovali pirátství, nicméně neměli chuť utkat se s početně silnější královskou flotilou. Usoudili proto, že nejlepším řešením bude útěk.
"Psi zbabělí!" nadával admirál a zatínal pěsti. "Dám je pověsit na samý vrchol stěžně."
Byl však nucen věnovat pozornost nepřátelské flotile, která měla víc lodí než on. Už došlo k prvním potyčkám. Norvikenští uměli dobře manévrovat. Najížděli, hákovali z levoboku i pravoboku. Zakrátko byla první loď v plamenech a dvě královské si hledaly další oběť.
Morsik jen bezmocně přihlížel. Admirálovi kanula po tváři slza, když sledoval, jak hoří jeho lodě.
"Nemyslíte, pane generále, že by bylo nejrozumnější se vzdát?"
"Mlčte! Plujte přímo vpřed."
"Ty dvě tam nám brzy zahradí cestu!"
"O to se nestarejte a poslechněte můj rozkaz."
Morsik seskočil z můstku a hnal se na příď. První loď byla od nich necelých dvacet metrů. Morsik se zhluboka nadechl a na okamžik zavřel oči. Napřáhl pravou ruku a cosi nesrozumitelného zamumlal. Z ukazováku mu vyšlehl blesk a první loď vzplála. Ukázal na druhou a rovněž ji zapálil.
Vlajková loď projela mezi planoucími hranicemi a uháněla pryč.
***
Malá jednotka hraběte z Almerenu došla k molu, kde třicet vojáků čekalo na poslední útok. Torken chtěl vyrazit jako první, ale hrabě ho zastavil.
"Nechte to na mně, příteli."
Zarazil meč do pochvy a přistoupil k mužům z Atlanky.
"Poslouchejte mě," zvolal mocným hlasem. "Prolili jsme dneska moře krve. Podívejte se za sebe. Vaše lodě shořely a královské loďstvo brzy přirazí. Budete obklíčeni a pobiti. Mám pro vás návrh. Když okamžitě složíte zbraně, slibuji vám, že vyváznete živí."
Na chvíli se odmlčel, aby si muži uvědomili vážnost situace, a pak pokračoval, obraceje se především ke kapitánům:
"Není přece hanba kapitulovat před nepřítelem, který je v převaze. Prokázali jste velkou statečnost, ale měli byste prokázat i moudrost tím, že ušetříte životy mužů, kteří se vám svěřili. Nepřinese vám žádnou slávu, když je pošlete na jistou smrt."
Zmlkl a nepřátelé si začali mezi sebou mumlat.
"Dáváte nám slovo rytíře?" ozvalo se.
"Máte je mít."
Muži se chvíli vzrušeně radili. Potom jeden předstoupil před hraběte z Almerenu a odhodil štít a meč.
"Vzdávám se a věřím vašemu slovu. Nechť jste proklet, jestliže je porušíte."
Tím strhl i další.
"Dobrá," řekl hrabě. "Nyní se postavte tamhle na písčinu. Jakmile to půjde, odvedeme vás do hradu a dáme vám najíst a napít."
Zajatci poslušně odcházeli pod dozorem pěti vojáků.
"Výborně," radoval se hrabě. "Teď už stačí jen počkat na krále a maršála."
***
Král Oleska a maršál Vlassak se vylodili jako první. Alexis z Almerenu je čekal u můstku a o kousek dál stál Torken.
Hrabě se králi uklonil. Torken najednou nevěděl, jak se chovat, a rozpačitě přešlápl.
"Velice rád vás vidím," řekl mu král prostě. "Takže váš předpoklad vyšel. Nepřítel skutečně napadl Azeru."
"Bohužel musím Vaše Veličenstvo informovat o tom," začal Torken koktat, "že mi zbylo jen šest mužů z dvaceti, které jste mi svěřil."
Vladař přejel pohledem ležící mrtvá těla. "Vidím, že bitva byla tvrdá, a je s podivem, že jste dokázali tak dlouho odolávat."
"Nebýt pomoci pana hraběte, už bychom dávno prohráli." Král se usmál. "Jakmile dorazil váš posel a popsal nám situaci, maršál Vlassak vyslal hraběte v čele prvních posil a současně vydal rozkazy loďstvu."
"A právě jeho lodě rozhodly o vítězství," dodal hrabě z Almerenu. "Jinak by nás převálcovali. Musíme

poděkovat maršálovi."
Vlassak blahosklonně a polichoceně pokýval hlavou.
"Maršále," přikázal mu král, "část vašich lidí se vylodí a zajistí Azeru proti dalšímu případnému útoku. Chci vědět všechno. Mezitím mi hrabě z Almerenu a jeho přítel podají první hlášení." Rozhlédl se. "Požádáme někoho z měšťanů o pohostinství."
Bez váhání zamířil k jedinému honosnému domu. Torken se ušklíbl, byl to dům onoho kupce, kterému zabavili létavce.
Hrabě z Almerenu zabušil na dveře. Po nějaké chvíli se otevřely a z nich vyhlédla žena v nejlepších letech. Když spatřila dva špinavé a zakrvácené válečníky, polekala se.
"Nechte vstoupit krále," pravil rázně hrabě.
Měšťka zbledla, ustoupila a udělala neohrabané pukrle. Všichni tři vešli do velkého sálu a sedli si ke stolu.
"Přineste nám něco k pití," požádal král.
Žena odběhla a vzápětí se vrátila s velkým džbánem a třemi poháry. Za ní přicupital kulaťoučký mužík, který se ukláněl, jak jen mu to břicho dovolovalo.
"Veličenstvo, jaká to pro mě čest, že vás smím přijmout ve svém skromném příbytku, jsem vám plně k službám, buďte zde jako doma, jsem vaším oddaným a věrným služebníkem," drmolil.
Potom si všiml Torkena a dodal:
"Dovoluji si vás požádat o spravedlnost, Veličenstvo. Tento muž mi včera ukradl létavce, na kterém mi moc záleželo. Nejenže za něj nezaplatil, ale ještě mi vyhrožoval a nadával."
Král Oleska se na Torkena pobaveně podíval.
"Veličenstvo," vysvětloval mladík, "byl to jediný zdejší létavec. Potřeboval jsem ho pro posla."
"Takže, kupče," pravil král přísně, "tys odmítal bránit město. A co když jsi spojen s nepřítelem. Zaplatili ti za to?"
Měšťan zbledl jako stěna, chtěl se ohradit, ale král pokračoval:
"Myslím, že kapitán Torken s tebou jednal velice slušně. Já na jeho místě bych tě dal pro výstrahu ostatním popravit. A teď radši zmiz, než to udělám sám."
Kupec vypadl z místnosti, jako by za ním hořelo, a jeho žena se opřela o stěnu, celá roztřesená.
"Ty jdi taky," nařídil jí král. "Chceme být sami."
Jakmile se za ní zavřely dveře, pokračoval: "A teď mi podejte podrobné hlášení. Začněte vy, kapitáne Torkene."
"To ses musel tak osopit na králova milce?" vyjela žena na kupce. "To si neuvědomuješ, že jsi kvůli pár dukátům ohrozil všechno, co máme?"
"Mlč, ženská! Myslel jsem, že nám toho létavce nahradí, to je všechno."
"Čert vem létavce. Bude dobře, když se nějaký čas v Sapreně neukážeš. Říkal jsi přece, že ses tam minulý měsíc setkal s někým z Atlanky. Pochybuji, že jste mluvili jen o obchodu. Doufám, že tě nikdo neviděl. Kdyby tě někdo udal, je s námi konec. Radši dělej, že nejsi. Morsik by se ti mohl pomstít za porážku, protože..."
"Nemohl jsem tušit, že král na poslední chvíli pošle posily. Morsik mi slíbil, že mě povýší do šlechtického stavu a že dostanu Azeru do léna, byla bys první dámou městečka..."
Žena se zamyslela. "Donesu jim ještě džbán toho nejlepšího vína. Snad to rozptýlí jejich podezření."
"Skvělý nápad. Ale nenos ho ty. Půjde tam služka a řekni jí, ať jim vyhoví ve všem. Po boji potřebují válečníci odpočinek a mají rádi, když je ženy vítají s otevřenou náručí, a nejen s náručí... Škoda, že jsi už v letech."
***
Maršál Vlassak zabral největší místnost v tvrzi. Svolal si důstojníky a s nimi i kaprály Daxiu a Kalaka. Informovali ho o situaci.
"Dobrá, pánové," řekl. "Tady zůstane deset mužů posádky. Dalších deset se po zemi vrátí do Sapreny a ostatní se dnes večer nalodí. Proveďte."
Muži srazili paty a odešli. S maršálem zůstali jen Daxia a Kalak. Vlassak se dlouze zahleděl na otylého kaprála a suše podotkl:

"Vidím, kaprále, že tahle bitva vás příliš nevyčerpala, protože jste byl celou dobu za hradbami. Takže se se svými muži postaráte o zajatce. Chci, aby dostávali dostatečně najíst. Pomůžou vám pohřbít mrtvé, a to mrtvé obou stran. A potom... Potřebujete trochu shodit bříško. Takže potom vyrazíte s muži pěšky do Sapreny a budete se mi hlásit na hradě. Tady to za vás zatím převezme kaprál Daxia."
Kalak zbledl jako stěna, nadechoval se k protestu, ale Vlassak ho nepustil ke slovu.
"To je vše, kaprále, odchod!"
Kalak zasalutoval, nenávistně šlehl po Daxiovi očima a odporoučel se.
Vlassak ukázal na židli. "Posaďte se, kaprále. Vy si potřebujete odpočinout. A podejte mi hlášení o tom, co jste tady dělal."
Daxia vyprávěl asi čtvrt hodiny. Když skončil, Vlassak se usmál, což bylo u něho neobvyklé.
"Jděte si ošetřit rány, určitě nějaké máte, ale skrýváte je pod kabátcem. Funkce se ujmete zítra, až odejdeme. Král se vám za vaši statečnost jistě odvděčí."
Daxia se držel na nohou jen silou vůle. Pracně se dobelhal do své světnice a oblečený padl na postel. V té chvíli vešla Tina s konví a umyvadlem.
"Řekla bych, že potřebujete pomoct. Ukažte."
Stáhla mu boty, potom rozedraný kabátec a košili. Tělo měl samý šrám a podlitinu. Omyla mu rány.
"Zůstaňte, jak jste, hned se vrátím," řekla. Brzy se vrátila s čistým prádlem a s balzámem po babičce. Tvrdila, že je dobrý na rány.
"U Kalaka jsem ho nemohla ozkoušet," smála se. "Jeho nejhorší zranění bylo, když se řízl při porcování kuřete."
Nakonec Daxiu ovázala.
"Hezky se vyspěte. Zítra vám přinesu čisté šaty." Pohladila ho po tváři a dodala: "A taky vám trochu zpříjemním pobyt v Azeře."
***
Když se Kalak v noci vrátil do svého pokoje, měl náladu pod psa. Proklínal Vlassaka a toho zatraceného kapitána, který mu narušil klidný život. Zklidnil se, když spatřil, že Tina ho už čeká v posteli.
"Musím zítra pryč. Doufám, že na mě budeš čekat. Až se vrátím, všechno doženem."
"Ovšem za té podmínky, že dodržíš slovo a vezmeš si mě."
"To se uvidí, až se vrátím," zabručel. "Nelíbí se mi, jak se točíš kolem toho Daxii. Jako nějaká kvočna."
"Nejsem zas tak stará, abych mohla být jeho matkou!" ohradila se dotčeně.
"Jedině že bys ho měla jako nezletilá," zasmál se. "Jestli mi zahneš, uvidíš. A teď pojď."
10
Když létavec přistál na prostranství před hradem, slunce už klouzalo za obzor. Pobledlý Torken sklouzl ze sedla, vzal do ruky sekeru a udělal pár nemotorných kroků. Hrabě z Almerenu, který přistál před ním, mu šel naproti.
"Copak? Snad nejsi vyčerpaný?"
"Poprvé přistávám s ještě živým zvířetem," uchechtl se Torken. "Musím si na to zvyknout."
Hrabě se zasmál. "Pojď, král je už na cestě."
Koncem odpoledne se král rozhodl k návratu do Sapreny. Přesun jednotek nechal na Vlassakovi. Požadoval však, aby ho doprovázel hrabě z Almerenu s Torkenem. Mladíka to dost překvapilo a na let se nijak netěšil. Létavci v něm nevzbuzovali přílišnou důvěru.
Alexis z Almerenu ho plácl do ramene.
"Pojď, odložíme si zbraně ve svých pokojích, ale na nějakou velkou očistu čas mít nebudeme, protože jsme pozváni k večeři a krále nesmíme nechat čekat."
"Já ale pozvaný nejsem."
"Jsi. Král mi kladl na srdce, že tě chce vidět. Takže sebou hni."
Torken podal hraběti sekeru.
"Vracím ji."
"Vždyť jsem ti ji daroval. Nech si ji, protože já bych s ní tak dobře zacházet nedokázal."
Torken vešel do svého pokoje, kde našel Haniku. Když ho spatřila, zděšeně vykřikla.
"Jsi raněný?"

"Ne, to není moje krev," odpověděl a odložil otřískanou přilbu na stůl.
Rychle mu odepjala opasek a odebrala krunýř.
"Zítra ho odnesu ke kováři. Snad s tím ještě něco udělá," řekla. "Taky ti dám nabrousit meč. Hrabě říkal, že si máš pospíšit, takže si aspoň umyj obličej a ruce."
Zatímco se umýval, vytáhla z truhly modrý kabátec.
"Našla jsem ho mezi věcmi pana hraběte. Nenosí ho, je mu příliš velký. Krejčí mu asi chtěl polichotit, ale nevyšlo to."
Sotva se oblékl, už byl ve dveřích hrabě z Almerenu.
"Přestaň se fintit a pojď."
Král s královnou už seděli za stolem. Večeře se podávala v královnině komnatě, kde bylo intimnější prostředí.
"Rychle ke stolu," vybídl je král, "než vám to všecko sním."
Torken seděl proti královně. Na chvíli zavřel oči. Veškerý ten přepych ho oslňoval. Zlaté nádobí, koberce na stěnách, mnohoramenné svícny, to vše byla pastva pro oči. Připadal si jako v nádherném snu, ze kterého jej probudí Marviny důtky.
"Než se dáme do jídla, rád bych pronesl přípitek," řekl král a Torken se probral. Stál u něj sluha a nabízel mu pohár.
"Na vítězství," pravil Oleska, napil se, odložil pohár a dodal: "A teď je na řadě jídlo, pusťte se do něj stejně statečně jako do nepřítele."
Šel příkladem a hmátl do mísy pro maso. Torken si netroufl obdivoval hraběte, s jakou nenuceností jí a ještě stačí konverzovat s králem.
"Pane, jak se na vás tak dívám, vy si jenom uždibujete," oslovila jej královna. "A přitom jistě umíráte hlady." Popadla obrovské stehno a s úsměvem mu jej podala. "Jezte, prosím, jinak si budu myslet, že vám u nás nechutná."
Torken se uvolnil a s chutí se zakousl do masa. Královna mu ještě několikrát naložila, protože viděla, že se ostýchá.
Když dojídali, královna zašeptala: "Král a hrabě o vás hodně mluvili, ale takhle jsem si vás nepředstavovala. Taková statečnost, smělost a hlavně moudrost je u tak mladého člověka vzácná."
"Máte pravdu, drahá," přidal se král Oleska. "Nebýt Torkena, náš hrad by teď byl v lepším případě ještě obléhán a město pleněno. Z mnoha úst jsem se dozvěděl o jeho statečnosti. On je až příliš skromný. Myslím, že je třeba jeho výkon patřičně ocenit."
Vstal a s ním i královna a hrabě z Almerenu. Král tleskl a do místnosti vstoupilo páže se slavnostním královským mečem.
"Poklekněte, pane Torkene."
Zmámený mladík si klekl. Král ho mečem lehce udeřil do pravého ramene.
"Tímto mečem vás pasuji na rytíře a jmenuji vás baronem z Azery se všemi výsadami, jež k tomu přísluší. Na své léno však odjet nemůžete, protože chci, abyste zůstal zde a pomáhal veliteli a hraběti při obraně. Vašich rad si budeme velice vážit."
Král vrátil meč páži. Torken zůstal klečet jako zkoprnělý a Alexis z Almerenu ho musel zvednout. Král znovu tleskl, přišlo jiné páže a přineslo naditý váček.
"Tady máte, barone, na první výdaje."
Torken měl tak sevřené hrdlo, že se nezmohl na slovo, pouze se na znamení díku uklonil.
"Než se odebereme k zaslouženému spánku, navrhuji, abychom si připili na zdraví nového barona," pravil král.
Když Torken kráčel do svého pokoje, točila se mu hlava a připadalo mu, že se stěny hýbou. Nakonec se do pokoje přece jen dostal. Hanika ho už čekala. Pomohla mu se svlékáním, a když spatřila, že má tělo samou podlitinu, zděšeně vykřikla.
"Něco takového jsem v životě neviděla! A přitom nemáš jediné zranění!"
Uložila ho a pošeptala mu: "Vím, jak tě uspat a dát ti zapomenout na bolesti."
***
Když Alexis z Almerenu vstoupil do Torkenovy ložnice, slunce už stálo vysoko na obloze.

"Vstávat, barone. Nasnídáme se a provedu vás městem," začal příteli vykat. "Cestou si nakoupíte ošacení, protože moje košile vám jsou příliš malé." Otočil se zase ke dveřím. "Čekám vás dole."
Za hodinu už kráčeli po hlavní třídě. Hrabě Torkena zavedl do různých krámů, kde je nadšeně zdravili. Torken si rychle pořídil vše nezbytné.
Potom se zastavili u zbrojíře.
"Potřeboval byste novou zbroj, takovou, jaká se sluší na rytíře. Ta, kterou jsem vám dal, je podle kováře už k nepotřebě. Šla by sice vyklepat, ale místy je proseknutá. Je s podivem, že jste nebyl raněn."
"Asi mám tlustou kůži," zažertoval Torken a vzpomněl si na krev čarodějnice Minkawy.
"A potřebujete také novou přilbu a štít."
Zbrojíř měl radost ze zakázky a předvedl jim bohatý výběr. Torken si nakonec vybral tmavý krunýř sahající až ke stehnům a železné rukavice.
"Taky si musíte dát udělat erb. Navrhoval bych zkřížený meč a sekeru. Co vy na to?"
"Raději ne," odmítl Torken. "Já bych na něm chtěl mít spíš hezký strom. Bude mi připomínat můj původ."
Zbrojíř jim ukázal různé vzory a Torken si vybral mohutný košatý dub.
"A teď ještě meč," usmál se Torken.
"K čemu?" podivil se hrabě. "Vždyť jsem vám dal svůj, prosím, abyste si jej ponechal."
"Děkuji, pane hrabě. Dobře mi posloužil a dobře sedí v ruce. Je to dar, kterého si nesmírně cením."
"Vidíte... Teď jsem si vzpomněl. Až se vrátíme na hrad, musím vás pocvičit v šermu. Prudký úder vždycky nestačí, chce to znát i nějaké ty finty."
Po návratu víc než hodinu strávili šermem. Torken se učil hravě.
"Víte co?" navrhl hrabě. "Půjdeme se převléknout a zajdeme si na večeři do města. Znám jednu hospůdku, kde skvěle vaří a mají tam šikovná děvčata. I já se potřebuji občas pobavit. Nemůžu spát věčně se služkami, nakonec by mě třeba nějaká uhnala a na ženitbu se cítím pořád ještě moc mladý."
***
Princezna Natiraza byla v trůnním sále s Kalatokem a Morsikem. Vlasy měla opět pečlivě sčesané dozadu a zelené oči metaly blesky.
"Jak se na vás tak dívám, generále, řekla bych, že nesete špatné noviny. Kde je králova hlava, kterou jste mi slíbil?"
Morsik zrudl. "Musím přiznat, Veličenstvo, že výsledek nedopadl podle očekávání..."
Natiraza si dupla. "Nechoďte kolem horké kaše. Chci fakta!"
"Opět jsme byli zrazeni. Posádka v Azeře byla mnohem silnější, než se počítalo. Navíc nebyli v tvrzi, ale číhali u přístavu. To odporuje všem vojenským pravidlům..."
"To svědčí pouze o tom, že nikdy nemáte nic předpokládat," pronesla suše Natiraza. "Pokračujte."
"Tento nečekaný odpor narušil vyloďování. Už jsem myslel, že je dostaneme, ale napadla nás nepřátelská flotila, a navíc nám některé lodě dezertovaly..."
"Nejsem tady, abych poslouchala nějaký epos. Prostě jste museli utéct. Kolik mužů se s vámi vrátilo?"
"Pouze ti, co byli na vlajkové lodi."
"Takže naprostá porážka," pravila mrazivě. "Co navrhujete?"
"Musíme obnovit loďstvo. Zabavíme všechny lodě. Nejdřív ty, které tak zbaběle prchly. Kapitány dám pro výstrahu oběsit..."
"A vojsko?"
"Naverbujeme venkovany."
"To si vyžádá čas. Dopřeje nám ho Oleska tolik?"
Morsik se opovržlivě usmál.
"Ti jsou až příliš nadšeni svým vítězstvím. Hezky to oslaví a nikam nepotáhnou. Oleska není bojovník. V uplynulých měsících jsme jim přece uloupili několik lodí, a co udělal? Navrhl nám smlouvu o přátelství!"
Zprávy to byly sice špatné, ale Kalatok se vskrytu radoval. Při troše šikovnosti by si mohl opět získat princezninu přízeň.
"Když dovolíte, Veličenstvo, mohli bychom poslat poselství králi Norvikenu. Navrhnu mu smlouvu, jak si přál. Napíšu první verzi. Potom povedeme jednání a budeme je protahovat. To může trvat klidně tři měsíce a za tu dobu generál aspoň částečně vybuduje novou armádu."

Nápad se Natiraze zalíbil a na vévodu se usmála. Generál tiše zuřil.
"Vždycky jste mi skvěle radil, drahý vévodo. Sepište to a dejte mi to zítra k podpisu."
***
Alexis z Almerenu a Torken z Azery se vrátili do hradu až pozdě v noci. Skvěle povečeřeli a strávili příjemné chvilky s dvěma děvčaty, která se vášnivě zamilovala buď do nich, anebo do peněz, které jim hrabě dal. Ráno se Hanika dívala na Torkena značně vyčítavě.
Po snídani se šli opět pocvičit v šermu. Tentokrát nebyli v tělocvičně sami.
K Torkenovi přistoupil statný třicátník. Hraběte zběžně pozdravil a hned oslovil Torkena:
"Slyšeli jsme, že vás král včera pasoval na rytíře, a já bych vám k tomu rád poblahopřál. Nerozdal byste si to se mnou?"
"Děkuji... Ale ještě neovládám zbraň tak dobře, abych..."
"Jen si nehrajte na skromného. Slyšeli jsme, jak jste v Azeře řádil."
Hrabě si vzal Torkena stranou. "Odmítnout nemůžete. Baron ze Salamu má nejjedovatější jazyk v celé Sapreně a navíc je to vynikající šermíř. Jen klid. Souboj v tělocvičně není souboj na bojišti, a když vás porazí dobrý soupeř, není to žádná hanba. Zkuste odolávat co možná nejdéle, a když bude třeba, klidně ustupte."
Torken předstoupil s bušícím srdcem před barona ze Salamu. Pozdravili se.
Hned nato Salam prudce zaútočil a Torken odrazil úder štítem. Výpad stíhal výpad, ale novopečený baron a rytíř každý výpad odrážel, až hrabě z Almerenu žasl. Salam soupeře nijak nešetřil.
Torken začínal nabývat sebedůvěry a přecházel stále častěji do útoku. Salam pomalu ustupoval. Torken namířil Salamovi na oči a donutil jej tak zvednout štít, pak uskočil a zasáhl soupeře do boku. Rána byla tvrdá, a kdyby hrot neměl kuličku, kord by zajel pořádně hluboko.
Salam vykřikl bolestí a zklamáním. Pozdravil Torkena a zastřeným hlasem řekl:
"Blahopřeji, barone. Jste hoden své pověsti. Doufám, že mi dáte možnost odvety."
"Velice rád, ale později. Ještě mě po vašich mocných úderech brní levá ruka a dlouho kloudně neudržím štít."
Salam se usmál. Už léta v souboji neprohrál a Torkenova slova poněkud zmírnila jeho raněnou pýchu.
Torken pak přistoupil k Alexisovi.
"Nechápu, jak jste ho mohl porazit," řekl hrabě. "Domníval jsem se, že o šermu nemáte ani ponětí."
"Jak to? Včera jsme přece cvičili. Pouze jsem použil to, co jste mě naučil."
"Ale normálně to chce cvičit déle... Mám pocit, že vás už nic naučit nemohu. Pojďte, proletíme se na létavci."
Torken se neradostně ušklíbl.
"Nic naplat, naučit se to musíte," usmál se hrabě. "Včera jsem se na vás díval. Nejste zas tak špatný. Mně trvalo měsíce, než jsem se naučil sedět správně v sedle. Nebude to nadlouho, musíme se brzy vrátit, protože král na večer svolal poradu."
***
Porada se konala v knihovně v prvním patře hlavní věže, přímo pod královskými komnatami. Na policích byly vyrovnány stovky knih, celá paměť království a veškeré vědomosti lidstva. Uprostřed místnosti stál velký stůl a kolem něj židle a jedno křeslo - královo místo. Světlo vnikalo dovnitř dvěma velkými okny vedoucími na dvůr.
Torken si ostýchavě sedl na konec stolu po Alexisově levici. Maršál Vlassak se posadil vpravo od krále, zatímco z druhé strany seděl jakýsi suchý stařec s hustými bílými vlasy. Byl to strážce pokladu vévoda ze Samaratu, nadmíru přísný správce královských financí. Nechyběl ani strážce pečeti, který byl pověřen uplatňováním práva, a hlavní komoří.
"Pánové," zahájil poradu král, "byl bych rád, kdyby nám maršál shrnul nynější situaci."
Vlassak povstal a řekl: "O bitvě o Azeru a na moři už mluvit nebudu. Jen to, že jsme přišli celkem o tři lodě a část jejich posádek. Pozemní bitva byla mnohem tvrdší, zde jsme ztratili dvacet osm mužů a šest je těžce zraněno."
"Takže to dělá zhruba padesát mužů," ozval se vévoda ze Samaratu. "Je to bolestné, ale lze je snadno nahradit."

"Jaké jsou podle vás ztráty nepřítele?" zeptal se král.
"Těžko říct," váhal Vlassak. "Napočítali jsme asi stovku mrtvých a pak máme třicet dva zajatců. Zásah hraběte z Almerenu byl velice účinný," odmlčel se a skoro s lítostí dodal: "Ovšem i posádka hradu byla velice aktivní. Nápad nebojovat na hradbách, ale přesunout se na nábřeží není sice zcela klasický, ale přiznám, že byl dobrý... Nu a pak jsme také potopili řadu jejich lodí. S těmi loděmi Atlanka ztratila i většinu posádek. Můžeme předpokládat, že ke dnu šlo skoro celé loďstvo kromě lodí, které odpluly ještě před začátkem bitvy. Zřejmě to byly zmobilizované obchodní lodě."
"Co se stalo s generálem Morsikem?" zeptal se král.
"Při výslechu zajatců jsme se dozvěděli, že byl na vlajkové lodi, která nějakým záhadným způsobem zapálila dvě naše lodi a unikla z obklíčení. Zkrátka a dobře, zvítězili jsme na celé čáře."
"A já jsem vám za to vděčný," řekl uznale král. "Pokračujte prosím."
"Tato krutá lekce přinese plody. Zcela jistě budeme mít nadlouho pokoj. Dokonce bych řekl, že nás již nikdy nenapadnou."
Zavládlo ticho. Král se obrátil na hraběte z Almerenu:
"A co si myslíte vy, hrabě?"
"Plně bych s velitelem souhlasil za předpokladu, že by Morsik byl mrtev. On však mrtvý není. Jak ho znám, bude se chtít pomstít. Myslím si, že během několika dní vám přijde poselství od princezny Natirazy s návrhem smlouvy o míru a nerozborném přátelství, která pro nás bude výhodná. Jednání se potáhnou, ale dotáhnou do konce. Morsik zatím bude znovu budovat armádu a loďstvo. Za půl roku, za rok, zaútočí znovu, smlouva nesmlouvá."
Král zamyšleně pokýval hlavou.
"A co si myslíte vy, barone z Azery?"
Torken zrudl, ale nakonec ze sebe přece jen vypravil:
"Vévodovu slovu bych nevěřil o nic víc než shnilé větvi."
Král se usmál.
"Co tedy navrhujete?"
"Když je šelma raněná, musí se dorazit, jinak vás pokouše. Morsik má málo mužů, a proto je právě teď ta nejvhodnější chvíle zaútočit."
Zmlkl, protože se zalekl svých slov.
Nejdřív začal protestovat Vlassak a hned po něm skrblík Samarat.
"Náš mladý přítel," řekl rozvážně Vlassak, "je ještě opojen vítězstvím a slávou a chtěl by jí získat ještě víc dalším úspěšným tažením. S věkem se mu dostane moudrosti a pochopí, že mír je lepší než válka. Já bych počkal na princeznina posla a neukvapoval se."
Strážce pečeti souhlasně přikyvoval, zatímco hlavní komoří opatrně mlčel.
"Já tedy nevím," váhal král.
"Veličenstvo, dovolíte?" řekl Alexis z Almerenu.
"Prosím."
"Myslím, že jen marníme čas dlouhými řečmi. Každý den je Morsikovi dobrý. Může nahnat do vojska vesničany. Naprosto souhlasím s baronem. Musíme udeřit právě teď."
Král si několikrát vzdychl.
"Zvážím to. Ale už teď připravte vše k útoku na Okinartu," přikázal Vlassakovi. Vstal a opustil knihovnu.
Jako poslední odcházeli Alexis z Almerenu s Torkenem. Na prahu se Torken zastavil a ukázal na knihy.
"Myslíte, že bych sem mohl chodit a číst je?"
"Jistěže. Král je na svou knihovnu pyšný a těší jej, když se o ni někdo zajímá. Ale pozor! Žádnou nesmíte vynést ven, na to je trest smrti. Začněte s touhle policí. Jsou tam pojednání o naší řeči a dějinách. Dobře to vím, protože jako kluk jsem je musel číst. V životě jsem se tolik nenudil," rozesmál se Alexis.

11

Ráno se Torken rychle nasnídal. Obsluhovala ho opět usměvavá Hanika. Aby ne, když jí večer namluvil, že je po šermu tak zmožený, že potřebuje masáž.
Torken se tiše kradl do knihovny. Když přecházel nádvoří, sebral břidlicovou tabulku, kterou tam nechali pokrývači, kteří opravovali střechu. Bude na ni psát úlomkem cihly. Ani nevěděl, jak ho to napadlo.

V knihovně si vytáhl velkou knihu a otevřel ji. Míjely hodiny a on konstatoval, že dokáže číst i psát a že přečtenému rozumí. Navíc četl stále rychleji, jako by ho něco uvnitř hnalo a nutilo neustále pokračovat. Když dočetl, vrátil knihu na místo a vzal si další. Byla to kronika posledních sta let království. S úsměvem četl vyprávění jednoho cestovatele o legendě země Atlanka. Nikdo se nesmí přiblížit k panovnici, jinak jej zasáhne magická dýka. Jedné princezně ji kdysi věnoval jakýsi zřejmě zamindrákovaný nebo zatrpklý čaroděj. Zkouška musela být obzvlášť obtížná, protože těch pár troufalců, kteří se o to pokusili, zahynulo. A tak už sto let všechny panovnice Atlanky byly pannami. Šlechticům takový systém vyhovoval, protože neumožňoval dědičnou monarchii. Když princezna zemřela, šlechta zvolila následnici, což se mnohdy neobešlo bez svárů.
Dveře se otevřely a Torken sebou trhl.
"Kde jste?" zvolal hrabě z Almerenu. "Hledal jsem vás všude. Král narychlo svolává radu a..."
Nedořekl, protože král vešel do knihovny. Torken honem strkal knihu do police, Oleska si toho však všiml a usmál se.
Torken zrudl.
"Prosím Vaše Veličenstvo o odpuštění," koktal.
"Naopak! Jsem rád, barone, že máte zájem o knihy, mezi rytíři to není tak častý jev."
Všiml si břidlicové tabulky na stole a se zájmem pohlédl na znaky na ní.
"To je zajímavé, takhle se dají ušetřit kousky pergamenu. O tom si promluvíme později, teď máme jiné starosti. Pánové, zaujměte místa."
Král rozložil na stole pergamen a zahájil poradu.
"Právě jsem dostal poselství od princezny Natirazy. Slova hraběte z Almerenu se potvrzují. V podstatě se v něm praví, že došlo k nešťastnému nedorozumění a že by je ráda napravila. Kalatok se nabízí, že přijede jako mimořádný velvyslanec a projedná s námi podmínky výhodné pro obě strany. Co tomu říkáte?"
"Jestli toho mizeru ještě jednou uvidím," ozval se Alexis z Almerenu, "zakroutím mu krkem, ale ještě předtím mu do chřtánu naleju džbán létavčích chcanek."
"Nebudeme přehánět, ani nebudeme mstiví," namítl pokladník, "aspoň bychom jej měli vyslechnout."
"A vy, maršále?"
Vlassak si dal chvíli na rozmyšlenou. "Od poslední porady jsem hodně přemýšlel. Především jsem však dostal znepokojivou informaci od jednoho kupce, který se rychle vrátil z Okinarty. Národ nebyl o Morsikově porážce informován, pouze se o ní šuška. Generálovi lidé jsou na venkově a verbují do vojska a měšťanům byla uložena zvláštní daň."
Strážce pečeti pohrdlivě pronesl:
"Politika království se nemůže zakládat na povídačkách nějakého kupčíka. Souhlasím s vévodou ze Samaratu, nejdřív si ho vyposlechněme."
"Pokračujte, maršále," řekl král netrpělivě.
"Taková mimořádná daň nemůže znamenat nic jiného než přípravu nového vojska. A proto si myslím, že bychom měli ve válce pokračovat a zaútočit co nejdříve. Podle vašeho rozkazu jsem zahájil všechny přípravy a hotovi bychom měli být do dvou dnů."
"Skvělé! Všude říkejte, že se jedná o cvičení proti eventuálnímu útoku. Morsik má v Sapreně určitě množství špehů."
"Vyhlásíte válku oficiálně?" otázal se strážce pečeti.
Král se vychytrale usmál. "Domnívám se, že po Morsikově útoku můžeme tento stav považovat stále za válečný a jednat podobně jako princezna Natiraza. Posel je ještě na hradě. Zítra odjede s mou odpovědí. Velice zdvořile budu princeznu informovat, že se o návrh zajímám. Dodám, že bych velice rád přijal vévodu z Kalatoku, ale až za týden nebo dva, abychom se lépe připravili. To stačí. A ještě něco. Tohle je naprosto tajné. Nikomu ani muk. Je to základní podmínka vítězství." Vstal a pohlédl na velitele: "Svoláme válečnou radu. Sejdeme se za hodinu tady. Samozřejmě chci, aby byl přítomen i hrabě z Almerenu a baron Torken."
Vzal Torkena důvěrně pod paždí a požádal ho: "Než nám připraví oběd, ukažte mi tu destičku, to je vážně zajímavé..."

***
Když sluhové sklidili ze stolu, král se zeptal maršála, zda už má hotový plán.
Vlassak rozložil na stole mapu království.
"Vycházejme z toho, že pozemní útok kvůli neprostupnosti lesa nepřichází v úvahu." Ironicky pohlédl na Torkena a dodal: "Náš mladík to sice zvládl, ale nevěřím, že to dokáže celé vojsko. Zbývá tedy útok z moře. Jejich pobřeží je však bohužel stejně nehostinné jako naše. Nemají ani takový přístav jako Azeru. Tudíž se musíme vylodit v Okinartě. Tento jediný přístav je naštěstí velký a přirazit může několik lodí najednou. Zaútočíme zrána, využijeme momentu překvapení, takže bychom se mohli zmocnit půlky města, dřív než stačí posádka zareagovat."
Ještě čtvrt hodiny upřesňoval detaily.
"Skvělé," pochválil ho král Oleska. "Co tomu říkáte vy, Alexisi?"
"Nic. Pouze žádám, abych mohl jít v čele prvního výsadku." Nicméně Torken se mračil.
"Když dovolíte, Veličenstvo..."
"Máte nějakou připomínku?"
Torken se osmělil. "Velitelův plán je skvělý, ale myslím, že ho můžeme ještě vylepšit."
"Cože?" vyjel na něj Vlassak.
"Pokračujte," vybídl Torkena král.
"Po zkušenostech z Azery bych navrhoval, aby první lodě připluly ještě před svítáním a měly černé plachty."
"A jak asi najdou přístav?" posmíval se mu Vlassak.
"Na konci mola prý hoří věčná pochodeň. Podle té se zorientují. To znamená, že první se mohou vylodit ještě před svítáním."
"To by myslím šlo," musel uznat Vlassak. "To je vše?"
"Nikoli, pane. Morsik třeba nevěří, že zaútočíme, ale není zase tak hloupý, aby se aspoň trochu nepojistil. První loď by měla spustit člun poblíž přístavu dvě hodiny před zahájením útoku. Budu v něm já se čtyřmi muži. Doplujeme k molu a podíváme se, jak to tam vypadá. Potichu vyřadíme hlídky."
"To snad ne!" vybuchl maršál. "Nikdy nebudu riskovat život čtyř mužů kvůli tak směšnému nápadu! Chcete-li spáchat sebevraždu, prosím, ale bez mých vojáků."
"Já nechci udatné bojovníky, kteří se s výkřikem vrhnou na nepřítele. Chci ničemy, kteří bez váhání vrazí nepříteli nůž do zad."
"A kde je najdete?" zeptal se král.
"Saprena je velký přístav a dost by mě překvapilo, kdybyste v žaláři neměli pár vzorků."
"O tom nepochybuji, ale jak je přesvědčíte?"
"Když mi dáte volnou ruku, přesvědčím je." Torken si všiml, že se maršál nadechuje k protestu, a rychle pokračoval: "Co tím riskujete, Veličenstvo? Když se nám to podaří, uvolníme cestu. Když ne, jejich stráže se budou domnívat, že šlo jen o obyčejné hrdlořezy, protože samozřejmě nebudou mít uniformu."
Zavládlo dlouhé mlčení.
"Pokud chcete mermomocí zemřít," řekl nakonec Vlassak, "vydám příslušné rozkazy, ale stejně si myslím, že by bylo rychlejší uvázat vám kolem krku kámen a hodit vás v přístavu do vody."
Král vstal, přešel k pultíku a na kus pergamenu napsal pár slov. Potom pergamen opatřil pečetí a podal jej Torkenovi.
"Tady máte plnou moc, ale prosím vás, snažte se zůstat naživu."
12
Ráno Torken zabušil na vrata žaláře. Královská pečeť mu je otevřela a strážci ho zavedli do místnosti, která zřejmě sloužila za hovornu.
"Chci vidět velitele," požadoval Torken.
Strážný rozpačitě přešlapoval z nohy na nohu. "Je ještě příliš brzy, pane. Nemohl byste přijít později?"
"Okamžitě ho sežeň, jinak poputuješ do cely."
Taková perspektiva se strážnému patrně nezamlouvala, protože hned odkvačil splnit rozkaz. Velitel se přikolébal asi za čtvrt hodiny. Byl malý, měl propadlý hrudník, ten však bohatě vynahrazovalo břicho, jež se mu přelévalo přes opasek. Podle rozcuchaných vlasů a slepených očí ho museli budit.

"Jsem velitel žaláře Torok," vyštěkl a napřímil se, aby byl co největší. "Co chcete?"
Torken mu mlčky ukázal plnou moc. Velitel zbledl a jeho řeč byla náhle jako med.
"Myslím, že bychom to měli projednat u mě," navrhl.
Bydlel v prvním patře ve veliké a komfortně zařízené místnosti.
"Posaďte se prosím. Neodmítl byste snídani? Já ještě nesnídal."
"Domníval jsem se, že vám služba začíná už za svítání," poznamenal Torken mrazivým hlasem.
Než velitel žaláře stačil cokoli říct, otevřely se dveře a vstoupila mladá plavovláska krásné postavy, oděná ve vězeňských šatech. Velitel na ni vztekle máchl a děva zase zmizela.
"Zřejmě nějaká hříšnice, jíž objasňujete výhody ctnosti," poznamenal Torken.
Velitel zbledl. "Pouze se mi stará o domácnost a tak..."
"A o vaše pohodlí, že. To je mi jedno, přejděme k věci."
"Čím vám mohu být užitečný, pane barone?"
"Kolik máte odsouzených na smrt?"
"Sedm. Tři půjdou na popraviště zítra a zbytek brzy po nich. Jo a jeden bude příští týden vpleten do kola."
"Chci je vidět. Jdeme."
Velitel popadl obrovský svazek klíčů a vyřítil se z místnosti s větrem o závod. Sešli do druhého patra pod zemí. Torkenovi to nepříjemně připomínalo zkušenost z Okinarty.
U mříže podřimoval dozorce.
"Zaveď nás k cele smrti."
Páchnoucí cela plná výkalů hostila sedm mužů. Torkena napadlo, že by král někdy mohl nečekaně navštívit vězení...
"Vztyk, psi!" zařval dozorce a práskl karabáčem.
Muži neochotně poslechli a mezi zuby drtili nadávky. Torken se na ně dlouze zahleděl. Nakonec ukázal na čtyři. Zbývající tři mu připadali příliš staří nebo méně zdatní.
"Odveďte je do přízemí. Chci s nimi mluvit."
"Jsou nebezpeční," namítal velitel.
"Pošlete s nimi tedy tolik strážných, kolik uznáte za vhodné, ale pospěšte si."
Čtyři dozorci eskortovali hrdlořezy do přízemní cely.
"Představte mi je," požádal Torken.
Velitel ukázal na prvního - štíhlého, tmavého, s krátkou bradkou. Tmavé oči mu svítily jako uhlíky.
"Pak, odsouzen k smrti provazem, protože podřízl jednoho pozdního nočního chodce."
Ukázal na statného chlapa.
"Zeri, zlomil vaz třem mužům při hospodské rvačce."
Další byl střední postavy, ale pružný.
"Marik se vloupal do jednoho domu a zabil majitele."
Poslední byl plavovlasý obr s mohutnými svaly.
"Reko se vloupal do jednoho krámu, byl přistižen, při zatýkán zakroutil krkem dvěma biřicům. Tenhle nebude viset, bude vpleten do kola, aby si víc užil."
"Výtečně. Sejměte jim řetězy a nechte nás o samotě."
"To nejde! Vždyť jsem vám říkal, že jsou nebezpeční. Nemohu vás s nimi nechat samotného."
"To je moje věc. Vaši lidé ať čekají za dveřmi. Pohlídejte mi meč a dýku."
Velitel musel nakonec poslechnout.
Když Torken s vězni osaměl, mlčky se na ně zahleděl a řekl:
"Slyšeli jste velitele. Všichni až na Reka budete popraveni už zítra. Mám pro vás nabídku, zřejmě poslední možnost, jak se vyhnout popravě."
"A co to má bejt?" zeptal se snědý Pak.
"Potřebuji muže na tajný úkol v nepřátelském městě."
"A co za to?"
"Milost a dvacet dukátů na ruku. Bude to nebezpečné, ale stejně vás čeká smrt. Když jsem slyšel o vašich schopnostech, napadlo mě, že vy byste to dokázali, a proto jsem si vás vybral."

"Kolik nás bude?" zeptal se zrzavý Zeri.
"Jen vy a já."
"A jakou máme záruku?"
"Pouze mé slovo rytíře."
Dal jim tři minuty na rozmyšlenou.
"No tak, potřebuji, abyste se rozhodli rychle."
Vězňové na sebe pohlédli.
"Já jsem pro," řekl nakonec Pak. "Lepší umřít v boji než na šibenici."
K němu se přidali Zeri a Marik.
Pouze ten, který měl být vpleten do kola, procedil mezi zuby: "Já mu nevěřím. Než umřu, ještě si ho podám. Dvakrát mě do kola nevpletou."
Zaryčel a vrhl se na Torkena. Torken udělal krok stranou a vší silou ho uhodil do obličeje. Každý jiný by se skácel k zemi, ale obr ránu snad ani necítil a hned se hnal k novému útoku. Torken se ještě dvakrát vyhnul ráně a sám vždy zasáhl protivníka do obličeje. Reko silně krvácel. Nakonec se mu podařilo sevřít barona kolem pasu a ten ho zase stiskl těsně pod hrudníkem. Dlouho tak stáli v drtivém objetí. Lamželezo nakonec podlehl a klesl k zemi.
"Jak mi odpovíš, Reko?" zeptal se nezúčastněně Torken. Kolos se pomalu vyhrabal na kolena.
"Beru to, ale musíte jít s námi." Torken se usmál, podal mu ruku a pomohl mu na nohy.
"Ještě jedna maličkost," dodal břitkým hlasem. "Kdyby někoho z vás napadla bláhová myšlenka, že uteče, čekají ho nepříjemnosti. Nejenže ho šibenice nemine, ale kat ho bude vyslýchat, aby přiznal všechny zločiny, jež spáchal v Sapreně za posledních deset let. Provaz mu pak bude připadat jako úleva."
Potom se otočil a zabušil na dveře. Vstoupil dozorce a udiveně se podíval na Rekův zkrvavený obličej.
"Nějaký problém, pane barone?"
"Ne. Jen jsme si popovídali. Zavolej velitele."
Torok přiběhl ještě s plnými ústy.
"Přejete si?"
"Tyto muže dáte do oddělené cely, chci, aby se mohli umýt a dostali čistý oděv. Tmavé kalhoty a černou kazajku. Vyzvednu si je zítra."
"Vaše rozkazy splním jen těžko," vytáčel se velitel. "Nemáme prostředky na šacení vězňů. Zpravidla se o to starají jejich příbuzní..."
"Vy to určitě nějak vyřešíte." Torkenův hlas byl varovný. "Jinak budu králi vyprávět, co všechno jsem tady viděl. A o to vy jistě zájem nemáte, že?"
Tato představa se veliteli příliš nezamlouvala.
"Udělám, co bude v mých silách," zabručel.
"O tom jsem zcela přesvědčen. Takže zítra!"
Na ulici se Torken z plných plic nadechl, aby se zbavil vězeňského pachu. Zvolna se vracel úzkými uličkami do hradu. Vtom zahlédl onoho azerského měšťana, kterému zabavil létavce. Stál ve vchodu do jednoho domu a hovořil s jakýmsi vysokým mužem, kterému obličej stínil široký klobouk. Torken je chvíli pozoroval. Měšťan se zřejmě necítil ve své kůži a ustavičně potřásal hlavou. Choval se nadmíru podezřele. Potom se ti dva rozloučili a hubený zmizel v davu. Měšťan vyrazil opačným směrem. Torken ho dohonil na náměstí. Chytil ho za loket a přitáhl k sobě. Když ho tlusťoch poznal, roztřásl se jako osika.
"Co... co chcete?" zeptal se přiškrceným hlasem.
"Jen si s vámi dohodnout, jak vám nahradím toho létavce," odvětil Torken s andělským úsměvem.
Měšťan se uklidnil a vydechl si.
"To není třeba, pane, považujte jej za dar, jako projev vděčnosti za záchranu našeho města."
Torkena taková velkorysost překvapila.
"To je vskutku ušlechtilé gesto," chválil kupce. "Zajdeme si na skleničku."
"Děkuji mockrát, ale nemám čas," vymlouval se kupec.
"Přece byste mě neurazil!"

Posadili se k rohovému stolu a Torken objednal džbán vína. Když je číšnice obsloužila, zvedl pohár.
"Ať se vám obchody daří. Zřejmě jde o nějaký důležitý obchod, když jste přijel tak rychle do Sapreny. Jak jste se sem vlastně dostal?"
"Opatřil jsem si koně."
"Viděl jsem vás, jak mluvíte s nějakým zákazníkem, ale nechtěl jsem vás rušit. Zřejmě někdo z Atlanky, že?"
Kupec zbledl. "Ne, kdepak. To je zdejší zákazník."
"Zvláštní," řekl velice klidně Torken. "Nějaký čas jsem žil v Okinartě a mám pocit, že jsem ho tam viděl."
"To je nesmysl. Omlouvám se, už musím jít."
Zvedal se, ale Torken ho strhl na židli.
"A dost! Nabízím ti obchod. Buď mi řekneš všechno o svých stycích s tím špehem a já se o tebe přestanu zajímat, nebo budeš mlčet dál a poputuješ do basy. Tam se bude ptát kat. Takže co?"
Kupec se začal potit.
"Když vám řeknu pravdu, skutečně mě necháte jít?"
"Pokud nic nezamlčíš. Jestli zjistím, že lžeš, s chutí tě předhodím katovi. Zjistíš, že je ve svém oboru umělec."
"Přísahám, že vám řeknu všecko. Ten člověk se jmenuje Lako. Potkal jsem se s ním v Okinartě, zprostředkoval mi nějaké obchody. Přednedávnem se mě ptal, kolik lidí je posádkou v Azeře. Neviděl jsem nic zlého na tom, když mu řeknu něco, co ví každý." Otřel si čelo. "Dneska mě vyhledal znovu. Měl vztek, protože moje informace nebyly přesné, a vyhrožoval mi, že mě zabije, když mu neodpovím."
"A co chtěl vědět?"
"Jenom co se povídá ve městě po vítězství a jestli se nepřipravuje nějaké tažení."
"A cos mu řekl?"
"Nic než pravdu, pane. Lid se raduje a myslí jen na mír."
"To je všecko?"
"Přísahám, pane. Můžu... můžu už jít?"
"Jasně. Ale ať tě tady několik dní nevidím."
Muž se zvedl, ale pořád měl strach, že je to nějaká léčka. Vydechl si teprve před hospodou. Nasedl na koně a hnal se do Azery. Přísahal si, že ženě nic neřekne.
***
Když se Torken vrátil na hrad, hned informoval hraběte z Almerenu.
"Proč jste je nechal jít?" vybuchl hrabě. "Dám je okamžitě vyhledat a zatknout."
"Jen to ne! On toho špeha informoval znovu špatně a tím nám vlastně posloužil. Jen ať se ten Lako klidně vrátí domů. Generál se nebude znepokojovat a dál bude verbovat na venkově. Kdybychom zvěda zatkli, hned by jim bylo jasné, že něco chystáme."
Hrabě se zamyslel. "Asi máte pravdu. Vy jste mi kus politika! Řeknu to králi, ale myslím, že bude souhlasit."
"Což mu nebrání v tom, aby si toho kupce vzal po válce na paškál."
"Vždyť jste mu dal slovo!"
"Jenom za sebe."
"Dost! Naskakuje mi z vás husí kůže."
13
Torken stál na zadním můstku vedle kormidelníka. Houpání mu nedělalo dobře. Pluli ze Sapreny už druhý den a měl pocit, že ta plavba nikdy neskončí.
Kormidelník ukázal na malý světlý bod na obzoru. Blížil se cíl plavby. Na můstek se dostavil i Alexis z Almerenu s kapitánem.
"Za hodinu," řekl kapitán, "spustíme šalupu. Ale pozor, aby nedošlo k nějakému nedorozumění. Moji muži vás dopraví na břeh a hned odrazí."
"Samozřejmě, kapitáne. Víc nepožaduji."
"Takže se připravte."
Torken došel s hrabětem ke člunu na levoboku, kde se už tužili lodníci.

"Poslal jsem pro vaše lidi," oznámil mu loďmistr.
"Nelíbí se mi, že budete s tou verbeží sám," řekl Alexis z Almerenu. "Klidně se mezi sebou dohodnou, a sotva budete na břehu, podříznou vás."
"Mám tuhou kůži," zasmál se Torken. "A pak - nejsem člověk, který se dá jen tak snadno zavraždit."
Jeho komplicové se už blížili, přiváděl je mladý důstojník, v němž Torken ke svému překvapení poznal Daxiu.
"Proč jsi nezůstal v Azeře?"
"Už mě začínaly nudit půvaby té hospodyně. Navíc se vrátil kaprál Kalak a nechtěl jsem působit rodinné rozepře. A král se mi odměnil, povýšil mě na důstojníka. Musel jsem se vrátit do hlavního města. Rád bych šel do toho s vámi."
"Děkuji, ale to nepřipadá v úvahu."
K Torkenovi přistoupili trestanci v černém. Všech pět si vlezlo do šalupy a námořníci je spustili na moře. Potom se chopili vesel.
Za půl hodiny tiše připluli k bárce uvázané u mola. Pětice si přestoupila a šalupa se hned začala vzdalovat.
Torken zvedl hlavu a dal svým mužům znamení, aby se skrčili, protože zaslechl kroky.
"Hlídka. Tu musíme zneškodnit nejdřív."
"To je má oblíbená zábava," poznamenal plavovlasý obr.
Kroky se blížily.
"Jsou čtyři a vede je kaprál," oznámil Torken, který opatrně vyhlédl. "Už se vzdalují. Jdeme na ně. Zamlouvám si toho kaprála."
Muži se tiše vyhoupli na molo a okamžitě zaútočili. Tři strážní se skáceli s dýkou v zádech nebo v ledvinách. Čtvrtému Reko trhl hlavou a zlomil mu vaz.
Torken ucpal kaprálovi ústa a nasadil mu dýku na ohryzek.
"Jestli cekneš, podříznu tě jako sele," šeptl. "Lehni si."
Kaprál klesl k zemi. Když poznal, kdo ho zajal, zachvěl se hrůzou. To je přece ten zločinec, kterého zatkl na Harkovo udání! Potom záhadně utekl z vězení a udavače našli zapíchnutého v přístavu.
"Kolik je hlídek?" zeptal se Torken.
"Dvě. Morsik stráž posílil. S druhou jsme se měli setkat na jižní straně přístavu."
U mola to šplouchlo, cosi spadlo tiše do vody. Kaprál pochopil.
"Jsou ještě nějaké hlídky?"
"Jedna je ve věžičce tady toho domu a další u majáku."
"Všechno?"
"Přísahám."
Torken trochu váhal, nelíbilo se mu zabít někoho, kdo se nemůže bránit. Jeho dilema vyřešil Pak. Prudce vrazil kaprálovi dýku do srdce a pravil:
"To bylo jediné řešení. Tahat ho s sebou nemůžem. Určitě by vyvolal poplach."
"Já vím," vzdychl si Torken.
Muži se ztratili ve tmě.
Za čtvrt hodiny zopakovali totéž a s týmž úspěchem. Zrovna když se Reko chystal hodit posledního do vody, z hospody vyšel jakýsi muž. Dovrávoral k nim a řekl:
"Co to děláte? Já vás..."
Nedořekl, protože Reko mu uštědřil mocný úder pěstí a muž následoval ostatní do temné vody.
"Zřejmě nevěděl, že požívání alkoholu a nemístná zvědavost škodí zdraví," poznamenal Reko.
"Ještě nám zbývají dvě stráže," řekl Torken. V té chvíli zrzek, který se stále držel trochu stranou, prohlásil: "Já končím. Radši beru roha. Mám tady kámoše, ti mě schovají."
Torken sahal po noži.
"Ani hnout!" varoval ho zrzek. "Jinak začnu tak řvát, že vzbudím celý město."
"Dal jsi slovo, Zeri," zabručel Pak.
"Jen klid, mám ještě dost slov," uchechtl se zrzavý Zeri. Otočil se a odcházel. Neudělal ani tři kroky a Pak se prudce rozmáchl. Dýka zajela dezertérovi mezi lopatky, ten škytl a padl na zem. Chtěl řvát, ale

jen zachrčel a z úst se mu vyvalila krev. Reko došel k mrtvému tělu, vytrhl dýku, podal ji Pakovi a potom shodil tělo do moře.
"Při tomhle tempu se ryby přecpou. Co dál?"
"Toho u majáku vyřídím klidně sám," nabídl se Pak. "To místo je příliš přehledný a všech čtyř by si snadno všimli."
Torken souhlasil.
"A já s Rekem si vezmeme na starost věž," prohlásil Marik.
"Dveře budou určitě zavřené."
"Domů, do kterých jsem se nedostal, je zatraceně málo," prohlásil Marik.
"Dobrá," souhlasil Torken. "Já to zatím obejdu, abych zjistil, jestli mi můj milý informátor něco nezamlčel. Sejdeme se tady za půl hodiny. Hodně štěstí a opatrujte se."
Torken si stoupl do jednoho domu, počkal několik minut, ale nic podezřelého nezpozoroval. Potom se vydal po hlavní ulici. Spatřil slabé světlo. Na rohu visela lucerna a pod ní stáli dva biřici s píkami. Slyšel, jak spolu hovoří:
"Takže zase půjdeme."
"Já jenom nechápu, proč tady musíme chodit, když v přístavu jsou už dvě hlídky."
"O rozkazech se nediskutuje. Brzo už bude den a máme po službě."
Torken zaskřípal zuby. Tak tohle mu ten kaprál neřekl.
Stráže scházely k přístavu. Torken se vmáčkl do jednoho výklenku a ani nedýchal.
Nechal je přejít, potom vyskočil a vrazil jednomu dýku do šíje. Než si druhý uvědomil, co se děje, měl prořízнuté hrdlo.
Torkenovi se udělalo zle. Kdeže jsou čestné boje za denního světla? Popadl obě těla a vlekl je k přístavu. Reko mu přišel naproti a hodil je do vody.
"Jde mi to stále líp od ruky," poznamenal.
Torken se podíval na oblohu. Lehce se jasnilo.
"Brzy připlují první lodě. Rozptylte se a dejte vědět, kdyby se náhodou něco hnulo. Hlavně se nesnažte bojovat s přesilou."
"Budeme náramně opatrní," ujistil ho Pak. "Rádi bychom to přežili, když už jste nám dal naději."
Vzdálili se tiše jako kočky. Torken už hořel netrpělivostí. Neustále se obával nějakého nemilého překvapení.
Konečně spatřil temný obrys lodi. Tiše přirazila k molu. První vystoupil hrabě z Almerenu a za ním hned Daxia s plnou náručí zbroje.
"Myslím, že ty první otrapy máme z krku," hlásil jim Torken. "Ať se muži rychle a hlavně tiše vylodí."
Daxia mu pomohl do zbroje. Mezitím přirazily další dvě lodě a na molu se rojili vojáci, kteří hned zaujímali postavení. Lodě odplouvaly a uvolňovaly místo dalším.
"Počkáme na Vlassaka a většinu mužů," řekl spokojeně hrabě. "Vojsko pak obsadí město a oblehne hrad."
Jeho nápad Torkena příliš nenadchl.
"Já bych na to šel jinak," navrhl. "Jakmile se rozední, hlídky na hradbách zpozorují lodě a vyhlásí poplach. Buď se zabarikádují v hradu, anebo vyšlou vojáky do přístavu. V tom případě musí spustit most a zvednout mříž."
"To je velice pravděpodobné."
"Kdybyste mi dal k dispozici polovičku vyloděných, dovedl bych je ještě za tmy k hradu, kde se ukryjí. Až se zvedne mříž, zaútočí. Ale přijďte nám brzy na pomoc, nevím, jak dlouho udržíme mříž nahoře."
Alexis z Almerenu neváhal. Požádal Daxiu, aby okamžitě svolal velitele. Za deset minut přidělil Torkenovi většinu vyloděných a ti hned zamířili k hradu. Daxia šel samozřejmě s nimi. Vojáci postupovali rychle a tiše. Jejich kroky však přesto vzbudily nějakého měšťana, který pootevřel okno. Když zaznamenal blýskot zbraní, rychle zavřel, aby na svůj dům nepřivolal neštěstí.
O sto metrů dál spatřil Torken na zemi jakési tělo. Sklonil se a poznal v něm Marika. Držel se za levý bok, ze kterého se mu valila krev.
Torken mu položil ruku na čelo pokryté ledovým potem. Marik ho za ruku chytil a šeptal: "Vyběhly na

mě dvě stráže. Spatřil jsem je příliš pozdě. Ale poplach nevyvolaly. Najdete je o kousek dál." Nadechl se a pokračoval: "Chci vám říct, že vážně radši umřu tady než na šibenici. Díky, že jste mi dal tuto možnost." Zachvěl se a vydechl naposledy.
Torkenovi se sevřelo hrdlo. Rychle se narovnal.
"Jdeme," řekl. "Pozor, ať nezakopnete o mrtvoly."
Když se dostali k hradu, už se jasnilo. Prostranství před hradem bylo příliš přehledné, než aby se na něm mohli skrýt. Zavedl proto své muže do nejbližší uličky. Pobavilo ho, když si uvědomil, že tudy se jde k hraběnce. Zdalipak si koupila nového sličného otroka?
Svítalo a už viděli hlídky na ochozu. Vtom jeden zamával a další rovněž. Zazněla trubka. Vlassakova flotila zřejmě vplouvala do přístavu. Torken napjatě naslouchal zvukům z hradu. S úlevou zaslechl skřípot řetězu. Spouštějí padací most. Z brány vyběhla četa vojáků a hnala se k přístavu. Jakmile přeběhl poslední, dal Torken rozkaz k útoku.
Na most vběhl jako první. Do cesty se mu postavili dva zbrojnoši, dvakrát se rozmáchl sekerou a pokračoval v běhu. Musel se především dostat k ovládání mříže a padacího mostu. Narazil ještě na tři a rovněž je skolil. Jeho muži ho následovali. Vydechl si, teprve když obsadili rumpál.
"Váš bojový styl sice není příliš elegantní," poznamenal Pak, "zato velice účinný."
Na nádvoří vládl zmatek, ale posádka se nakonec přece jen nějak sešikovala.
Torken zaujal se svými muži půlkruh kolem místa, které chtěl hájit. Když hradní zaútočili, řádil jako pominutý, oháněl se, bil kolem sebe.
Cosi jej zlehka udeřilo do zad. Otočil se. Jeden z obránců hradu se sesul k zemi a Pak nevzrušeně poznamenal: "Šel na vás odzadu, a tak jsem si řekl, že bych mu to měl rozmluvit."
Jejich postavení nebylo zrovna záviděníhodné. Hodně mužů už padlo a řada jich musela ustoupit. Torken spatřil Reka, jak zvedá nad hlavu jednoho obránce a hází jej na nepřítele, a Daxiu, který kosil vše kolem sebe. Nepřítel měl již těžké ztráty, bohužel však dostával stále nové a nové posily. Jak dlouho ještě vydrží?
***
K molu přirazily tři lodě najednou. Když se muži vyloďovali, zazněla trubka. To znamenalo, že hrad vyhlásil poplach. Vlassak honem vyběhl na břeh k hraběti Alexisovi.
"Jak to vypadá?"
"Máme přístav a nepřítel se tady ještě neukázal, ale asi to už dlouho nepotrvá. Nicméně se zatím můžete bez nebezpečí vylodit."
Jednotky se v rekordním čase shromáždily na břehu, lodě odrazily a uvolnily místo dalším.
"Zřejmě to tady nikdo moc nehlídal," usmál se Vlassak.
"Myslím, že za to vděčíme především baronu z Azery, který zneškodnil stráže."
V té chvíli se od hlavní ulice ozval křik. To nepřítel narazil na královské vojsko. Maršál Vlassak se vyšplhal na bedny na břehu, aby měl lepší přehled.
"Moc jich není. Vaši si s nimi snadno poradí," řekl hraběti.
"Kdybyste mi však pomohl s jednou jednotkou, vyřídili bychom je rychleji a mohli bychom zaútočit rovnou na hrad. Torken už čeká. Hodlal proniknout na nádvoří," namítl hrabě.
"Vidím, že je to netrpělivý mladík a že rád porušuje klasická pravidla boje," poznamenal maršál. "Ale zřejmě mu to vyšlo a ušetřil nám tak dlouhé obléhání. Dám vám dvě roty. A kdyby byla mříž spuštěna, počkejte na nás."
***
Torken se držel už jen silou vůle. Prudký úder jej připravil o štít. Následovala rána do přilby. V hlavě se mu zamlžilo a cítil, že klesá k zemi. Hned se na něj vrhlo jakési tělo a drtilo jej. Na okamžik ho napadlo, jestli to není náhodou konec.
Pak se mu však postupně navracelo vědomí. Patrně nebyl mrtvý, protože slyšel řinčení zbraní a sténání raněných. Shodil tělo ze sebe a snažil se vstát. Uvědomil si, že mu kdosi pomáhá na nohy. Vtom spatřil Pakův udivený obličej.
"Už jsme si mysleli, že máte lebku vedví."
Před Torkenem stál Reko. Ujal se sekery a podle hromady mrtvol se s ní oháněl nadmíru zručně. Když

Torken nastoupil po jeho boku, tvář se mu rozjasnila a chtěl sekeru vrátit majiteli.
"To je dobrý," řekl Torken. "Zatím si ji nech." A tasil meč.
Situace se neustále zhoršovala, bylo jen otázkou minut, kdy je hradní vytlačí. Torken už přišel o půlku lidí. Hořce si pomyslel, že jediné, co dokáže, je vést lidi na smrt. To ho tak dopálilo, že prudkým výpadem propíchl jednoho neopatrného útočníka.
O něco později mu připadalo, že nápor poněkud slábne.
A nebylo divu! Přes most se s řevem hnali muži v barvě rudé a modré. Královští!
Obránci hradu se rozptýlili po nádvoří v beznadějném, bezcílném útěku. Vyčerpaný Torken se opřel o zeď. Chvíli mu trvalo, než ta poskakující věc v jeho hrudi se přizpůsobila normálnímu rytmu. Dlažba nádvoří byla poseta mrtvými těly přátel i nepřátel, spojených ve smrti. Náhle spatřil Daxiu. Seděl na zemi, opřený o zeď a s nataženýma nohama. Obličej měl bledý a ze dvou otvorů v krunýři mu vytékala krev.
Torken k němu poklekl.
"Pane," usmál se raněný, "jsem tak rád, že žijete..."
Torken mu chtěl pomoci na nohy, ale Daxia jen zavrtěl hlavou.
"Nesahejte na mě, utržil jsem mnoho ran a mám pocit, jako by mi ďábel jezdil po těle rozpáleným železem."
"Přeneseme vás do hradu a seženu ranhojiče."
"Chtěl jsem vám říct, pane, jak jsem hrdý na to, že jsem mohl sloužit pod vámi a bojovat po vašem boku. Měl jsem krátký, ale aspoň slavný život."
Uchopil Torkena za zápěstí a vzápětí se mu hlava svezla na stranu. Přistoupil k nim Reko.
"Pojďte, veliteli, tady se už nedá nic dělat."
Doběhl k nim hrabě z Almerenu a zděsil se. "Jste raněný?"
"Ne, pouze strašně unavený, na duši i na těle. Měl byste mě dát vystřídat, pane hrabě, přináším jen neštěstí. Podívejte se na Daxiu a na ty, co šli se mnou. Samí mrtví..."
Alexis jen potřásl hlavou a ukázal na nádvoří, kde královští sháněli dohromady zajatce.
"Vedl jste těžký boj. V každém boji jsou mrtví. Pohleďte na naše muže. Umíte si představit, kolik by jich padlo, kdybychom museli pevnost dobývat? Myslete i na ty, které jste svým činem zachránil."
14
Morsika vzbudily prudké rány do dveří. Posadil se a hrubě odstrčil dívku, jež mu spala po boku.
"Pane, pane," chrlil na něj rozrušený poručík, "z hradeb hlásí, že do přístavu vnikly válečné lodě."
"To je směšné! Proč nám nedali vědět, ještě než přirazily?"
"To nevím. Nevíme, co je s nimi."
"Okamžitě pošlete do přístavu jednu četu. Ať na vetřelce bez meškání zaútočí. Vždyť jsme sotva před třemi dny dostali zprávu, že v Sapreně je naprostý klid. Vrátil se i posel a přinesl příznivou zprávu od krále... To je k nevíře!"
Nicméně pospíšil s poručíkem na vrchol hlavní věže.
"Já to nechápu," stěžoval si poručík. "Jen se podívejte, oni pronikli až na nádvoří a nedovolí nám zvednout most."
"Tolik jich zas není. Pošlete na ně všechny muže a zničte je."
Poručík sbíhal po schodech, div si nesrazil vaz. Morsik se zaťatými pěstmi sledoval boj. Už se v něm rodila naděje, že se vetřelce přece jen podaří porazit, ale vtom na nádvoří vpadli královští. Neváhal a rozběhl se do princeznina křídla.
Za dvě minuty za ukrutného pištění dívek a žen vpadl do princezniných komnat. Natiraza se zrovna chystala snídat. Vstala a z očí jí šlehaly blesky.
"Co má tenhle vpád znamenat, generále?"
"Nepřítel vpadl do hradu, musíme utéct."
"To nikdy! Jsem princezna Atlanky a zůstanu tady, byť by mě to mělo stát život!"
"To v žádném případě. Potřebuji vás, abych se jim mohl pomstít."
"To stěží," pravila Natiraza nenávistně. "Všecko jste zpackal. Už nejste generálem a vypadněte z mého hradu!"
"Přesto půjdete se mnou."

Upřeně se na ni zahleděl. Princezna ztuhla.
"Jdu, generále," hlesla.
Rychle sešli na vnitřní nádvoří, které nebylo ještě obsazeno.
Sluhové už připravili Morsikovy soukromé létavce. Generál a princezna nasedli a odletěli.
***
Druhý den po obsazení hradu svolal král Oleska do jedné místnosti v hlavní věži užší radu, pouze maršála Vlassaka, hraběte z Almerenu a Torkena.
Služebnictvo se div nepřetrhlo ochotou, jen aby posloužilo novým pánům. Král se na hosty usmál a ukázal na číše s vínem.
"Myslím, že si už můžeme připít na vítězství, které bylo mnohem rychlejší, než jsem doufal. Zásluhu na tom máte vy, pánové."
Všiml si, že se Torken tváří nějak smutně.
"Co vás trápí, barone?"
"Jen to, že jsem ztratil polovičku lidí."
"Darebáků, kteří nám ušetřili provaz," odtušil maršál.
Torken málem převrhl číši.
"Dal jsem jim slovo, že dostanou svobodu a dvacet dukátů!"
Král chlácholivě zvedl ruku. "Vaše slovo budeme respektovat. Toť vše?"
"Nikoli, Veličenstvo. A z těch, které mi svěřil pan hrabě, padla více než polovina."
"Uvědomte si však, že jste odstranil předsunuté hlídky," namítl Alexis z Almerenu, "a tím jste umožnil vylodění. A díky vašemu šlechetnému útoku na bránu jsme zase mohli během několika hodin dobýt celý hrad. Naše ztráty jsou sice bolestné, ale relativně malé. A na tom máte zásluhu především vy!"
"Jsem téhož názoru," souhlasil král.
"Nyní však hleďme do budoucnosti. Zmocnili jsme se celého města?"
"Celého," řekl Vlassak. "Obsadili jsme všechny strategické body. Zbytek stráží se vzdal. Podle vašeho příkazu jsem dal po celém městě vyhlásit, že žádné drancování nebude. Nato se město vzdalo. Zatím je klid a nepočítám se sebemenším odporem."
"To je báječná novina," prohlásil král spokojeně. "A kde máme princeznu a Morsika?"
"Celý den jsem vyslýchal důstojníky a služebnictvo," odpověděl hrabě z Almerenu a pokrčil rameny, "zřejmě uletěli."
"Dlouho se schovávat nebudou," prohlásil Vlassak. "Prohledáme těch pár statků a samot. Jiné město tady nemají, jen Okinartu. Najdeme je a přivedeme."
"To si nejsem tak jist," potřásl hlavou hrabě Alexis. "Dozvěděl jsem se, že Morsik si často vyrážel někam na létavci a nikdo neví kam. Prý odlétal vždy na sever, k lesu."
"Jak dlouho býval pryč?" zeptal se Torken.
"Nanejvýš šest hodin. Proč?"
"To znamená, že pokud má nějaké tajné útočiště, nemůže být odtud dál než tři hodiny letu."
"To je příliš velká plocha," povzdychl si král. "Mám pro vás jiný úkol, barone, a jistě se vám bude líbit."
***
Kalatokova hospodyně Ganta uvedla hraběnku z Kerverenu do téhož pokoje jako posledně.
"Chvíli strpení, pan vévoda přijde hned. Udělejte si pohodlí a radši se rovnou svlékněte. Stejně vás to nemine," řekla chlípně.
Sanka svěsila ramena. Zvolna obešla pokoj a pohlédla na důtky na stěně. Bude ji opět bičovat?
V té chvíli vstoupil vévoda a za ním naprosto nahý plavovlasý mladík s tváří andílka, modrýma očima a úzkými rty.
"Jak to, že jste se ještě nesvlékla? Honem, honem!" Vévoda se ušklíbl. "Hukora si nevšímejte. Koupil jsem ho minulý týden a je náramně krotký. V jeho případě funguje hůlka skvěle."
"Proč jste si mě dal zavolat, když městem prochází tolik nepřátelských hlídek?"
"Protože se chci trošku rozptýlit. Měl jsem štěstí, že jsem nebyl zrovna na hradě. Pár dní se nebudu ukazovat a pak navštívím krále Olesku. Nabídnu mu své služby jako zdejší nejvyšší úředník. Odpřisáhnu mu věrnost a věřím, že mě udělá správcem Okinarty."

"Jste hnusný. Ale teď už mě nemáte čím vydírat."
"Nač to silné slovo? Řekněme, že jeden sloužíme druhému. Navíc jste špatně vyhodnotila situaci. Ono je jedno, kdo tady vládne, ale pokus o vraždu zůstane vždy pokusem o vraždu. A zřejmě jste zapomněla, že dědictví po hraběti není pořád ještě vyřízeno. Vaše příbuzná se už těší na dědictví, protože váš nebožtík odešel do návi a nezanechal závěť ve váš prospěch. Měla byste se mírnit." Suše pokračoval: "Ale už dost řečí. Svléknout!"
Sanka uposlechla.
"Vezměte důtky a zbijte ho. Jsem unaven. On pak zbije vás."
Dal otrokovi znamení, ten se opřel rukama o stěnu a předklonil se. Hraběnka uchopila důtky a nesměle ho udeřila do zad.
"Víc," zavrčel vévoda z Kalatoku. "Bijte ho do zadku."
Sanka tloukla, dokud ji vévoda nezastavil. Tvářil se nadmíru potěšené.
"A teď vy, paní hraběnko, zaujměte Hukorovo místo."
Sanka poslušně přistoupila ke stěně.
"A ty, Hukore, ji nešetři, pěkně jí to vrať."
Po první ráně zasténala. Když ji šlehl podruhé, vykřikla, ale tu nastal jakýsi hluk, dveře se rozletěly a do místnosti vpadl rytíř v krunýři a přilbě. Za ním dva královští zbrojnoši a dva muži v černém.
Vévoda z Kalatoku prudce vstal a vytahoval si kalhoty.
"Co tady děláte?" obořil se na vetřelce. "Ven!"
"Jménem krále vás zatýkám," odpověděl rytíř. "Pojďte s námi dobrovolně, jinak použijeme násilí."
Vévoda zbledl a zachvěl se.
"Proč? Nikdy jsem proti králi nezvedl zbraň..."
"Na to jste přece příliš velký zbabělec," odvětil rytíř.
"Chtěl jsem králi vzdát čest a ujistit ho o své oddanosti."
"To ho jistě bude zajímat, ale nejdřív půjdete před soud pro dva pokusy o otrávení hraběte z Almerenu."
"Ale to je jen pomluva!" bránil se zoufale vévoda. "Hrabě zmizel někde nad lesem. A já mu říkal, aby nikam nelátal, protože je slabý a má horečku, poslal jsem mu dokonce svého nejlepšího lékaře a..."
Rytíř se zachechtal. "Nějak vám slábne paměť, Kalatoku. Máte smůlu, hrabě je živ a zdráv. Přísahal, že jestli vás potká, dá vám napít létavčích chcanek a pak vám zakroutí krkem. Myslím, že ve vězení budete spíš v bezpečí."
Vévodovi poklesla ramena.
"Chopte se ho a odveďte jej do žaláře," nařídil rytíř zbrojnošům. "Už to tam zná, byl tam pár hodin připoután k mrtvole."
Vévoda se znovu zachvěl, domníval se, že o tom ví jen pár lidí.
"Ať ho hlídají velice dobře. Jestli jim uteče, dá je král pověsit."
Zbrojnoši vévodu odvedli. Když míjeli Hukora, otrok na něj nenávistně pohlédl a plivl mu do obličeje.
Rytíř se otočil k Sance, která se snažila zakrýt svou nádhernou nahotu. Chvíli se kochal skvostným tělem, jež mu dopřávalo tolik rozkoše.
"Promiňte, paní hraběnko, že jsem vás vyrušil z kratochvílí," poznamenal ironicky. "Oblékněte se a vraťte se domů. Tam čekejte na královo rozhodnutí." Po těch slovech odešel a s ním i muži v černém. Na prahu domu se zastavil a pohlédl do temné ulice. "Mluvil jsem s králem," řekl oněm dvěma mužům. "Dává vám milost. Zítra dostanete peníze. Budete-li chtít, můžete odplout rovnou do Sapreny."
Lotři na sebe pohlédli.
"Pane," řekl Reko a přešlápl z nohy na nohu. "Chtěli jsme vám říct...," navázal Pak. "No, kdybyste nám dal lože a stravu, rádi bychom zůstali ve vašich službách. Aspoň tak dlouho, dokud si zcela nezvyknem na počestný život."
Torken se chmurně uchechtl. "Nevím, jestli jednáte rozumně. Jistě jste si všimli, že moc štěstí nepřináším. Se mnou si vyděláte víc ran než dukátů."
"Ale přesto, pane. Vděčíme vám za život."
"Tak dobře. A víte, co uděláme? Musíme to nějak oslavit. Znám v přístavu jednu hospodu..."
***

Když vstoupil rytíř ve zbroji, poloprázdná krčma ztichla. Torken ukázal na stůl kousek stranou a sám zamířil k výčepu, za kterým se tyčila statná krčmářka. Zmateně na něj pohlédla.
"Přejete si, pane?"
"Velký džbán toho nejlepšího vína."
Rychle poslechla. Torken si odložil přilbu. Potom hrábl do váčku a vysázel na pult dvě hromádky.
Když ho krčmářka poznala, jen sebou trhla.
"Ty... Promiňte, chtěla jsem říct vy..."
Objevila se Dina a usmívala se.
"Přišel jsem vyrovnat jeden dluh," řekl Torken a přisunul jednu hromádku ke krčmářce.
"Ale vždyť mi nejste nic dlužen," divila se.
"Dala jste mi najíst, když jsem to nejvíc potřeboval. Zachránilo mi to život a určilo další můj osud. Na to se nezapomíná."
Zbytek mincí přisunul k Dině.
"A ty můžeš začít nový život, otevřít si třeba nějaký krámek."
Ženština nejdřív zbledla a potom zrudla.
"Pane... Pocházím z venkova a znám vonné bylinky, které bych mohla prodávat, ale nevím, jestli mě měšťané přijmou..."
"Budeš pod královskou ochranou."
"Hned zítra začnu nový život, ale dneska musím vyrovnat jeden dluh." Zaváhala a pokračovala: "Před nějakým časem mi jeden zákazník zaplatil a já mu za to nic nedala. Ráda bych to napravila."
Když viděla, že se Torken nadechuje k protestu, jemně ho uchopila za ruku.
"Prosím, pane, neodhánějte mě. Poprvé v životě mám opravdu chuť se s někým milovat."
Mladík dlouho neváhal a zasmál se. "Takovou nabídku nemůžu ovšem odmítnout." Obrátil se ke krčmářce, která vše sledovala s chápavým úsměvem: "Mým přátelům zatím noste na stůl, co hrdlo ráčí," požádal ji.
Komůrku osvětlovala jediná svíčka a byla v ní pouze postel a stolička. Dina pomohla Torkenovi z krunýře a potom ho vysvlékla. Odhodila šaty a přitulila se k němu.
"Ne, ještě se nehýbej, nech mě vychutnat tu slastnou chvíli."
Po chvíli ji popadl a odnesl k posteli. Pomalu a něžně přijal to, co se mu nabízelo.
***
Nazítří dopoledne Torken procházel s oběma svými společníky městem. Bývalí zločinci nevypadali nejlíp. Torken byl večer pryč až příliš dlouho, takže pili a pili, a když se konečně vrátil, měl co dělat, aby je dotáhl domů.
Došli na náměstí a Torken s dojetím hleděl na místo, kde ho prodali hraběnce. Co by s ním bylo, kdyby si ho místo ní koupil ten tesař. Stupínek byl stále na místě, na něm čtyři mladí lidé a tlustý obchodník Klut, který pokřikoval na kolemjdoucí.
"Vzhledem k mimořádným okolnostem nabízím dva otroky za cenu jednoho, tedy za pouhých dvacet dukátů. Neváhejte, kupujte teď, protože nevím, kdy vám zas budu moct nabídnout zboží takové kvality!"
"To je hnus," zavrčel Pak.
"Moje řeč," souhlasil Torken. "Podáme si ho?"
Vystoupili na stupínek. Když obchodník spatřil rytíře, přímo překypoval ochotou.
"Hleďte, pane, ty krásné kusy! Najdete v nich vynikající sluhy, pilné, poslušné, protože díky této hůlce..."
Nedořekl, protože Pak mu přitiskl hrot dýky na břicho.
Torken se obrátil k mladým lidem.
"Král Oleska dnes vydal nařízení, kterým ruší otroctví. Jste svobodní, můžete jít."
Nešťastníci váhali, nemohli uvěřit takovému štěstí. Klutovi pochopové se pokoušeli vzepřít, ale narazili na Reka. Decentní šťouchnutí loktem do žaludku a ten první měl hned pocit, že ho snad kopl kůň. Druhý pro změnu pocítil drtivý stisk.
"Jděte si hrát jinam," doporučil jim Reko a srazil je na náměstí.
Kolemjdoucí se rozchechtali a pochopové vzali do zaječích. Obchodník je platil za týrání otroků, nikoli za to, aby bojovali s touhle horou svalů.

"Jste svobodní," opakoval Torken mladým lidem. Tentokrát už uposlechli a rychle zmizeli.
"Já za ně ale zaplatil, ničíte mě."
"Hele, Klute, nebreč mi tady, jinak budeš mít důvod. Jistě se nechceš vzpírat královské vůli, což?"
"To ne, jistěže ne," přisvědčoval obchodník s otroky. Velice ho znepokojovalo, že rytíř zná jeho jméno.
"Dobrá, takže mi dej všechny ovládací hůlky." Klutovi se moc nechtělo. Pak ho pošimral dýkou a procedil mezi zuby: "Radši poslechni, nebo ti udělám do pupku knoflíkovou dírku."
Byl to tak přesvědčivý argument, že Klut kapituloval a z pytle pod stolem vytáhl čtyři úplně nové hůlky. Torken mu je hned sebral.
"Mám chuť vrazit ti jeden krystal poroby do kůže, abys to taky okusil."
Obchodník nyní připomínal něco mezi roztékající se svíčkou a roztřeseným rosolem. "Já vás prosím, pane..."
"Mlč! Kde to svinstvo bereš?"
"Koupil jsem je od sluhy generála Morsika. Prodával je kus za dukát. Vysvětlil mi, jak se vsazují, ale víc o tom nevím. Každá hůlka odpovídá jednomu krystalu a jiný neovládá."
"Předpokládám, že si pamatuješ své zákazníky za poslední tři roky."
"Některé snad... To víte, vídám tolik lidí..."
Torken se obrátil k přátelům. "Uděláte pro mě něco?"
"Ovšemže, pane," odpověděl Pak.
"Vezměte toho chlapa a obejděte s ním všechny jeho zákazníky. Jménem krále hůlky zabavíte a okamžitě mi je přinesete."
Klut začal něco namítat, že to nebude jen tak, že neví a podobně, ale Torken ho zarazil.
"Kdyby nejevil dobrou vůli nebo měl výpadky paměti, můžete mu uříznout třeba uši." Pak vzal Kluta za lalůček a lehce zatáhl. "Jsou velké, pěkné, to bude radost je řezat."
"A kdyby to nestačilo, Reko mu smí zakroutit krkem."
"Velice rád, pane," usmál se obr, "ale nejdřív bych mu rád zpřerážel pár kostí. To bystří paměť." Položil Klutovi pracku na rameno a bývalý obchodník s otroky hned poklesl v kolenou. "Ruče do díla, brachu!" povzbudil ho.

15

Torken se uvelebil v křesle v Alexisově pokoji a vyprávěl příteli, co dělal celé dopoledne.
"Dobře jste udělal," souhlasil s ním hrabě. Chvíli si prohlížel ovládací hůlky.
"Nedokážu si představit, že působí takovou bolest."
"Já to zkusil na vlastní kůži," usmál se Torken.
"Nechápu, jak to funguje."
"Neví to ani ten obchodník. A ten sluha patrně uletěl s Morsikem."
"To je škoda."
"Myslím, že bychom je měli zničit," řekl Torken a ukázal na hůlky.
"Ale nejdřív bych je chtěl ukázat králi. Počkejte na mě. Mám se stavit za králem, ale za chvíli budu zpátky."
Torken si natáhl nohy a zavřel oči. Siesta mu přišla docela vhod, protože noc s Dinou nebyla zrovna odpočinková.
Z dřímoty ho vzbudil Alexisův návrat. Prospal dobré dvě hodiny.
"U krále se to poněkud protáhlo," omlouval se hrabě. "Rozděloval odměny. Já jsem teď například vévoda a dostal jsem Kalatokovy statky."
"Dobře mu tak," řekl Torken, "a vám blahopřeji."
"Král odměňoval i barony," pokračoval Alexis. "Ani na vás nezapomněl. "Mám pro vás překvapení. Vezměte si zbroj, a hlavně přilbu."
Pomohl nic nechápajícímu příteli do zbroje a vyzval jej, aby ho následoval. Opustili hrad a vešli do ulice, kterou Torken dobře znal. Vévoda z Almerenu zaklepal na dveře hraběnčina domu.
Otevřel jim nevrlý vrátný. Alexis ho odstrčil.
"Pusť nás dál, přicházíme na příkaz krále!"
Hraběnka byla v salonu a bavila se s Marvou. Měla dlouhé modré šaty s hlubokým výstřihem. Když

spatřila hraběte, líbezně se usmála.
"Vaše nečekaná návštěva mi udělala hroznou radost, milý hrabě. Vítejte. Nedáte si nějaké občerstvení?"
Jak mluvila, ustavičně hleděla na podivného rytíře ve zbroji, který přišel s hrabětem a zůstával u dveří.
Alexis z Almerenu zachoval vážnou tvář a komisním hlasem pravil:
"Musím vám oznámit, že král majetek hraběte z Kerverenu zkonfiskoval jako válečnou kořist. Neví se, zda patří vám, anebo té starší dámě, která se už o něj u krále ucházela. Jeho Veličenstvo vám ve své neskonalé dobrotivosti ponechává panství Skersen, jež vám přísluší po otci. Můžete se na ně odstěhovat, pokud ovšem nedáte přednost klášteru."
Hraběnka ztuhla, nevěděla, co na to říct. A vévoda pokračoval:
"Od dnešního večera je novým pánem tohoto domu a celého panství zde přítomný hrabě z Azery."
Teď pro změnu ztuhl Torken. Chtěl něco říct, ale Alexis ho nepustil ke slovu.
"Ponechám vás zde s novým majitelem. Hezky ho poslouchejte, jinak upadnete u krále v nemilost."
Důstojně odešel a měl co dělat, aby zadržel smích.
První se vzpamatovala Sanka. Přistoupila k neznámému rytíři a kysele řekla:
"Posaďte se laskavě do křesla, které bylo moje. Nechcete si sundat tu zbroj? V tomto domě vám nebude k ničemu."
"Velice rád," odpověděl Torken zjihlým hlasem.
Marva mu pomohla z krunýře. Když si sejmul přilbu, ženy vykřikly úžasem.
"Torken! To snad není pravda!" vykřikla Sanka. "Vždyť jsi otrok!"
"Od té doby, co jste mě věnovala Kalatokovi, se ledacos změnilo," zasmál se mladík. "Zažil jsem hodně strastí, ale několikrát jsem dobře posloužil králi. Například jsem zabil značný počet jeho nepřátel. Jmenoval mě důstojníkem, pak baronem a nakonec, jak jsem se právě dozvěděl, hrabětem. Dokáže ocenit zásluhy a na původ nehledí."
"Co si přejete teď, když jste pánem?" zeptala se Sanka a zhluboka se nadechla, což vyvolalo půvabné dmutí ňader.
"Řekněte kuchařce Kiře, ať uvaří tu dobrou polévku. Dnes večer mě poctíte svou přítomností u mého stolu."
Hraběnka chvíli váhala. Nejdříve chtěla odmítnout, ale nakonec odpověděla: "Budiž, poslechnu vás, sbalím si až zítra."
"Ať nám před večeří přinesou nějaké víno. Vzpomínám si, že bývalo vynikající."
Marva odešla a za chvíli se vrátila se džbánem. Zarputile mlčela a co chvíli si úkosem změřila nevítaného vetřelce.
Torken se pomalu napil a odmlčel se. Stále ještě si neujasnil situaci.
"Nemohl bys...," řekla hraběnka ostýchavě, "omlouvám se, nemohl byste mi vysvětlit, jak k tomu všemu došlo?"
Torken se smutně zasmál.
"To by bylo příliš dlouhé povídání. Od chvíle, co jsem odešel z tohoto domu, se prolilo množství krve. Na ledacos radši nemyslím. Je mi líto, ale váš přítel Kalatok bude ve vězení velice dlouho. Může mluvit o štěstí, když ho král nedá popravit."
Sanka sebou prudce trhla.
"To není žádný můj přítel!" vykřikla. "Přinutil mě, abych za ním přišla, vyhrožoval mi, že mě dá popravit, protože jsem mu dala otroka, který se mu vzepřel. Bičoval mě a musela jsem se podvolit jeho rozmarům. Když jste ho zatkli, zrovna se mě chystal trápit. Nic by mi neudělalo větší radost než vidět ho na popravišti. Je to ten nejhnusnější a nejzvrácenější chlap v tomto městě."
"Netušil jsem, že jsem vám způsobil tolik nepříjemností," usmál se Torken. "Vévoda si vedle mě ani neškrtl. Dvakrát jsem ho úplně uzemnil."
"Takže vy můžete za ty podlitiny! Ale jak jste unikl hůlce?"
"To nevím," odpověděl a pokrčil rameny. "Asi měla špatný krystal. Když vypadl ten můj, byl šedý a křehký a rozpadl se na prach."
Marva suše oznámila, že večeře je na stole. Torken vstal a nabídl hraběnce rámě. Kira trvala na tom, že polévku přinese osobně. Když je obsluhovala, usmála se na Torkena a dala mu najevo, jakou má radost

ze shledání.
Do dveří zvědavě nakoukly Sevra a Xania. Marva po nich šlehla nenávistným pohledem. Pak sama opustila místnost a zabouchla za sebou.
Hraběnka a novopečený hrabě osaměli. Jedli mlčky. Když Torken dojedl, řekl:
"Vy jste se té polévky sotva dotkla. A přitom je vynikající."
"Z posledních událostí mě najednou nějak přešla chuť," ušklíbla se.
"To já jsem zase náramně při chuti. Poslední dobou jsem si nějak zvykl jíst. Dejte to sem." Sebral jí talíř a polévku dojedl.
Marva začala sklízet ze stolu.
"To víno tady nechte," zarazil ji Torken, když sahala po džbánu.
Než opustila místnost, ještě jí řekl: "Paní Marvo, byl bych rád, kdybyste na dům dohlížela dál. Mám ale jednu podmínku. Zabavuji vám bič. Dejte ho sem. Nikdo nebude v domě trestán, pokud k tomu nedám souhlas já nebo paní hraběnka."
Marva pohlédla na Sanku, potom vytáhla bič a položila jej na stůl. A naštvaně odešla.
Torken nalil Sance i sobě.
Sanka na něj dlouho upírala oči.
"Možná," řekla váhavě, "bych mohla zůstat tady... třeba jako služebná..." Usmála se. "A teď bych byla otrokyní já a byla bych poslušná všech vašich rozmarů." Ukázala na bič. "Mohl byste mě i trestat. Od vás by mi to bylo docela milé."
Torkena to na chvíli zarazilo a pak se rozesmál.
"Řekl bych, že ještě spoustu věcí neznám. A vy jste vynikající učitelka."
Vstal a podal rozzářené hraběnce ruku.
"Pojďte, drahá hraběnko, snad ještě trefím do vaší ložnice. Velice bych uvítal další lekci."
***
Marva vešla do hraběnčiny ložnice. Už od svítání čekala, kdy ten drzoun konečně vypadne. Právě teď se cpal v kuchyni a Kira ho radostně obsluhovala.
Sanka si přitáhla pokrývku, aby zakryla svou nahotu. Marva se ale radši dívala jinam, jen aby neviděla stopy divoké noci.
Mladá žena se rozkošnicky protáhla. "Je mi božsky."
"Podle tvé unavené tváře bych to neřekla. Přišla jsem si pro příkazy. Co si s sebou vezmeme?"
"Není žádný spěch, milá Marvo. Nějaký čas tady zůstanu jako služebná."
Marva sebou trhla.
"To je nesmysl! Je to ponižující! Přece nebudeš poslouchat nějakého venkovského..."
"Nezapomeň, že je to nyní hrabě z Kerverenu. Nebo z Azery?"
"Ale pořád zůstává křupanem! Zapřísahám tě, odjeďme už."
"Ne, mně se tady líbí. Torken je úžasný, něco takového jsem ještě nepoznala. A učenlivý!"
"Laskavě mě ušetři podobných ohavností!" odsekla Marva. Šla ustlat a zakopla o bič.
"Ten lotr si dovolil tě udeřit?"
"Klid, Marvo, jen jsem ho učila jednu hru."
"Dobrá. Pokud chceš zůstat, který pokoj mu mám připravit? Určitě se nezabydlí v tvém."
"Ten sousední by vyhovoval. Měli bychom k sobě blízko," zachichotala se smyslně Sanka.
Marva pohoršeně trhla rameny a zavrčela: "Vstávej a jdi se umýt, páchneš chlapem."